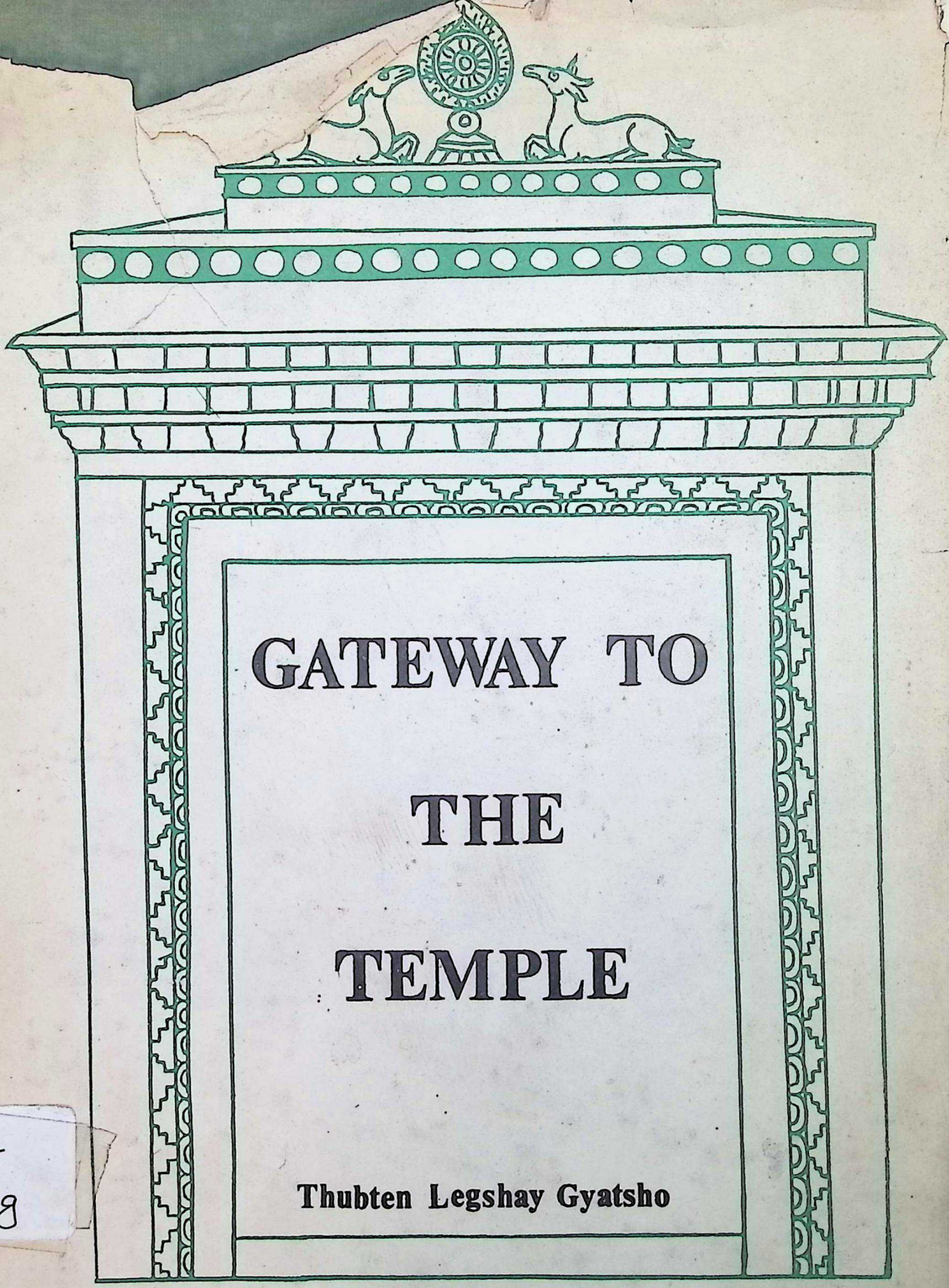

GATEWAY TO THE TEMPLE

Thubten Legshay Gyatsho

.35
9898

GATEWAY TO THE TEMPLE. A Manual of Tibetan Monastic Customs, art, buildings and celebrations.

A bilingual book with Tibetan text and English translation. The author is the Abbot of the Lumbini Buddha Mandir in Nepal. The original title of the Tibetan version of the book is "A Requisite Manual for Faith Adherence to the Buddhist Teaching. Including the way of Entering the Door of Religion, the Root of the Teaching, the method for Erecting Temples, the Resting Place of the Teaching; and Cycle of Religious Duties, the Performance of the Teaching".

India Rs. 100.00

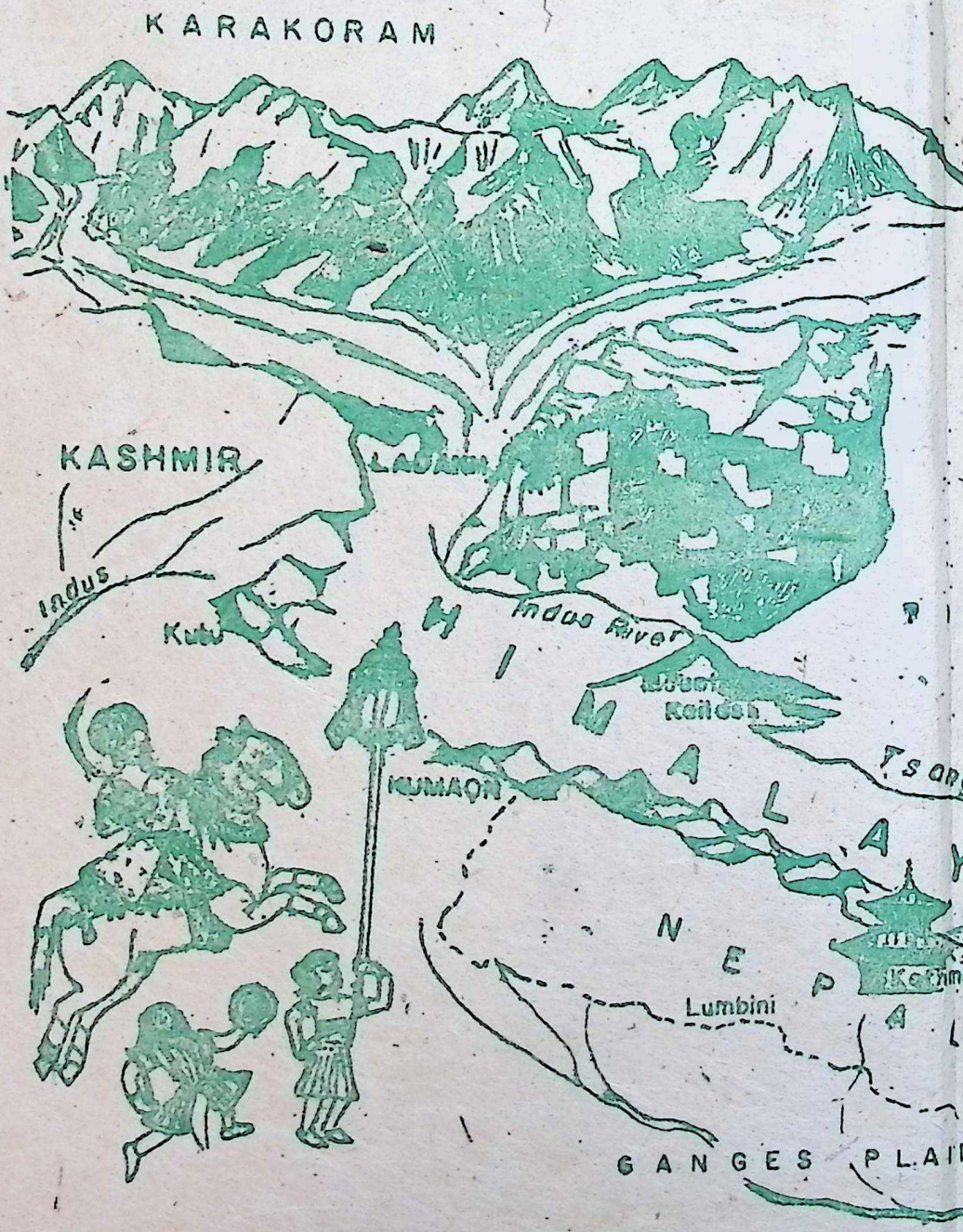
KARAKORAM
KASHMIR
Indus
Kuti
Indus River
Kailash
KUMAON
Lumbini
GANGES PLAI
INDIA

Bibliotheca Himalayica

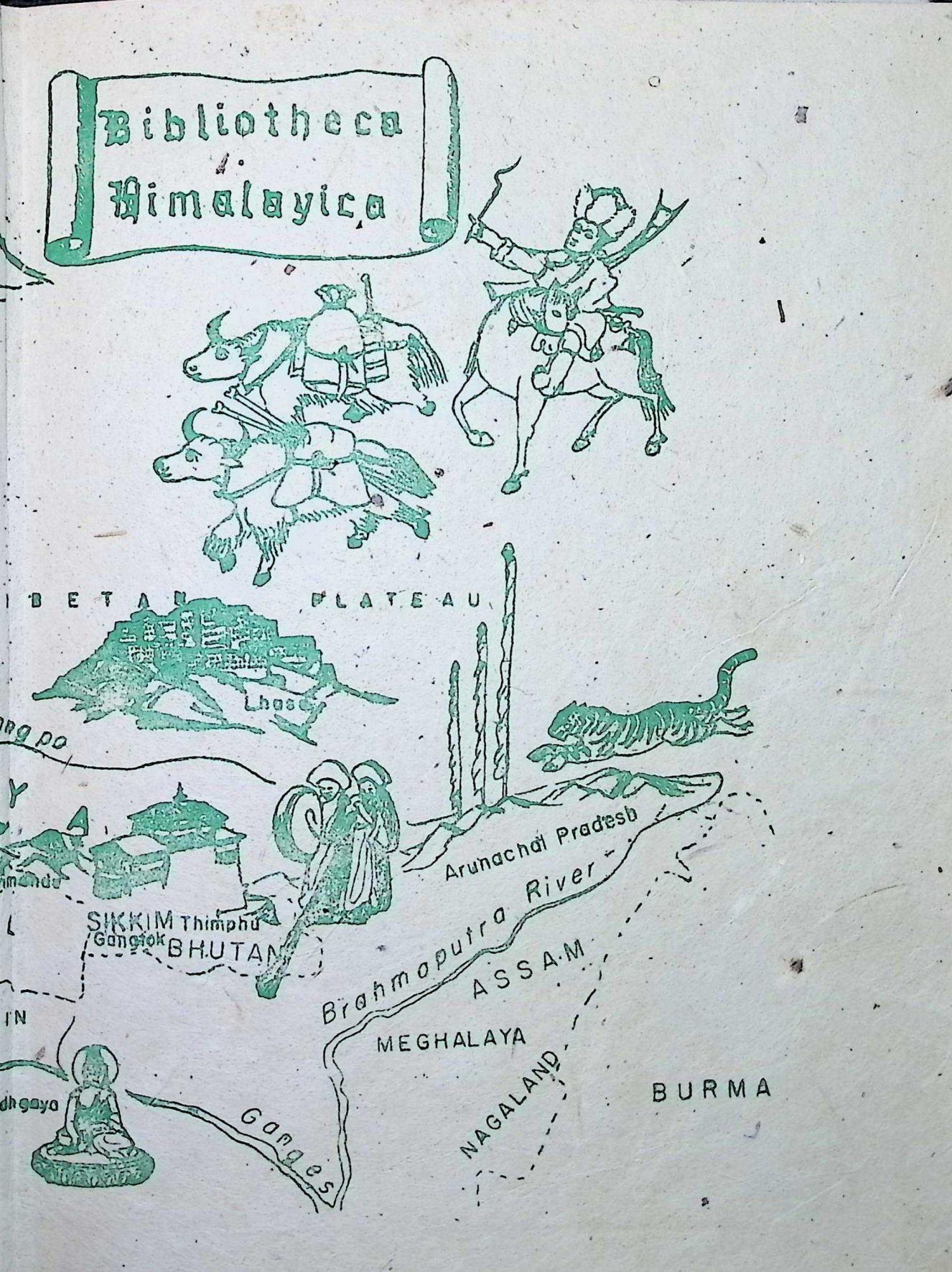

GATEWAY TO THE TEMPLE

BIBLIOTHECA HIMALAYICA

SERIES III VOLUME 12

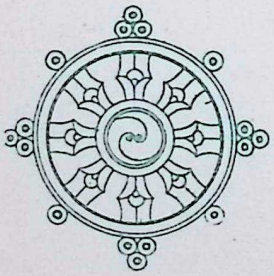

EDITED BY

H. K. KULÖY

GATEWAY TO THE TEMPLE

MANUAL OF TIBETAN MONASTIC CUSTOMS, ART, BUILDING AND CELEBRATIONS

ORIGINALLY ENTITLED :

A Requisite Manual for Faith and Adherence to the Buddhist Teaching: Including the Way of Entering the Door of Religion, the Root of the Teaching; the Method for Erecting Temples, the Resting Place of the Teaching; and Cycle of Religious Duties, the Performance of the Teaching.

Thubten Legshay Gyatsho
The Eighteenth Chogay Trichen
NEW BUDDHIST MONASTERY LUMBINI, NEPAL

Translated by
David Paul Jackson
With illustrations by Legdrup Gyatsho and other artists

RATNA PUSTAK BHANDAR
KATHMANDU NEPAL
1979

294.35
G989g

First Published: 1971
First English translation with illustrations: 1979

THE PURPOSE OF
BIBLIOTHECA HIMALAYICA
IS TO MAKE AVAILABLE WORKS
ON THE CIVILISATIONS AND NATURE
OF CENTRAL ASIA AND THE HIMALAYA

BIBLIOTHECA HIMALAYICA

© Copyright: H. K. Kuloy

TABLE OF CONTENTS

Preface to the English Translation.....ix
Preface to first Tibetan Edition.....1
Introduction with Summary.....5
Prefatory forward with verses of Dedication.....7
I. Entering the Door of Religion in the Tibetan Monastic Community.....11
Origin of Tibet's Habitat and Inhabitants.....11
Royal Genealogy of Tibet.....15
Spread of the Buddhist Teachings in Tibet and Special

ERRATA

N.B. : Drawing 5, page 31, has been reversed in printing. His right hand should be holding the jewel as described on page 32, paragrph 2.

Drawing 10, "The Wheel of Life", is the work of the painter Thargye.

Construction Festivals.....43
Arrangement of Paintings and Images in Temples and Other Religious Structures.....45
Origin of the Art of Painting and Sculpting Images.....55
Body Proportions of Sacred Figures.....63
III Observing Holy Days and Special Religious Occasions...73
Consecration of Images.....73
Cycle of Sūtra and Mantrayāna Ritual Duties.....77
Holy Days and their Benefits.....81
Epilogue.....85
Translator's Note.....87

PLATES

Facing page

1. The author, Ven. Chogay Trichen Rinpoche. An informal portrait.....x
2. Mural depiction of the Mustang Raja and his retinue, main patrons of the Dharma Swami Buddha Vihara (Buddhist Temple) in Lumbini, Nepal.....x
3. The Dharma Swami Buddha Vihara (Buddhist Temple) in Lumbini, Nepal....1
4. Khri-srong-lde'u-btsan, second of the three great Buddhist Kings of ancient Tibet (artist: Wangchuk of Ladakh) 8
5. Illustrations of the proper deportment and footwear for monks when climbing and descending mountains (Ladakh).....8
6. Stupas, "supports" (*rten*) of Enlightened Mind (Ladakh) 9
7. Walled meditation enclosure (Ladakh).....9
8. Pillar, capital, and woodwork above (Ladakh).....40
9. Abbreviated pillar's capital and woodwork (Ladakh).....41
10. Temple roofline, showing a tamarisk-bow fringe and *thugs* banner (Ladakh)..48
11. *Thugs* banner atop temple (Ladakh) 48
12. Main Buddha image of the Dharma Swami Buddha Vihara (Buddhist Temple) in Lumbini.....49
13. Illustrations of monastic accessories (Ladakh).....49
14. Illustrations of monastic clothing and accessories (Ladakh) 56
15. De'ail from an illustration of monastic clothing and accessories (Ladakh) 56
16. Illustration of meditation postures and practices (Ladakh). 57
17. Indra holding a white conch shell (Lumbini).....64
18. Tara (Lumbini) 64
19. Birth of the Lord Buddha in the Lumbini Grove (Lumbini).....65
20. Legdrup Gyatsho, the monk-artist of Lumbini 65

DRAWINGS

1. Mythical snow lion 12
2. Tibetan horseman 17
3. Ritual dancer 22
4. Hermit in meditation 28
5. The serpent earth deity. The darkened rectangle indicates the spot for extracting special attainments 31
6. Artist's drawing of the new Sakya Institute to be built at Puruwala, Himachal Pradesh 34
7. Artists' depiction of a pillar, capital and the woodwork above them 37
8. Rtse-gdong monastic center, founded in 1489 by Nam-mkha' bkra-shis-dpal-bzang-po 41
9. Six-fold design that surrounds the main Buddha image in the temple..... 47
10. The wheel of life. This version departs slightly from the description in the text..... 49
11. A symbolical representation of the early propagators of Buddhism in 8th century Tibet, originally painted on the walls of Samye by Sakya Pandita. Here Padmasambhava is symbolized by the lotus, Khri-srong-lde'u-btsan by the flaming sword, and Santaraksita by the lake. The two-headed birds represent the two greatest translators of the time. The title "Great One who is Energetically Faithful to the Vows" (*sdom brtson dam pa*) derives from the first phrase in Sakya Pandita's inscription beneath the mural..... 53
12. Poetical diagram called the "Immaculate Wheel" (*Kun bzang khor lo*) composed by Ven. Chogay Trichen Rinpoche..... 54
13. Proportions of the face of the Buddha..... 62
14. Proportions of the standing Buddha 65
15. Proportions of the Buddha seated in the vajra position 67
16. Proportions of Tara 69
17. Proportions of Vajrapani 71

PREFACE TO THE ENGLISH TRANSLATION

The Venerable Chogay Trichen (Bco-brgyad khri-chen) Rinpoche, abbot of the new Buddhist temple in Lumbini and author of this work, is one of the greatest living masters of Tibetan Buddhism. He was born in 1920 into the Zhalu Kuzhang family of religious patrons, and as a child was recognized to be the future successor of the Chogay abbatial throne of Phenyul Nalendra Monastery. Most of the nearly sixty years that have followed he has spent in the continual study and practice of Buddhism. As one of the premier *vajrācāryas* of this generation, most of his energies remain devoted to this religous practice. Yet occasionally he has been able to pursue studies in other areas, and, in particular, he has found time to practice his skills in poetry and writing.

Our venerable author was first introduced to Western readers by the *Asian Journal* of Thomas Merton, where Merton mentioned not only the Rinpoche's meditative accomplishments, but also his gifts as a writer. In the *Asian Journal* one can find an impromptu poem by Ven. Chogay Trichen, composed in commemoration of his meeting with Merton. But in the present volume there appears for the first time an English translation of one of the author's full-length works; a manual on various aspects of traditional Tibetan Buddhist culture. In its pages there are found the author's distillation of numerous important and authoritative texts, some of which are difficult to find in the original. The author, in addition, has made a number of original contributions, based on his own first-hand experiences and on his collaborations with master artists and builders. Here is a significant addition to our knowledge of Tibetan Buddhist culture, from the pen of one of that culture's leading exponents.

Over ten years have passed since this work was first written, and some seven years have gone by since it was first published in Tibetan language. This has been a time of increased cultural activities for some of the Buddhist communities of India and Nepal; these same years have also witnessed a flowering of world wide interest in Buddhism and the Himalayas. Therefore it seemed appropriate to republish it, complete with English translation and illustrations. This has now been made possible through the generous assistance of the editor of Bibliotheca Himalayica.

This book can be read as a practical guide by those who continue to uphold the traditions of Tibetan Buddhism. Those who are building or decorating temples, for example, can refer to it for assistance during the various stages of their work.

Such readers, of course, need not read it from cover to cover, but may proceed directly to the chapters containing the information they need. On the other hand, this book can also function as a general introduction to the monastic culture of Tibet. It will be particularly useful to anyone interested in Tibetan temples, and the life that goes on within them. Such readers, however, from the beginning should be aware of the book's position in relation to recent developments within Tibetan Buddhist culture.

In spite of Tibetan Buddhism's recent blossomings here and there, the traditional culture has now almost completely vanished from the land of its origin. With the loss of its geographical center, the tradition is now hard-pressed to preserve its spiritual heart. Persons who do not participate in traditional culture and who come from a "modern" education and outlook may not appreciate the gravity of the impending loss. They may view it as but one more sad but inevitable case of the modern world's swallowing up its ancient cultures. The loss of its material culture, however regrettable, is not the worst thing. What is now endangered is something that is more crucial, and yet something that is difficult to convey in just a few words. It involves the traditional way of viewing things, born from a special way of life and growing out of a special tradition that permeated every aspect of Tibetan culture.

The present book is an entrance to the temple; it gives an introduction to the monastic life and art forms of Tibetan Buddhism. But that is not all. . . . Its pages reveal much about the traditional Tibetan view of their own history and culture. In places the book can also give glimpses into one remarkable Tibetan's view of life as a whole. As one of the last formulations of the old ways of life and thought by Tibetan Buddhism's older generation, it truly deserves our attention.

Lastly, this book is also an entryway for ordinary Tibetans, present and future, to enter into their own traditional culture. Modern generations, increasingly cut off from their old traditions, will one day feel the need to more fully understand the ancient monastic culture that once stood at the center of Tibetan civilization. For some Tibetans, particularly those educated abroad, this book may be as close as they can get to the old culture of their forefathers. In harmony with the author's intention for writing this book, it is especially to them that this gateway beckons.

David Paul Jackson

Seattle, Washington,
April 1978.

1. The author, Ven. Chogay Trichen Rinpoche. An informal portrait.

2. Mural depiction of the Mustang Raja and his retinue, main patrons of the Dharma Swami Buddha Vihar (Buddhist Temple) in Lumbini Nepal.

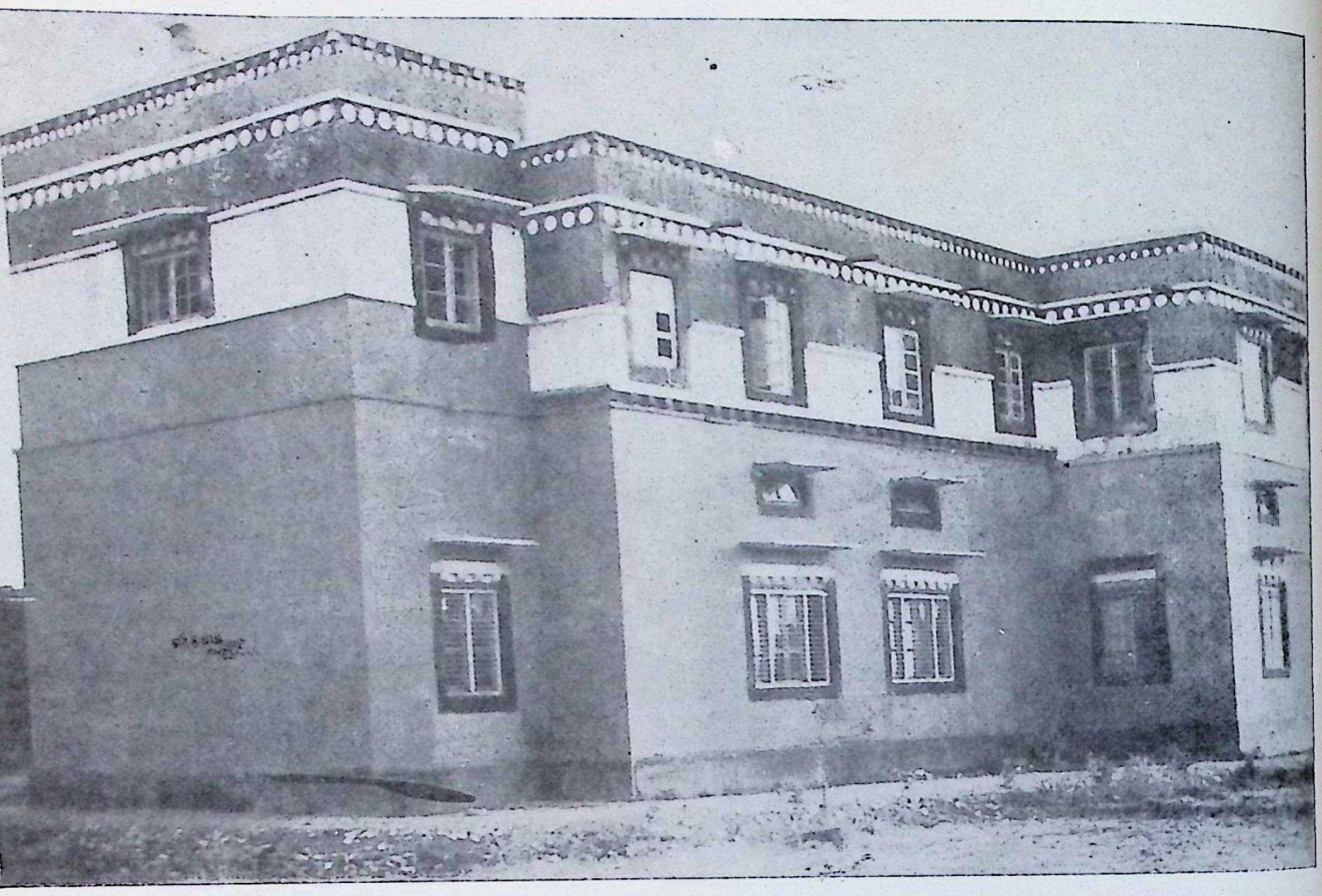

3. The Dharma Swami Buddha Vihara (Buddhist Temple) in Lumbini, Nepal.

PREFACE TO THE FIRST TIBETAN EDITION

Tibetans in exile are wont to speak often of the need to "preserve our religious traditions"; this conservative attitude, if it is founded upon a clear appreciation of the value a living spiritual tradition can have for the religious-minded individual, is hardly to be decried. Although it is true that the history of the world provides us with numerous examples of superstition and social injustices which have been perpetuated in the name of religion through centuries of ignorant practice, I believe that Tibetans have been fortunate in this respect, for most of our religious customs have provable origins in the injunctions of the Śākyamuni Himself and in the Indian canons of His enlightened followers.

No matter how sincerely committed, errors and misguided practices are only hinderances to the attainment of the Buddhist's goal: perfect enlightenment. This is obviously true for meditation and study, but not less so for the other activities, monastic customs, religious art-forms, ceremonies, etc., we use to complement the practice of these. In this small book I have attempted to clarify, for the general Tibetan reader, the right procedure enjoined by even our oldest scriptures for their execution.

June 1,1971
New Buddha Mandir
Lumbini
Nepal

Chogay Trichen Rinpoche

།། བསྟན་པའི་རྩ་བ་ཆོས་སྐོར་ལྷུག་སས་སྐྱངས་
དང་། བསྟན་པའི་བསྟེ་གནས་གཙུག་ལག་ཁང་
བཞེངས་པབས། བསྟན་པའི་བྱུ་བ་ལས་ཀྱི་
འཕོར་ལོ་བཅས། བསྟན་པ་འཛིན་དང་
དད་ལ་མཁྱེ་བའི་དུས། །

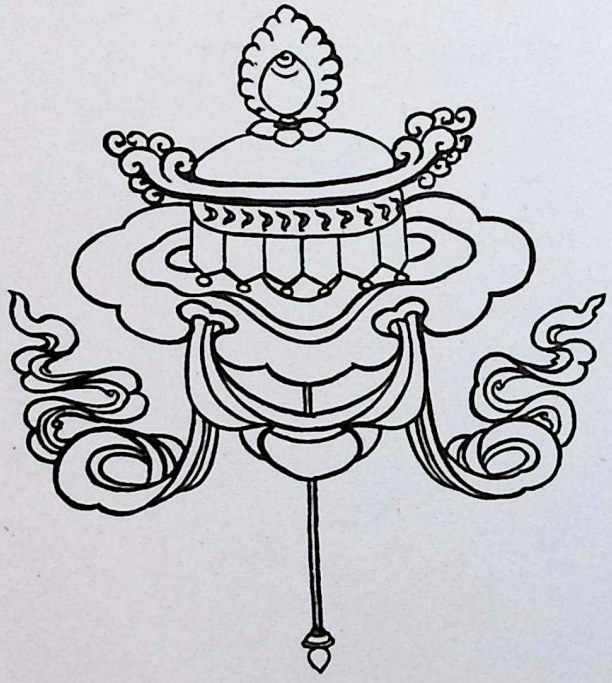

In 1962 there was a need for establishing readers and textbooks, and for that reason information was compiled on the characteristically-Tibetan religious customs and the worthwhile aspects of Tibet's ancient secular ways of life such as farming and the like. At that time I was requested to write about how to enter the monastic order, construct temples, and observe the holy days. Accordingly, here follows a description of how those three basic topics were expanded upon to constitute the contents of this work.

I. From the topic of how to enter the monastic order came the following:

   1) How the country of Tibet, having first become the sphere of the All-Compassionate Avalokitesvara's activities, came to possess its physical environment and inhabitants.

   2) How the succession of religious kings, themselves emanations of bodhisattvas, spread the Buddhist doctrine in Tibet.

   3) How through the blessings of those Holy Ones the Tibetan personality became characteristically endowed with a pure attitude of faith toward the Buddha's teachings, and

   4) On that basis, having understood that a mind restrained by vows is the foundation for all enlightened qualities, the actual way of entering the door of religion.

II. Pertaining to the topic of construction, there exist in Tibet more than five thousand monastic establishments, each possessing a multitude of chapels enshrining objects of worship and also temples and cathedrals for the assembling of the monastic order. In addition, there are found the palaces of the successive religious kings of former times, which are by nature temples. Yet except for the above, there is not

དཔེར་དུབསྒྲུན་ཚུལ།

༡༩༦༢ ལོར་སྐོག་དེབ་སོགས་ལ་འཛིགས་མེད། བོད་ཀྱི་ཐུན་མོང་ཡིན་པའི་ཆོས་ཀྱི་ལུགས་སྲོལ་དང་། སོ་ནམ་སོགས་འཛིག་རྟེན་གྱི་གཞན་ཡང་ཁ་ཤས་ཀྱི་ཚོགས་སྒྲིག་གནང་སོང་། དེ་ཚེ་ངས་ཀྱང་ཇི་ལྟར་དགེ་འདུན་ཚོགས་སྒྲུབ་ཁང་བཞེངས་པ་དང་། གཟུགས་ལག་བང་གི་ཚེས་ལས་སྐོར། དེ་བཞིན་དུས་སྐྱེན་བྱེད་ཚུལ་བཅས་བྱིས་པ་ཁོ་ནའི་ཤེས་རབ་དེན་ཁྲ། རྒྱ་བའི་དོན་ཚན་གསུམ་ལས་འཕྲོས་དོན་ཇི་བྱུང་རྣམ་པར་ཤད་པ།

ཅ། ཆོས་སྲོལ་ཞུགས་པ་ལ། ཕྱོགས་མར་བོད་ལྗོངས་འཕགས་པ་སྤྱན་རས་གཟིགས་ཀྱི་གདུལ་ཞིང་དང་རྟེན་ཀྱི་བཀོད་པ་ཆགས་ཚུལ་དང་། འཕགས་པའི་རྣམ་འཕྲུལ་ཆོས་རྒྱལ་རིམ་བྱུང་གིས་བསྟན་པའི་ལྟུང་སྡོམ་ཚུལ། འཕགས་པའི་བྱིན་རླབས་ཀྱིས་མིའི་གཤིས་ལུགས་ཆོས་ལ་དད་པ་དགས་སྣང་དང་། སྐྱིང་རྗེ་ལྡན་པའི་ཞུགས་ཆོས། དེ་ལ་བརྟེན་ནས་རྒྱུད་སྡོམ་ལྡན་ཡིན་ཏན་ཀུན་ཀྱི་གཞི་མར་གོ་ནས་ཆོས་སྐོར་ཞུགས་སྐྱེངས་དངོས་བཅས།

ཇ། ཞེས་ལས་སྐོར་ལ། བོད་དུ་དགེ་འདུན་ཀྱི་ཆོགས་པའི་དགོན་སྡེ་སྟོང་ལྡ་ལྷག་ཙམ་ཡོད་པས། དེ་དག་སོ་སོར་དགོན་ཆོག་གི་རྟེན་བཞུགས་པའི་དྲི་གཙང་བང་རུ་རྒྱས་སྟོས་ཆེན་པོ་ཡོད་ཅིང་། ཆོས་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་རེམ་བྱོན་ཀྱི་ཕོ་བྲང་གསུམ་ལས་གཞན་དུ་ཡོད་པ་ལས། གཞན་སྡོད

found in ordinary houses any widescale application of fine woodwork such as exists in the case of temples. Although there do exist well-designed and well-built houses in the towns and villages, since for the most part there is no ignorance about house building we may narrow the topic to merely the description of temple construction. Hence, with respect to erecting a monastic chapel there are:

1) The examination and taking possession of the building site,
2) The precise scheme for building,
3) The ways of conducting the attendant building festivals,
4) The arrangement of murals in temples,
5) The origin of pictorial representation, and
6) The basic line-measurements of sacred images.

III. Pertaining to the topic of how to observe the holy days and festivals in connection with the above, there are the following:

1) The ceremony for consecrating with transcendent awareness the supports of enlightened body, speech and mind (i.e., images, scriptures and stūpas), together with the supplementary rites connected with the restoration of sacred objects.
2) The basic arrangement of the cyle of sūtra and Mantrayāna ritual duties. Furthermore there is a way of performing the above in conjunction with the great holy days which multiply their force. Therefore herein is explained:
3) The way of identifying the holy days, and their advantageous characteristic of multiplying a virtuous deed's positive effect.

Besides this introductory summary, a subsequent preface with verses of dedication has been appended, in which appears an account of how this work was composed.

དང་གོང་ཁྱེར་གྱི་ཁང་པ་སྣུམ་ལྡན་བཀོད་གཅོང་ཡོད་དེ་ཁིའང་ཁང་གཅུག་ལག་ཁང་ནང་བཞིན་རྩུས་པོ་གཏོང་སྲོལ་ཆེར་མེད། གཙུག་ལག་ཁང་རྒྱ་སྐྱངས་ཁེས་ན། འོད་ཀྱི་ཁང་བ་ཡལ་ཆེར་བཟོ་མི་ཁེས་པ་མེད་པ་ལྟ་བུར་དེད། དེས་ན་དགོན་པའི་ལྷ་ཁང་རྒྱ་སྐྱངས་ལ། ས་དབྱད། ས་བརྟག་བཟུང་། རྒྱ་སྐྱངས་ཀྱི་བཀོད་པ་ཐུན་དང་ཞུང་ཟབ་སྐྱེན་གཏོང་སྐྱངས། ལྷ་ཁང་ཁག་ལའི་མེའི་འཕྲིན་བཀོད་བྱ་སྐྱངས། དེ་མེའི་འབྱུང་སྟངས། སྐུ་ཟླག་གི་ཀྱི་ཚིག་རྩ་ཆ་ཚོད་བཅས།

།ད་ལན་ངས་ཀྱིས་བྱ་ཚུལ་ལ། སྐུ་གསུང་ཐུགས་རྟེན་ཡེ་ཤེས་ཞུགས་ཆོག་བཅས་གནས་བྱ་ཚུལ་འཕྲོས་བཀག་ཟུར་ཆོག་དང་བཅས་པ་མདོ་སྔགས་བྱ་བ་ལས་ཀྱི་ལོངས་འཛིན་ཆུ་མིག་གཞན། ། དེ་དག་ཀྱང་འགྲུབ་ཁྱད་ཀྱི་དུས་ཆེན་ཁག་དང་བསྟུན་ནས་གནང་སྲོལ་ཡོད་བས། དུས་ཆེན་ཁག་གི་ངེས་འཛིན་དང་། དེ་དག་གི་འགྲུབ་ཁྱད་པའི་ཡོན་ཏན་བཅས་རྣམ་བའི་སྒེང་གཞི་དེན་ཚན་གསུམ་ལས་འཕྲོས་དེན་དང་བཅས་པར་འགོ་འཛུགས་ཀ་འགོ་བརྗོད་བསྟོ་ཆོག་བཅས་དེ་འཕྲལ་རྩོམ་བྱེས་བཀྱེས་རྒྱལ་འགོ་བརྗོད་ནང་ཏེ་ཡིན་གསལ་བ་འཁོད་ཅིང་ཁིའང་ཁང་གཅུག་ལག་ཁང་ནང་བཞིན་ཀ་ཤེས་ཀ་ཤེས་ཀ་ཤེས།

PREFATORY DISCOURSE WITH VERSES OF DEDICATION

༡། འགོ་བརྗོད་དང་བཅས་པའི་འཛེལ་གཏམ།

Enlightened One, exalted above the whole world together with its gods, who has brought to perfection the elimination or cognition of even those things to be abandoned or understood which are subtle and not manifest to the view,

Holy Dharma of the three vehicles, chief nectar of immortality, which is profound, calm, apart from all discursive development, and is unconditioned,

Sublime Assembly, including those who have entered the Path up to those possessing minds which directly understand the Stages of Learning and Beyond-learning,

Three Most Precious Jewels, you who are the sole and guileless refuge, may you foster the welfare of all beings with the manifestation of happiness and joy!

Regarding how I came to write
Upon these bits of ancient lore
And holy customs of Tibet,
In fact my ken and wit are slight;
But thinking to improve my state
And not refuting earlier
Well-spoken learned discourses
Yet hoping to assuage those who
Now take great pains to find those texts
I've written based upon such works
As best that I could ascertain
I beg that whate'er faults may lie
Herein be forborne patiently.

With that beginning, then, our actual topic is as follows:

The sun of Tibet's insuperable religious and worldly splendor rose to noonday apogee owing primarily to Lord Avalokiteśvara's having taken Tibet for his own sphere of conversion. On account of that the garden of peaceful and happy circumstances bloomed greatly for living beings, and there was the advent of a state of vibrant blessedness in which one could partake as one wished of the sweet nectar of immediate and future happiness and well-being.

From those early times until the present there has been a strong tie with the Holy Buddhist Doctrine, a tie which originated in India. In addition to that influence, some other features of Tibetan life were

altered through such contacts as those occurring at the subjugation of neighboring states, through technical and cultural exchanges, and through the relationship of priest to patron which existed between Tibet and other countries. Yet with merely those exceptions, the way of life in Tibet remained distinct from and quite unlike that of any other country whatsoever.

This is true from the very foundations of Tibet's habitat and inhabitants, including its distinct racial stock, their language and system of writing, style of dress, habits, customs, faith in the Buddhist Teaching, and the practical expression of their beliefs. There are inexpressibly many specific reasons capable of proving clearly that Tibet was such an autonomous land, each based on a large body of pertinent evidence. From among these proofs have come the topics of this present work, namely, the way for people of this Buddhist realm to enter the door of religion, the processes for constructing temples and other religious structures, and the way of observing the religious festivals and holy days. I, Subhaṣita by name, the Chogay abbatial throne-holder of Phenpo Nalendra monastery, in 1967 briefly set down my recollections on these topics.

May this my humble offering be corrected by the wise of whatever faults it possesses. And from this instinctually produced caterpillar cocoon, the product of an insect's spittle, may that which is suitable for silken threads—whatever truths are well-expressed within—be taken up and practiced. Moreover, so that modern youth may gratefully remember the grace of Avalokitesvara, and also with a view to our own future generations, it is right to practice our meaningful traditions. We should take care to maintain our worthwhile ancient customs, not letting them die out, but causing them to progress by carefully discerning and appreciating the wholesome aspects of our religious and secular history and culture such as those illustrated herein. In connection with this respectful reminder I have composed the following verses:

མིའིགས། སྐད་ཡིག །ཆས་གོས། གོམས་གཤིས། ལུགས་སྲོལ། ནང་གི་ཆོས་དད། ལྟ་བའི་ཁྱེར་ལེན་བཅས་རྒྱལ་ཁབ་སྲུང་དང་ཡང་མེའབྱུག་ཁེངས་དང་བའི་གནས་ཚུལ་ཁག་ཉིས་ཀྱང་རང་དབང་ཅན་ཡིན་པའི་རང་བཞིན་གཅོང་མའི་རྒྱུ་ལ་ཁག་ཁེག་ཡིན་བའི་རྒྱུ་མཚན་བཅས་འབྱེ་ལམང་བོའི་ཐོག་ནས་རྣོ་སྤྱིད་གསལ་པོ་གྲུབ་པའི་རྟགས་གཙང་བརྟེན་ལས་འཁྲས་པ་ལས། སྐབས་སུ་བཅས་པ་ཆོས་ལྟར་ཁྱབ་ཅིང་སྐྱེ་བོ་རྣམས་ཆོས་སྒོར་ཞུགས་སྐྱངས་དང་། གནུས་ལག་ཁང་སོགས་ཀྱི་ཞལ་ལས་སྐོར། དེ་འབྲེལ་དུས་སྐྱེན་བྱ་ཚུལ་འདི་རྣམས། ²གང་ཅན་ཅན་ལྟ་གཅིག་²གོང་²སྐྱབས་མགོན་²རྒྱལ་..... དབང་བཟམས་ཅད་མཁྱེན་གཟིགས་སྐུ་ཕྲེང་བཅུ་བཞི་པ་ཆེན་པོས་བོད་ལྗོངས་ཆོས་སྲིད་གཉིས་ལྡན་ཀྱི་གནད་བོའི་ལུགས་སྲོལ་ངག་དང་མཐའ་བྲལ་བ་རྣམས་མི་ཉམས..... བསྐྱར་གསོའི་དགོངས་གཞི་ཤལ་མེད་ཀྱིས་བཀའ་འབྲེལ

ཇི་ལེའབས་ལྟར

།༡༩༨ ལོར་ ।འཕགས་པོའི་ལེའུ་བཅོ་བརྒྱད་ཕྱི་མིར་སྐུ་བྱ་ཀྱི་ཉས་གང་དྲན་མདོར་བསྡུས་སུ་བྱིས་ཏེ་ཕུལ་བ་འདི་ཞོར་ཆེ་ཆུང་ཇི་མཆིས་མཁྱེན་ལྟན་ལྷན་རྣམས་ཀྱིས་དགའ་ཞིང་མཐོང་བ་དང་། སྐྱེས་དབང་གིས་སྲིད་ཏུའི་ཁ་ཚུ་དར་སྐྱུང་དུ་བྱེད་ལས་འཕེལ་ཐབས་བཀའ་དགང་སྲིད་ཕྱག་བཞེས་ཐོག ।ཕྱིས་རབས་གཞོན་རྣམས་ནས་སྐྱབ་རས་གཟིགས་ཀྱི་བཀའ་དྲིན་དྲན་རྗེས་དྲན་དང་། མཚོངས་པར་རིགས་ཀྱི་དོན་དུ། འདིས་མཆོག། ལོ་རྒྱུས་དང་། རིག་གཞུང་ཆོས་སྲིད་ཀྱི་ལེགས་ཆ་ཤུངས་དག་ཅི་ཡོད་ཞེབ་བརྩད་རྗེས་སུ་ཡིད་རངས་པོག་ནས་གནད་སྟོལ་བཟང་པོ་མི་ཉམས་བའི་བདག་གཅེས་གོང་སྟེལ་ཡོང་བའི་ཐབས་སྐྱང་མཛད་དེ་སྐྱག་བཞེས་དོན་ལྟན་གནང་བར་འོས་སོ་ཞེས་གཞེན་བསྐྱལ་ཞུ་རྒྱུ་བཅས་ཀྱི་ཚིག་སྡུ་བཅད་པ་འདི

4. Khri-srong-lde'u-btsan, second of the three great Buddhist Kings of ancient Tibet (artist: Wangchuk of Ladakh).

5. Illustrations of the proper deportment and footwear for monks when climbing and descending mountains (Ladakh)

6. Stupas, "supports" (*rten*) of Enlightened Mind (Ladakh).

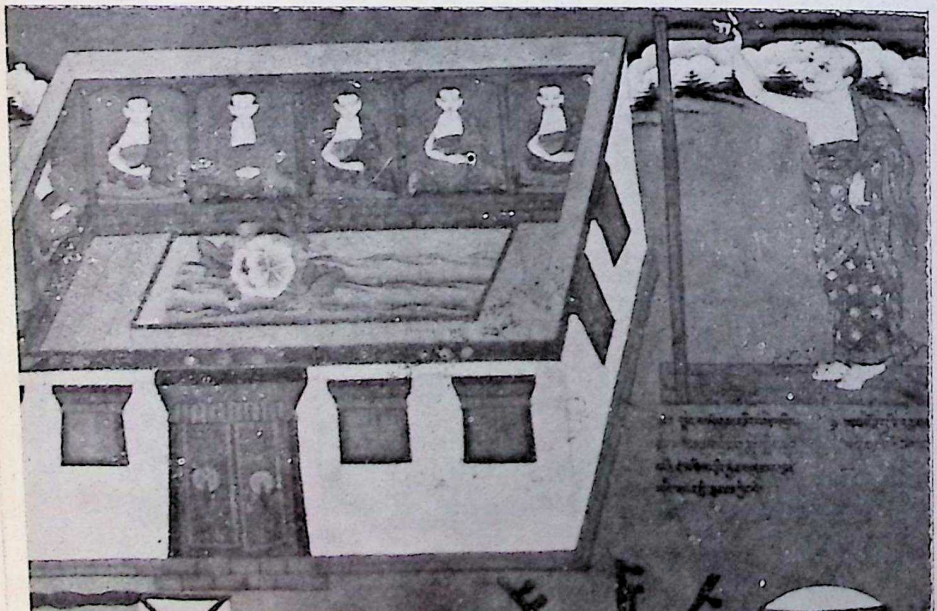

7. Walled meditation enclosure (Ladakh).

The countless nurturing conditions of Lord Avalokiteśvara pervade everywhere; but it was particularly in Tibet, the sphere of His concern, that based upon the firm root of faith and reverence in the minds of all beings there, a shoot sprang up that reached the sky. And thereby the leaves and fruits of merit, happiness and well-being flourished throughout the land.

ཡུམ་རྟེ།
ཤེས་རབ་གཟེགས་དཔང་སྐྱབས་རྗེའི་བསེལ་དོད་འཇུམ། །
གུན་ལ་ཁྱབ་མོད་གངྒལ་ཞིང་སྐྱེ་རྒྱ་ཡི། །
དད་གུས་རྩ་བཏུབ་རྩེ་མོ་མཁའ་བསྐེག་པས། །
བསོད་ནམས་དགའ་བདེའི་ལོ་འབྲས་རྩིར་ཡང་རྒྱས། །

Concerning the wholesome ancient traditions which were quite vigorous and extensive at that time, recently I was requested to write down for the sake of dispelling the doubts of modern youth some of the things that, in accord with my own situation, present themselves at the gate of my mind's eye. Accordingly, I strenuously busied myself.

དེ་ཚེ་གནའ་བོའི་ལུགས་བཟང་དར་དྲག་འགའ། །
སྐབས་བབས་ཀློ་ཡི་འཆར་སྒྲིའི་འབབས་སྐྱེགས་ལ། །
གཞོལ་རྣམས་ཐུགས་དབང་གཞོན་རྣའི་དོར་སྤྲུལ་ཕྱིར། །
བློ་ཤེགས་ཀ་ཀ་ལ་ལུང་སྒྲབ་ལ་ཀུན་ཏུ་བློ། །

I did not weary myself with the task of gathering the seeds of many texts, nor did I sprinkle the ground with the water of the various oral accounts of others. Yet in the midst of the choked weeds of being uninterruptedly occupied with my affairs there grew this flower of manifold speech.

དཔེ་མང་ས་བོན་སྡུད་བའི་དལ་མེད་ཅིང་། །
གཞན་སྒྲོས་སྣ་ཚོགས་ཆུ་ཡིས་མ་བྱན་བར། །
བར་མེད་བྱེལ་དབང་རྩ་ཐུན་འཕོངས་བའི་ཁྲོད། །
སྣ་ཚོགས་གཏམ་གྱི་མེ་ཏོག་འདིས་ཤར་ནོ། །

At the tip of its slender stem—my own innate and acquired knowledge—owing to the mouth-dew of my altruistic motivation, this *bakula* flower came into bloom. And no one can prevent it from being made as an offering, saying, "It is not right to arrange this small blossom among the thousand-petalled elegant works which delight the discerning."

དེ་ཡང་སྐྱེས་སྦྱང་སྔོ་བསོ་ཐུ་བའི་རྩེར། །
ཕྱག་བསམ་ཁ་ཆང་གིས་ཕྱེས་བ་ཀུ་ལ། །
དཔྱོད་ལྡན་དགེས་བའི་ལེགས་བཀང་འབའ་སྤྱོང་ཁྲོད། །
བསྒྲིགས་འོས་མེན་རྩེས་མཆོང་སྒྲིན་སྲུ་ཡིས་འགོག །

O why would anyone who is loyal to his own people believe the baseless hearsay of those who view the ancient culture as mere foolishness? Would it be proper for a person endowed with sight to follow after a blind man who says that there is nothing of interest in a visual spectacle?

ཇེ་མ་གནའ་སྤྱོལ་བླུན་པོར་མཐོང་ཚུལ་གྱི། །
ཅལ་རྒྱུགས་རིགས་ཞེན་ལྡན་བསྟི་སྐྱེ་འཇོན། །
དམྱས་ལོང་བཏང་སྐྱེས་བྱ་འོས་བལྟས་མེ་ལ། །
མིག་ལྡན་སྐྱེས་བྱས་དེ་རྗེས་འབྲང་འོས་སམ། །

Therefore my prayer is that the matchless tide of the force of Avalokiteśvara's compassion, which is the glory of religious and secular culture in its hundred aspects, may be uniform in its engulfing every corner of the earth with the infinite lustre of new saffron.

དེ་སྐྱོང་ཕྱག་ན་པདྨའི་ཐུགས་རྗེའི་མཐུ། །
ཚོས་སྲིད་ལུགས་བརྒྱའི་གཅི་བྱེན་ཟླ་མདུན་རྒྱས། །
ལི་ཁྲི་གསར་པའི་ཚོན་མདངས་གཞལ་མེད་དེས། །
གསེར་ལྟན་དཀྱིལ་འཁོར་ཁྱབ་ལ་གཅིག་ཏུ་སྐོན། །
ཞེས་སོ། །

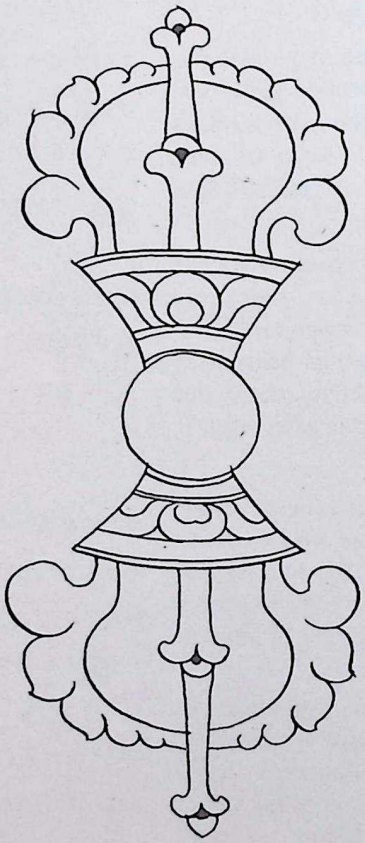

I. ENTERING THE DOOR OF RELIGION IN THE TIBETAN MONASTIC COMMUNITY

ORIGIN OF TIBET'S HABITAT AND INHABITANTS

This world, the southern continent Jambudvipa, is a meritorious and holy region. A place where ease and happiness can also arise out of the actions of this life, it is the fortunate place in which Śākyamuni carried out his activities for training the minds of beings. From among the many thousands of great and small countries in it, one is the blessed land of Tibet. It is, as Rin-spungs-pa (Lha Ngag-dbang-'jigs-grags) described it, "possessed of a necklace of radiant snow mountains, given by the universe as an ornament for the Goddess of Earth. At the center is an insuperable dominion of religion. This is the head protuberance of all the continents." This highest area on earth, which is like the crest of an elephant, a place likewise supreme regarding its illustrious religion and secular culture, was prophesied in the *Karaṇḍavyuha Sūtra* of the Blessed One and in the *Karuṇāpuṇḍaroka Sūtra* as being the special area for the All-Compassionate Bodhisattva to train beings. Also, concerning its physical surroundings, the Blessed One spoke these words in the *Manjusrimulatantra* at a time when Tibet was completely covered over by water: "When one hundred years have passed since my nirvāṇa, the sea of the snowy land will be drained dry and there will come forth a forest of *Sal* trees." And thus the sea subsided, all of the water flowing into a place known as the "Disappearance Sink", and at last this land of curative plants encircled by a chain of cold snow mountains became established.

Through the coolness of the high mountains its humans are endowed with good minds, and owing to

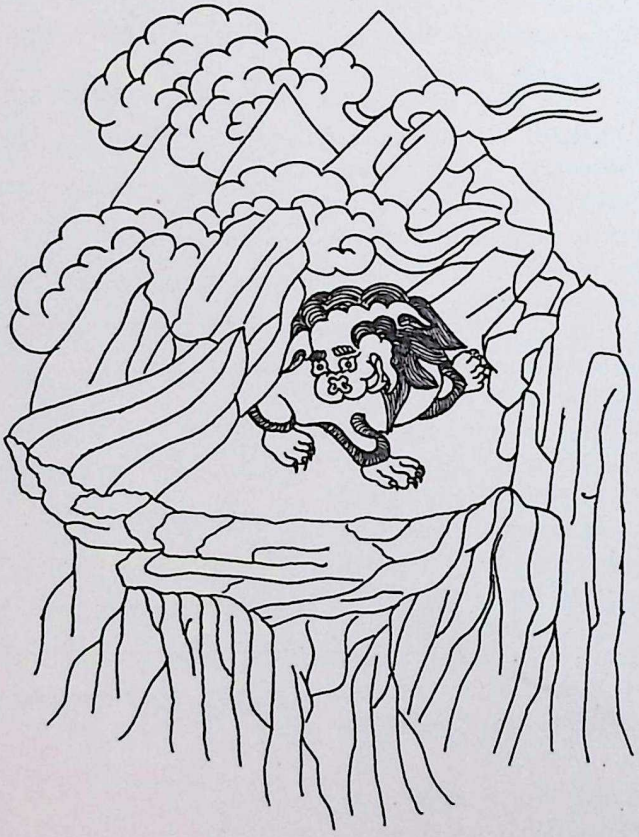

1. Mythical snow lion

the clear, cold river waters their physical constitutions are naturally balanced. It is a place for compounding life-bestowing medicines since it is replete with all cold and warm climate flora. There are all varieties of luxuriant fruit-laden trees. It is beautified by lakes and ponds possessing the eight wholesome characteristics, as if they were given as water offerings. All the high mountains are cloaked with white snows, and all four seasons are highly distinct. It goes without saying that there are deposits of the five classes of precious stones, and also foodstuffs in plenty. Owing to these excellent physical characteristics there results an increase in the wholesome qualities from the ten virtues, and other benefits, making this a wondrous land resembling a heavenly sphere, the like of which is possessed by nobody else in the world.

At first, non-human demonic beings such as the *ma sangs* possessed it. The land was filled with long and short-tailed monkeys, predatory animals, and beasts of the field and forest. Still, there were no humans. Concerning the origin of Tibet's human inhabitants, according to the tradition of the commentary to the *Devatisayastotra* it is explained that King Rupati of the five Pandavas together with his retinue were defeated in battle, and fleeing in women's clothes to the Land of Snows they broke into disarray and became dispersed. But calling back and forth to one another they regrouped, and from them has descended this steadfastly genial race of men. Moreover, according to statements in works from the teaching cycles of the All-Compassionate One, such as the *Bka' khol ma* and *Mani bka' 'bum,* this vast land became settled through the gradual multiplication of the descendants of the offspring of a rock demoness, and a monkey who was the timely emanation of Avalokiteśvara, the Sublime Treasure of Compassion.

In Sanskrit the name for Tibet is *Mahabhoṭ.* In Mongolian it is known as *ti bad,* and in Chinese it was formerly called *thu fan* and recently *shing cang.* The English tongue names it Tibet. This land, which the native Tibetan vernacular calls *Bod* or *Greater Bod,* extends over the three regions of West Tibet, (Stod Mnga'-ris), the four divisions of Central Tibet (Dbus-gtsang) and the six uplands of Eastern Tibet (Smad Mdo-khams); West or Upper Tibet being like a pond, Central Tibet or the middle being like a

འདུ་བར་བཞིན་ཆུ་སྐྱོ་མས། བསེལ་བྱེད་ཀྱི་ལྷོ་སྐྱེ་ཚང་བས་བདུད་རྩི་སྐྱེ་བྱེད་ལྟོ་འཇོམས། ཤིང་ཐམས་ཅད་སྐྱུམ་ཞིང་རྩེ་གཅིག་བཀྲ་བལ་ཡན་ལག་བརྒྱད་ལྡན་ཆུ་མཚོ་དང་། མཚེ་ལྟས་ཡོན་ཆབ་ཟུལ་བ་ལྟུགས་མཛེས། རི་མཐོ་ཚོད་གངས་ཁ་གང་ཆུས་གཡོ་གས། དུས་བཞི་འབྱེད་རྣམ་གཉུར་གས་ལ་ཞིང་ངེས་མེད། རིན་ཆེན་སྣ་ལྔའི་གཏེར་དང་བཅས་ཤིང་འབྲས་ཡུལ་མོད། ས་ཡི་དབྱངས་ལེགས་སྦ་དགེ་བཅུའི་ཡོན་ཏན་འཕེལ་བ་སོགས་འཛོམ་ཐྲིན་རྣམས་ཡང་མེད་བའི་སྐུམ་པ་ཅུང་ཟད་ཙམ་ཡོད་ཀྱི། ཐོག་མར་མ་བངས་སོགས་མི་མ་ཡིན་པས་བདག་ཏུ་བཟུང་ཞིང་། སྤྱང་སྤྲེའུ། གཅན་གཟན། རི་དྭགས་ཀྱིས་གང་ལས་མིའི་འགྲོ་བ་མེད་ཅིང་། དེམ་ཀྱི་ཆགས་རྒྱུ་ལ་ཡང་། ལྷ་ལས་ཐུལ་བྱང་གི་བསྟོད་འགྲེལ་ལྟི་གཏམ་རྒྱུད་ལྟར་ན། ལྷ་སེང་ལྔ་ལྡེས་གཡུལ་ཐམས་པ་རྣམས་ཀྱལ་པོ་རུ་པ་ཏི་འཁོར་དང་བཅས་ཕོ་བྲང་ནས་ཕྱིར་ཕྱིན་ཅི་ལོག་ཏུ་གྱུར་ཏེ་ཁ་བ་ཅན་གྱི་ཡུལ་དུ་སོས་པ་ཕན་ཚུན་ཁྱེར་ཏེ་ཐོན་སྐོར་རྣམས་ལས་ཕ་མེད་ཅིང་། ལྷག་པར། བཀའ་ཁོལ་མ་དང་མ་ཎི་བཀའ་འབུམ་སོགས་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོའི་ཆོས་སྐོར་རྣམས་ལས་གསལ་བ་ལྟར་ན་འཕགས་མཚོག་ཐུགས་རྗེའི་གཏེར་ཆེན་གྱི་ཆོས་ཐུགས་བསྟེད་དུས་སུ་སྐྱེས་པའི་སྐྱེལ་བ་སྤྲོའུ་དང་། བག་སྲིན་ལས་མཆེད་པའི་མེའུ་གཏུང་རྒྱུ་སོགས་མེ་བརྒྱུད་རིམ་འཕེལ་ཐྲིས་ཡུལ་ལྷོར་ལས་ཆེན་པོ་ཆགས་པ་ཡིན། དེ་ཡང་ལེགས་སྦྱར་ཐྲིས་རྒྱུ་མཁྱེན་ནོ། སོག་པོའི་སྐད་དུ་ཏེ་ཐ་ཐུང་ངུ་སྐད་དུ་ཐུ་ཧུ

channel and Eastern or Lower Tibet, like a field. From among the three regions of Western Tibet, the first region consists of Spu-rang, Mang-yul and Zangs-mkhar; the second, of Li, 'Bru-sha, and Sbal-te; and the third, of Zhang-zhung and Upper and Lower Khri-te. The four divisions of the middle are made up of the two branches of Dbus, the central province: Dbus-ru and G.yo-ru. The two branches of the more southwestern province of Gtsang are G.yas-ru and Ru-lag. The eastern region is divided into three parts, one being the area of Mdo-khams known as Smad-khams, and two found in the area of Mdo-smad, namely, G.yer-mo thang and Tsong-kha-gyi-thang. An alternate way of geographically dividing Eastern Tibet is into six uplands, and according to that way there are the uplands of Rngul-rdza-ze-mo, Tsha-ba, Smar-khams, Spom-'bor, Dmar-tsha. and Mi-nyag-rwa-ba. In the past there has also been the division of the whole of Tibet into three groupings called *chol-kha*. This dates from A.D. 1253, long after Glang-dar-ma's destruction of Tibet's religious tradition and polity, and following the subsequent dissolution of Tibet into many independent states. That year saw the gift of these three regions to the religious monarch, 'Phags-pa, by the Mongol Emperor, Kublai. Those three were firstly the Central Tibetan *chol-kha* of Dharma, the supreme, extending from Gung-thang in West Tibet up to Srog-la-skya-bo; secondly, the Upper Eastern Tibetan *chol-kha* of men, the black heads, extending from Srog-la-skya-bo until Rma-shu-khug-pa; and thirdly, the Far Eastern *Chol-kha* of horses, the *Gyi-ling,* which extended from Rma-chu-khug-pa up to the White Chinese Stupa. From that time hence there has been this well-known three-fold division into *chol-khas.* But previous to that time, in the period of the three great religious kings, Tibet controlled two-thirds of Asia yet there was no specific mention of three *chol-khas.*

སྨད་མདོ་ཁམས་སྐྱང་རྒྱུགཞེང་ས་ལྟ་བུ་སྟེ། དེ་ཡང་སྤྱིད་མདའ་རིས་སྐོར་གསུམ་ཞེས་བསྟན་ཏེ། མང་ཡུལ། ཟངས་མཁར་ལྟ་སྐོར་གཅིག ། ལི། འབྲུ་ཤཱ། སྦལ་ཏེ་སྐོར་གཅིག ། ཞང་ཞུང་། ཐྲི་རྟེ་སྤྱི་སྨད་གསུམ་སྐོར་གཅིག་སྟེ། སྤྱི་མདའ་རིས་སྐོར་གསུམ་དང་། དབུས་ནི་དབུས་རྩེ་དང་། གཡོ་རུ་གཉིས། གཙང་ནི་གཡས་རུ་དང་རུ་ལག་གཉིས་ཏེ་བར་དབུས་གཙང་རྩེ་དུ་བཞི། ཤར་ཁམས་ལས་སྨད་ཁམས་བཏགས་པ་ཁམས་གཅིག ། མདོ་སྨད་ལ་གཡེར་མོ་ཐང་བཏགས་པ་ཁམས་གཅིག ། ཇོང་ཁ་ཀྱི་ཐང་བཏགས་པ་ཁམས་གཅིག་ཏེ་ཁམས་གསུམ། ཡང་སྨད་མདོ་ཁམས་སྐང་རྒྱུ་ཀུ་གས་པ་ལྟར་ན། རྔུལ་རྫ་རྩེ་མོ་སྐང་། ཚ་བ་སྐང་། སྨར་ཁམས་སྐང་། སྤོམ་འབོར་སྐང་། དམར་ཚ་སྐང་། མི་ཉག་རྭ་སྐང་ཏེ་སྐང་བྱས་དང་། ཆོལ་ཁ་གསུམ་ཞེས་བྱ། སྐབས་དེར་ཀྲུང་གོ་ནི་ཆོས་སྲིད་ཀུན་ལྡན་ཐུབ་པ་ཡོངས་སུ་ཉམས་ཤིང་ཉམས་ཤིང་ཉམས་ཏེ་རྒྱ་ནག་ཁ་ཤས་ཆེ་ཆུང་ཁ་ཤས་ཆེ་ཆུང་ཁ་ཤས་ཆེ་ཆུང

The first king of the Mahāsammata royal lineage arrived at the top of the sacred mountain and, descending, he appeared at the "King's Plain with Four Gateways", where the Tibetan folk raised him to a throne held on the napes of their necks and invited him to rule. Beginning with this king, Gnya-khri-btsan-po, the next six kings in paternal descent are together known as the seven "Heavenly-Throne" kings: Mu-Khri, Dang-khri-btsan-po, So-khri, Me-khri, Gdags-khri, and Srib-khri-btsan-po. The last one's son, Gri-gum-btsan, himself had three sons. Of these, the one called Bya-khri was exiled to Spo-kong. Later on Bya-khri was placed on the throne and given the name Spu-de-gung-rgyal. Because the monarchy waned at this time, these two are counted singly as the "Interval One". Then there appeared successively the six "Excellent Ones of Earth": Nges-legs, Go-rub-legs, Sho-legs, 'Brong-zhing-legs, E-sho-legs, and Gnam-gyi-legs. Then followed the kings who together are known as the eight "Logs-kyi-lde": Lde-gnam-'phrul-pa, Gzhung-lde, Lde-dman-'bum, Lde-snol-nam, Lde-se-snol-nam, Lde-se-bsnol-po, and Lde-rgyal. They were followed by four known as Btsan: Tho-lo-sa-btsan, Khri-btsan-gnam, Khri-sgra-dpung-btsan, and Khri-rje-thog-btsan. In that way there were twenty-six early kings. Then, as foretold by the Victorious One, there was King Tho-tho-ri, who received a prophecy which marked the inception of the Holy Dharma in Tibet. He was followed by Khri-gnyan-bzung-btsan, 'Brong-gnyan-lde-ru, Stag-ri-gnyan-gzigs, Gnam-ri-srong-btsan, and then Srong-btsan-sgam-po, the actual embodiment of Avalokiteśvara who was foretold by the Victorious Buddha and who with his ministers magically ruled his four-sided dominion. Then came Gung-srong, Mang-srong, 'Dus-srong and Mes-ag-tshom. Because Gung-srong passed away before his father, he is counted as one-half, and thus the preceding ten are known as the nine and one-half 'Kings of the Happy Dynasty." They were followed by Khri-srong-lde-btsan, Mu-ni-btsan-po his younger brother Sad-na-legs, and Ral-pa-can. Since Mu-ni-btsan-po was short-lived he counts only as one-half, and

ལ་ བོད་ཀྱི་རྒྱལ་རབས་ནི། མངའ་གཤིས་རྒྱལ་བརྒྱུད་ལྷ་རིའི་ཁར་བྱོན་ཏེ། ཁམས་ཟབ་སྟོད་ཐེབ་པོའི་ཐོག་ནས་ཡོལ་ཀའི་ཐང་ཁ་ཤས་ཞེས་པ་ཞིག་ཏུ་བབས་ཏེ། མི་རྣམས་ཀྱིས་ཁྲི་ཐོག་ཏུ་བཞག་ནས་ཞལ་བཏུད་ནས་བཙན་པོར་ནས། བརྟུད་སྐྱེ་རྒྱ་ཞིང་བཙན་པོ་དང་། སོ་ཁྲི་མེ་ཁྲི་གངས་ཁྲི་སྲིབ་ཁྲི་བཅུ་གཅིག་ལྟ་ཞུ་ཡིན། དེ་སྲས་གྲི་གུམ་བཙན་པོ་སྲས་གསུམ་ལས། རྒྱ་ཁྲིས་ཤྭ་ཁུང་(སྤུའུ་གུང་རྒྱལ་ཞེས་)རྒྱལ་སྡིང་ཉམས་པས་བར་གྱི་སྐབས་ཅིག་ཅར་ཞེས་བྱ་ཞིང་། ཡབ་སྲས་དེ་གཉིས་རིང་ལུགས་བོད་དུ། དེ་ནས་རིམ་བཞིན་དེས་ལེགས་ཙོ་སྐྱབས་ལེགས། ཤེལ་ལེགས་འབྲོང་ཞིང་ལེགས་དང་ཨེ་ལོ་ལེགས། གནམ་གྱི་ལེགས་ཏེ་ས་ཡི་ལེགས་བྱུང་ཡིན། ལྷོ་གནམ་འཕྲུལ་པ་གཞུང་ལྡེ་ལྡེ་དམན་འབུམ། ལྡེ་སྣོལ་ནམ་དང་དེ་བཞིན་ལྡེ་སྣོལ་བོ། ལྡེ་སེ་བསྣོལ་ནམ་ལྡེ་སེ་སྣོལ་པོ་དང་། ལྡེ་རྒྱལ་ཞེས་བྱ་ལོགས་ཀྱི་ལྡེ་བརྒྱད་ཡིན། དེ་ནས་རེམ་བཞིན་བྱོ་ལོ་ས་བཙན་དང་། ཁྲི་བཙན་གནམ་དང་ཁྲི་སྐྱ་དཔུང་བཙན་དང་། ཁྲི་རྗེ་ཐོག་བཙན་བཞི་ལ་བཙན་བཞིན་ཐགས། དེ་ཕྱིར་ཉེར་དྲུག་སྔོན་གྱི་རྒྱལ་པོ་ཡིན། དེ་ནས་རྒྱལ་བའི་ལུང་བཞིན་བོད་ལྷར་བསུ། དམ་བའི་ཆོས་ཀྱི་དབུ་བརླེགས་ལུང་བསྟན་བའི། ཁྲི་གཉའ་བཟུང་བཙན་པོ། འཕྲོང་གཉན་ལྡེ་རུ། སྟག་རི་གཉན་གཟིགས། གནམ་རི་སྲོང་བཙན་པོ། དེ་ནས་སྲོང་བཙན་སྒམ་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཡང་དག་པར་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་ལུང་བསྟན་པ་ཤིན་ཏུ་ཡང་དག་པའི་སྤྲུལ་པ་སྤྱན་རས་གཟིགས་དབང་ཕྱུག་ཡིན་ཞིང་། ཁོ་རང་གི་བཀའ་བློན་གྱིས་ཕྱོགས་བཞི་ལ་ཁྲིམས་བསྲུང་བའི། ། རྒྱལ་སྲས་གུང་སྲོང་ཁོ་རང་གི་ཡབ་ལས་སྔོན་དུ་གཤེགས་པས་ཕྱོགས་གཅིག་ཏུ་བཞག་ཅིང་། དེ་ལྟར་ན་ཉེ་བའི་རྒྱལ་པོ་དགུ་ཕྱེད་ཀྱི་ཚེ་ཐོག་ཏུ་བཞག་ཅིང་། ཁྲི་སྲོང་ལྡེ་བཙན་ཡབ་ཀྱི་ཐུགས་དགོངས་ཞུས་ཏེ་ཡབ

accordingly the above four are known as the three and one-half "Kings of the Extremely Happy Dynasty." Then appeared Glang-dar-ma, who threw the Doctrine into obscurity and ruined the kingdom. He was followed by a series of kings, descended from his two sons, Yum-brten and 'Od-srung, who governed small areas in Eastern and Western Tibet. In particular there was a royal line of certain descent which passed through 'Od-srung's greatest son, the religious king Dpal-'khor-btsan, to his sons, Bkra-shis-brtsegs and Skyid-lde-nyi-ma-mgon. The first son continued to rule in the land of his father and grandfather, and he had three sons who are known as the three Lde of the lower region. The second son, Skyid-lde-nyi-ma-mgon, took control of Mnga'-ris in the west. The youngest of his three sons, who were known as the Three Lords of West Tibet, was named Lde-btsun-mgon, and of his two offspring the first, Srong-nge, took ordination as a Buddhist monk and became widely famed as Lha-bla-ma Ye-shes-'od. He had a strong will to support the Teaching. His nephew, Byang-chub-'od, invited Lord Atiśa and others to Tibet, so that owing primarily to the influence of this uncle and nephew, the Doctrine, which had already been revived in Eastern Tibet and spread to Central Tibet, was now caused to spread forth from Mnga'-ris in the west. Thus the picture of the traditional account is completed. The history from that time until the present is quite clear.

There was no host of pressing needs for me to have recited this history. Yet still, royal genealogies of a few words can be like the eye of a needle: in its tiny looking glass a view of various realms can be had. Therefore I have composed this work with the hope that it will be suitable to adorn the throats of beginning students.

བས། རྟེ་ཁེན་ཏུ་སྐྱིད་པའི་རྒྱལ་རབས་བྱེད་བཞི་
ཡིན། །དར་མས་བསྟན་བསྲུན་གྱིད་ཆེལ་དེ་ཡི་སྒས།།
ཡུམ་བསྟན་འོད་སྲུང་གཉིས་ལས་མཆེད་པ་ཡི། །ཤྱེད་
སྣང་ཡུལ་འགོ་རྣམ་སྐྱོང་བར་མི་བྱེན་ཞིང་། །ལྷག་པར་
འབྲུལ་མེད་རྒྱལ་བརྒྱུད་འོད་སྲུང་གི། །སྲས་མཆེག་
ཆོས་རྒྱལ་དཔལ་འཁོར་བཙན་དེའི་སྒས། །བཀྲ་ཤིས་
བརྩེགས་དང་སྐྱིད་ལྡེ་ཉི་མ་མགོན། །དང་པོས་སྒིང་
བཟུང་སྣང་གི་ཕྱེ་གསུམ་དང་། །ཉི་མ་མགོན་གྱི་མདའ
རིས་ཡུལ་བཟུང་ནས། །དེ་སྒས་སྟོད་ཀྱི་མགོན་གསུམ
ཞེས་པ་ཡི། །རྒྱང་བཤེ་བཀྲོན་མགོན་སྒས་སྒོང་དེ་
དང་། །འཁོར་རེ་གཉིས་ལས་དང་པོས་རབས་སྐྱངས་པར། །
ལྷ་བླ་ཡེ་ཤེས་འོད་རེས་རབ་གས་དེས། །བསྟན་པ་
འདེགས་པའི་རྒྱུ་ རེན་ཐུགས་སྟོབས་དང་། །དབོན་སྲས་
བྱང་ཆུབ་འོད་ཀྱིས་ཇོ་བོ་མེགས། །གོངས་དང་ལྷ་བརྒྱ་ཀྱ་
དགོན་བདག་རྒྱབ་ལ། །བསྟན་པ་སྔར་བསྲུན་གསོས་ཟིན་
མངའ་རིས་གནས། །རྒྱས་པར་མཛད་ཚེགས་གཉན་གཅིག་
རིམ་གང་། །དེང་གི་དུས་བར་གས་ལ་པོ་མཛོན་གྱུར་ཚུལ།།
ལོ་རྒྱུས་བཟློས་ལ་དགོས་ཆོགས་དོན་རྒྱུའི། །འོན་ཀྱང་
དུའི་ཚེགས་གི་རྒྱལ་རབས་རྣམས། །རྒྱ་ཁབ་བུག་པའི་ཀུན་
མཐོང་ཆུང་དུའི་ནང་། །སྣ་ཚོགས་ཁམས་ཀྱི་བཀོད་པ་
མཐོང་བ་བཞིན། །གསར་བུའི་མགུལ་བའི་རྒྱན་དུའོས་
རེས་བགོད། །མཐོ་རིས་བདག་པོས་ལ་འཚེས་པའམ། །

SPREAD OF THE BUDDHIST TEACHING IN TIBET

'Twas as if the king of the Heavens had descended to earth
Or as if this firmament had approached near the gods
When in the time of Tho-ri-gnyan-btsan and the three great kings
The Holy Dharma was introduced and spread.

Here I shall relate how this transpired. In the reign of King Tho-ri-gnyan-btsan, the twenty-eighth in the royal line, there occurred the inception of the Holy Dharma in Tibet, and this was as predicted by the Blessed One in the *Lha mo dri ma med pa la lung bstan pa'i mdo,* where He said, "Two thousand five hundred years after my nirvāṇa, the Holy Dharma will spread to the land of the red-faced ones." Then

ལ་འདི་ལྟ་ཡིན་དུན་སར་སྐྱེགས་པ་ལྟའིལ། །ཐོ་རེ་མེས་···
དབེན་ཨ་བས་སུ་དམ་ཆོས་ཀྱི། །དགུ་བཏེགས་སྤེལ་ལ་གཏོད་
དར་ཆུ་ལ་སྣར་ཡང་སྐྱེང་། །དེ་ཡང་རྒྱལ་རབས་ཉེར་···
བརྒྱད་པ་ལྷ་ཐོ་རེ་གཉན་བཙན་ནེ། བཅོམ་ལྡན་འདས་···
ཀྱིས་ལྷ་མོ་དྲི་མ་མེད་པ་ལ་ལུང་བསྟན་པའི་མདོ་ལས།
དམྱ་དན་འདས་ནས་ལོ་ཉིས་སྟོང་ལྷ་བརྒྱན་གདོང་དམར་

2. Tibetan horseman

the first of those famed as the "Three Great Religious Kings who were related as ancestors and descendants," the divine Srong-btsan-sgam-po, thirty-third in the royal genealogy, opened the door and established both the Buddhist religion and the political order. He was in fact none other than the Bodhisattva Avalokiteśvara. Of him it was foretold in the *Mañjuśrīmūlatantra,* "There will appear in the Licchavi race one called "God of Men", a king dwelling amidst the snow mountains in the land called "God-possessing-county." Owing to the benevolent, miraculous activities of the just-mentioned emanated king and his ministers, and by putting to use the intelligence possessed by the Tibetan people, at that time the absolute correctness of the Holy Dharma was ascertained. And in so doing, from the year 629 the system of writing and the Buddhist Religion became widely established. This king erected the great Potala palace and the divine miraculously-created temple in Lhasa, and enshrined there the two images of the Great Teacher, the Jo-bo and Śākya Muni images, which were materialized from one hundred and eight jewels and precious things. From his doing so he obtained effortlessly all the great things of the four directions, food, wealth, and objects of enjoyment. Also, he established a legal system combining religious and secular principles, forbidding the transgression of the divine norms—the ten virtuous behaviors—as well as transgressions of the human norms—the sixteen pure ways.

The second of the Three Great Kings was Khri-srong-lde'u-btsan, an emanation of the Bodhisattva Mañjuśrī and the thirty-seventh in the royal lineage. In his time there came together the Abbot, Preceptor, and Religious King, namely, Santaraksita, Padmasambhava, and himself. He established in Tibet the root of the Doctrine, an assembly of ordained monks, and built the temple of Samye. He made the Buddha's doctrine spread far and wide like the rays of the rising sun. He spread and made strong a two-fold system of laws: religious laws that were like a knot of silk, strong and tight, and laws of the kingdom that were like an ox-yoke of gold firm and heavy. He

ཅན་གྱི་ཡུལ་དུ་དམ་བའི་ཆོས་དར་བར་འགྱུར་རོ་ཞེས་ལུང་
གིས་བསྟན་པ་ལྟར་དེ་སྐབས་དམ་བའི་ཆོས་ཀྱི་དབུ·····
བསྟེས་ཏེ་དེ་ནས་ཆོས་རྒྱལ་ཆེན་པོམེས་དཔོན་རྣམ·····
གསུམ་ཞེས་བྱ་གས་བའི་དང་པོ། ཆོས་སྲིད་ཀྱི་སྒོ·····
འཁར་དབྱེ་ཞིང་སྲོལ་གཏེར་བ་པོ་རྒྱལ་རབས་པོ་གསུམ་
པ་སྤྱན་རས་གཟིགས་དངོས་ལྟ་སྲིད་བཅོ་ནས་མོའི་
འཇམ་དཔལ་རྩ་རྒྱུད་ལས། ལྷ་ལྡན་ཡུལ་ཞེས་བྱ་བ·
ཡི། །གངས་ཅན་དེ་ཡི་ནང་གནས་པའི། །རྒྱལ་པོམི·
ཡི་ལྷ་ཞེས་པ། །ལེ་ཙྪ་བྱི་རྣམས་རིགས་སུ་འཁྱུང་། །ཞེས་
བའི་སྤྱལ་བའི་རྒྱལ་བྱོན་ཀྱི་ཐུགས་བསྟེད་མཛད་འཕྲིན་
དང་བོད་མི་ཤེས་ཚད་རྟེན་གཞོགས། ཡང་དག་པ་དམ·····
བའི་ཆོས་ལ་རེས་རྟེད་ཀྱིས་ཐུབ་ཕྱེ་ནས་བོད་དུ་ཡི་གེ···
དང་དམ་བའི་ཆོས་ཀྱི་སྒོ་ལ་རྒྱ་ཆེར་གཏོ། ཞོ་གྲངས་ཅེན་
པོ་ཧ་ལ་དང་ལྷ་ལྡན་སྤྲུལ་བའི་གནོ་གཅུག་ལག་རྟེན་
བཞེངས་ཏེ་རིན་པོ་ཆེ་བརྒྱ་རྩ་བརྒྱད་ལྷས་ཐུབ་བའི···
སྐོན་བའི་ཞལ་སྐྱེན་རྟེ་ཤག་རྣམ་གཉིས་བཞུགས···
སུ་གསོལ་བས་མཐའ་བཞི་བཞེའི་ཆེ་རྒྱ་དང་ཟས་ནོར་ལོངས་
སྤྱོད་འཐབ་མེད་དུ་འདུ། ལྷ་ཆོས་དགེ་བ་བཅུ་དང་།
མི་ཆོས་གཙོ་མ་བཅུ་སྤྱས་ལས་མེ་འདབ་བའི་ཆོས···
སྡེ་དང་བྲང་འབྲེལ་གྱི་ཁྲིམས་བཙུགས།
གཉིས་པ། རྒྱལ་རབས་སོ་བདུན་པ་འཕམ་དབུས་
རྣམ་འཕྲུལ་ཆོས་རྒྱལ་ཁྲི་སྲོང་དུས་མཁན་སློབ་ཆོས་
གསུམ་ཞལ་འཛོམས། བསྟན་བའི་རྩ་བ་རབ་སྒྲུང·
གི་སྡེ་བཙུགས། བསམ་ཡས་གཙུག་ལག་ཁང·····
བཞེངས། ཤངས་རྒྱས་ཀྱི་བསྟན་པཉི་མ་ཤར་བ་ལྟར་
རྒྱས་པར་མཛད་དེ་ཆོས་ཁྲིམས་དར་གྱི་མདུད་པ་བསྲ་
ལ་དམ། རྒྱ་ཁྲིམས་གཞེས་རྩི་གཉའ་ཤིང་ལྟ་བུ་སྦྱམ་ལ་
ལྟེ་བའི་ལུགས་གཉིས་ཀྱི་ཁྲིམས་སྲོལ་དར་ལ་དབ་

afforded recognition to the good and punished the bad. He held upright honorable ways, but abolished dishonorable ways. Also, he established the custom of recording important edicts in writing.

The third of the Three Great Kings was Lord Ral-pa-can, whose true name was Khri-lde-srong-btsan. He was the thirty-ninth in the royal line and was an emanation of the Master of Secret Teachings, Vajrapāṇi. During his time the power of the dominion waxed great. In particular, through his unparalleled homage and service toward the Doctrine there came about the building of the matchless Bkra-shis-dge-'phel Temple at 'U-shang-rdo, the institution of a new standardized translation language for religious texts, and the establishment of exact methods for translating and transmitting the Doctrine, departing from the previous practice of attributing authenticity to all extant doctrines be they spurious or not. He sponsored the compilation of the scriptures recording the Buddha's Word into their respective divisions and also caused to be gathered those works composed by the Buddha's enlightened followers. By royal edict he appointed seven families from among the citizenry for the support of each group of four monks. He performed incredible acts of respect and homage toward the Doctrine such as attaching to his hair a silk ribbon which ran beneath the mats upon which the assembly of monks was seated.

All of the royal lineage from Srong-btsan-sgam-po until Glang-dar-ma was prophesied by the Blessed One in the *Mañjuśrīmūlatantra*. Not only did He foretell those, but to relate the matter briefly, an incalculable number of kings, ministers and erudite saints appeared in Tibet in accordance with the Buddha's prophecies. They propagated in Tibet the translations of almost all the holy scriptures which were current in the Sacred Land, India, following the pure tradition of the authentic Teacher, Śākya Muni. Their kindness and favor towards Tibet on this account is incalculable. On the basis of slightly different manners of practical explanation that were espoused by the individual realized saints and great scholars of the early and later spread of the Dharma,

ཀྲི་བཟང་སོ་ལ་དོ་བས། དན་པ་ལ་ཆད་པ། ཡ་རབས་ཀྱི་གཞུང་བསྒྲུབས། མ་རབས་ཀྱི་སྤྲོལ་སྐྱབས། བཀའ་གཅེས་ཡི་གེ་ལ་ཆ་འཛེགས་ཀྱི་སྤྲོལ་གཏོད་དེ། །

གསུམ་པ་རྒྱལ་རབས་སོ་དགུ་པ། གསང་བདག་.....རྣམ་འཕྲུལ་མངའ་བདག་རལ་པ་ཅན་ཞེས་སྤྲོ་བའི་ལྷ་དང་བཅོ་ལྔ་པ་སྐུ་ཡི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཕྱག་ན་རྡོ་རྗེའི་སྤྲུལ་པ་ཡིན་ཏེ། ཁོང་གི་དུས་སུ་དབང་ཤུགས་ཆེ་བར་གྱུར་ཏོ། ཁྱད་པར་ནི་ཟབ་ཅིང་རྒྱ་ཆེ་བའི་ཆོས་ལ་མཆོད་པ་དང་བསྟེན་པ་ཡང་དག་པ་ནས་དབུས་ཨུ་རུ་ཐང་དུ་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཞིང་ཆེན་དཔལ་ལྡན་སྐུ་མཆེད་ལྷུན་གྲུབ་ཀྱི་གཙུག་ལག་ཁང་བཞེངས། ཆོས་ལུགས་ཀྱི་ཚིག་ཡི་གེ་ཁ་སྐད་ཀྱི་ཡུལ་ཕྱོགས་ཀྱི་ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པ་ཞིག་ཏུ་གཏན་ལ་ཕབ་ཅིང་། ཆོས་ཀྱི་ཁྲིད་ཡིག་ཀྱང་ཁ་ཅིག་ལ་ཡོད་ཀྱང་ཁ་ཅིག་ལ་མེད་པ་ལྟ་བུ་ཡོད་མེད་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅི་ཡང་མི་བྱེད་པ་ལྟ་བུ་ནས་ཆོས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཡུལ་ལ་ཡང་དག་པ་ཞིག་ཏུ་ཐུགས་ཁྲལ་ཆེ་བ་ཞིག་ཏུ་ཡོད་པ་ཡིན་ཏེ། ཁོང་གིས་ཆོས་ཀྱི་ཡུལ་ལ

there appeared many religious orders, among which are included the Sakya, Gelug, Kagyu and Nyingma schools. But in actual fact there was never any difference concerning the basic content of our single Teacher's doctrine, since all schools accept the same Basis, Path and Fruit. From the year 629, King Srong-btsan-sgam-po newly instituted writing and the two-fold system of religious and secular law, and until the year 846 the land was ruled religiously by the lordly Dharma Kings. At that juncture there occurred the great decline of the Doctrine and country, because there failed to appear in that line of compassionate kings a ruler over the whole of Tibet who intended the good of both religion and country. And that occurred owing to King Glang-dar-ma's opposition to Buddhism. Yet nevertheless, the Teaching later came to flourish again through service and homage paid to it by the descendants of the religious kings who ruled over separate lands in East and West Tibet, as well as by their religious ministers of state and a host of scholars, masters and saints.

From the year 1253 onward most of Tibet came under the control of the Sakya hierarchs, and afterwards, under the Phag-mo-gru-pas and others. During this period the common citizenry supported the Buddhist Teachings with great faith and reverence, owing to the greatness of the Doctrine. Finally, in the year 1642, the Great Fifth Dalai Lama took in hand the golden wheel, emblem of religious and temporal rule, in order to save the beings of the fragmented land of Tibet from the sufferings of factionalism born of enmity and desire. He established the Dga'-ldan-pho-brang Government, which ruled over the whole of Tibet with a new splendor of peace and prosperity, and he and the chain of successive emanations of the Great Lord Padmapāṇi

ཁྱད་པར་ལ་བརྟེན་ནས། ས་དགེ་བཅུ་ལྡེའུ་སོགས་ནད་གཞི་ཐུབ་རྟོགས་མངའ་བྱེད་ཡང་། དེ་ཐམྱ་ཅད་དེས་དོན་དུས་སྟོན་པ་གཅིག་གི་བསྟན་པ་གཞི་ལམ་འབྲས་གསུམ་གང་གི་སྐབས་སུ་ཡང་ཁྱད་པར་ནམ་ཡང་མེད་པ་ཡིན། ༦༢༩ ནང་རྩེས་རྒྱལ་སྲིད་...
བཅོན་སྤྱོམ་པའི་དུས་ཡི་གེ་དང་རྩེས་སྲིད་ལུགས་...
གཉིས་ཀྱི་ཁྲིམས་སྲོལ་གསར་དུ་གཏོད་པ་ནས...
༧༠༤ བར་མངའ་བདག་རྩེས་རྒྱལ་རྩེས་རྒྱལ་སྲིད་...
རྩེས་བཞིན་བསྐྱངས་ཏེ། དེ་མཚམས་བསྟན་པ་དང་
ཆབས་སྲིད་ལ་སྐྱན་བའི་མངའ་བདག་རྩེས་རྒྱལ་ཐུགས་
རྗེའི་གདུང་གིས་བོད་སྤྱི་ལ་དབང་བའི་རྒྱལ་པོ་མ་བྱུང་
བས་བསྟན་སྲིད་ཉུང་ཤུར་གྱུར་པ་ཡང་སྐྱང་དར་ཐྱེས་...
ནང་རྩེས་ལ་རྒོལ་བའི་དབང་གིས་བྱུང་བར་རེ། འོན་ཀྱང་
ཀྱེད་སྐྱབ་ས་སོར་ཡུལ་འཁོར་སྐྱོང་བའི་རྩེས་རྒྱལ་གྱི་
བརྒྱུད་པ་དང་རྩེས་བློན། མཁས་པ་བཅ་གྲུབ་རྩོལ་ཐེག་བསྟན་པ་ལ་སྤྱི ལྷ་ཀུར་བསྟེ་མཛད་པས་...
བསྟན་པས་དར་རྒྱ་དར་ལྟ་བུབྱུང་། ༡༦༤༢ ནས་ས་སྐྱ་
དང་ཕག་གྲུ་སོགས་ཀྱིས་བོད་ཕལ་ཆེར་ལ་དབང་བསྐྱངས་
ཤིང་། རྩེས་ཀྱི་རྗེ་བའི་ཐེ་ཐབ་ལས་མེ་མངའ་རྩེས་དང་འབྲེལ་
དང་བཀུར་བཟོས་རྩེན་པོ་གྱལ་ཁོ་བྱུང་ཞིང་ལྷག་པར་
༡༩༤༢ ལོར་²རྒྱལ་མཆོག་ལྷ་བ་རྩེན་པོས་སེལ་བྱུང་ཐུབ་
པའི་གངས་ལྷོངས་ཀྱི་གདུལ་བྱ་རྣམས་ཆགས་སྡང་གིས་
རྩེས་སུ་བཅད་པའི་གདུང་སྐྱོབ་པའི་སྐྱང་དུ་རྩེས་སྲིད་...
གསར་ཞྭ་འཁོར་ལོ་ཐུག་མཚན་དུ་བཞེས་ཏེ་དགེ་བའི་འི་
རྒྱ་ལས་མེ་འདབ་བའི་བདེ་སྐྱིད་རྩེ་གས་ལྷན་གསར་པའི་
དཔལ་ཡོན་གྱིས་གོང་ལྷོངས་ཡོངས་ལ་དབང་བསྐྱར་བའི་
གཞུང་དགའ་ལྡན་གོ་ཁང་བཀའ་གསྲིད་དགུ་བརྒྱུད་
ཏེ་²རྒྱལ་མཆོག་ཐུགས་ན་བརྩེ་སྐུ་ཞྭེ་རིམ་བྱོན་ཐྱེས་རྩེས་

governed Tibet, coordinating both the religious and the secular.

Thereby from the past until now countless generations have passed in a history in which religion and politics have been conjoined, as can be seen in the general Tibetan saying, "We of Tibet—religious and secular," and at the very least by the words, "Supreme One of the Two Systems (religious and temporal)," spoken in the prologue to legal contracts, and by the wheel of Dharma emblazoned upon the modern Tibetan flag. Hence, not only were the Tibetan people urged toward religion and actually altered in their modes of thinking by the greatly widespread custom of reciting their history and traditions from generation to generation, but also as pertaining to the personality of the Tibetan people as a whole, who had become the sphere of Avalokiteśvara's concern, there existed indelibly etched in their hearts a faith and pure attitude toward the Teaching.

Because of this, and by reason of the Tibetan mind's possessing as a permanent feature a pure faith that is shakable neither through gentle persuasion nor harsh coersion, not by temptation with wealth and glory nor by any other means, there are but very few individuals among the Tibetan people who have the wrong views of the non-religious person. By reason of their unfeigned reverent inclination toward the Great Teacher, the Buddha, and the saints who upheld His Teachings, they have a belief which yearns from the very heart to accomplish the Path shown by those exalted ones. The special characteristics of the Buddhist person are also the characteristics of the Tibetan personality. These features include trust that there can be no mistake with respect to the truth of the objects of refuge, i.e., the Buddha, Dharma and Sangha, and also the law of moral cause and effect, the effortless tendency of those great in compassion to enter into the religious life; the arising of a genuine, deeply felt, unbearable pity at the sight of the suffering of even a tiny ant; faithfulness to near ones out of care for them; and constant great attention paid to the means for accumulating a great stock of merit, and for adopting virtuous actions and giving up their opposites through exercising the maximum heedfulness possible.

སྲིད་ཟུང་འཛེལ་དུ་བསྒྲངས་བས་ན་སྔོན་ནས་དང་བར་དོད་
སྐྱེས་ཁ་རྒྱུན་ལ། དཔོན་བོངས་ཆོས་སྲིད་གཉིས་ལྡན་ཞེས་དང་།
ཐ་ན་གན་རྒྱལ་འགོ་བརྩོད་དུ་ལུགས་གཉིས་གོང་མ་ཞེས་
པ་དང་། དེང་རྒྱུངས་ལ་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོས་མཚན་པ་····
སོགས་སྐོ་གང་ཐད་ནས་ཆོས་སྲིད་ཟུང་དུ་འཛེལ་བའི་ལོ་
རྒྱུས་དེ་བྱང་ནས་མེ་རབས་གྲངས་མེད་བརྒལ་བ་ཡིན་པ་
ལོ་རྒྱུས་ཀྱི་བཀའ་ཤས་ཁའི་རྒྱབ་འཁྲམས་སུ་བླུས་པས་བོད་
མི་ཚོ་ལ་ཆོས་ཀྱི་བསྒྱུར་མ་དང་། བསམ་པའི་ཐོག་ལ་
བསྒྱུར་བཅོས་བྱེད་བཞིན་པམ་ཟང་སྒྱུན་རས་གཟིགས་ཀྱི་
གདུལ་ཞེང་དུས་བོད་མི་ཡོངས་ཀྱི་རང་ཤེས་ལ་ཆོས་
ལ་དད་པ་དག་སྣང་གི་དེ་མེ་ནམ་ཡང་བསྒྱབས་ཐབས་མེད་
པ་སྐྱེལ་ལ་ཡོད་པས་འཇམ་རྩྭ་ཀྱི་ཆོག་དང་། དཔལ་འབྱོར་
ཁྱིས་འབྲིད་པས་ཐབས་རྡོ་ཕྱུར་བྱས་རྒྱབ་ཏུ་ཡང་ཆོས་དད་
ཀྱི་སྤོ་ལ་བསྒྱུར་བཅོས་གཏོང་མི་ཐུབ་བའི་ཡིད་ ཆེས·····
བཅུན་པོ་མཐོང་ཆོས་སྐུ་ཡོད་པའི་རྒྱུ་མཚན་ཁྱིས་གོང་ས་
ཆོས་མི་བྱེད་མཁན་ཁྱོ་བོ་མཐོང་ཐུབ་ཅང་ཙམ་ལས་
མི་སྲིད་ཅིང་སྤྱན་པ་སངས་རྒྱས་རྒྱས་དང་བསྟན་པའི་ཞབས་
ཤོས་ཀུལ་བཅོས་མ་མེད་པའི་རྒྱུ་མཚན་གྱིས་དེ་དག···
གིས་བསྟན་པའི་ལམ་ལ་སྐྱིད་ཤེས་སྐྱབ་འདོད་ཀྱི་ཡིད་
ཆེས་ཡོད་ཅིང་ཁངས་པ་སངས་རྒྱས་པའི་ཁྱད་ཆོས་སྐྱབ་
ཡུལ་དང་རྒྱུ་འབྲས་ལ་བསྟུན་པ་མེད་པའི་དད་པ་དང་།
སྐྱིང་རྗེ་ ཆེ་བས་ཆོས་ཀྱི་གས་སུ་ངམ་ངམ་ཤགས
ཤེགས་ཀྱིས་འདྲུག་པ་དང་། སྡིག་ཆགས་ཀྱོག་སྐྱེ་
ཚུན་རྒྱུ་དན་ ཅན་ཞེག་མཐོང་ཆས་མེ་བཟོད·····
པའི་བརྩེ་སེམས་བཅོས་མེན་ཤེལ་བ་དང་། འཕྲོས་
པ་ལ་བརྩེ་བས་ཀྱི་ཐག་རིང་ཞིང་སྒོ་བ་ལ་འཇོམས་
ཅི་སྲིད་ཀྱིས་དགེ་བསྟུའི་སྐྲ་བརྩེ་ཤས་ཆེ་ཞིང་དང་ཆོས་བས་
པའི་ཐབས་ལ་དོ་སྣང་ཆེན་པོ་རྣམ་པ་ཀུན་ཏུ་བྱེད་པ·····

Beyond that, based upon their understanding the vast difference between the meritorious actions of one who has received ordination and one who has not, most Tibetans have a great appreciation and liking for the receiving of vows, beginning with the basic vow of Refuge, through the Pratimoksa, Bodhisattva, and Mantrayāna vows. Furthermore, Tibetans cultivate the highest respect, admiration and faith toward those that have gone forth from their homes to the noble state of ordained life; thus, they have a tradition of children entering through the door of religion into monastic life, both of their own accord and following the wishes of their parents or guardians.

ཧོར་མིའི་ཁྱད་ཆོས་རེད། ལྷག་པར་རྒྱང་སྟེམ་པ་དང་… ལྡེབ་མི་ལྡབ་ཁྱད་པར་དུགཏ་ཚེད་ཡོད་པ་ཤེས་པལ་… བརྟེན་ནས་གོང་མ་ལ་ཆར་སྐྱབས་སྡོམ་ནས་བཟུང་སྔ… སོ་ཐར་རེགས་བདུན་དང། བྱང་སྡོམ། སྔགས་སྡོམ་ཞེས་ཀྱ ཁ་ལ་ཤིན་ཏུ་མོས། ལྷག་པར་ཁིམ་ནས་ཁྱིམ་མེད་… པར་རབ་བྱུང་གི་ཕྱོགས་ལ་ཏ་ཧང་གི་གུས་པ་དང་། དཀའ་བ་དང་། དད་པའི་ཡུལ་དུ་སྤྱད་ཅིང་གྲུབ་ནམས་ཚུད་… ནས་ཆོས་སྒོ་ར་ངམོས་དང་། ཁ་མ་ཙོགས་ཀྱིས་འཇུག་ཤོལ་ཡོད

3. Ritual dancer

Here is how ordination is correctly received according to procedures which do not conflict with the two spheres of religion and politics, and which conform at all stages–beginning, middle and end–with the Buddha's pronouncements found in the *Vinaya* (Buddhist Discipline).

In Tibet, the sphere of Avalokitesvara's concern, except in a few special instances there was no compulsion by the ruler for people to take monastic ordination. On the contrary, it was the parents who offered their children out of their natural great faith in the Teaching or who permitted the ordination of those of their children who desired to enter the order from their own love for the religious life, a result of virtuous habits from past lives. Hence, according to the Buddha's Word in the *Vinaya,* at the time of receiving the vows of a novice or full monk, it is asked, "Are you not permitted by your parents?" so that the candidate may give the answer truthfully.

In the case of a family that is wealthy and only possesses a single son, or in similar cases, even though a boy might of his own accord greatly wish to enter the monastic order, in order to determine whether or not his ordination would be advantageous the parents traditionally request that prognostications be performed through astrology and other means.

Usually children enter the order from the age of seven or eight or older. That is why at the time of the ordination ritual it is asked, "Have you not yet reached your seventh year?"

In the great religious country of Tibet there is no political prohibition whatsoever regarding the joining of a place of religious practice. Nevertheless, except-

ཀ། བོད་ཀྱི་དགེ་འདུན་ཚེས་སྐོར་ཞུགས་སྐྱངས།

སོག་མཐའ་བར་གསུམ་འདུལ་བ་དང་མཐུན་ཞིང་ལུགས་གཉིས་ལས་མེ་འགལ་བའི་ཐུག་ལེན་རྣམ་དག་ཡོང་··· རྒྱལ།

བོད་ལྗོངས་སྤྱན་རས་གཟིགས་ཀྱི་གདུལ་ཞིང་ལ་སོང་ཐ་མར་བཞིན་··ཀྱི་ཚེས་དང་ཆེ་བསྟེལམ་དུ་ཐུག་འགའ་ཤས་ཀྱང་མཐུན་ཀྱི་ཚེས་སྐོར་དང་བས་ཞུགས་འདོད་ཡོང་པ་ཐ་མས་གནང་བམ་གཏེགས་ག་ཞུང་གི····· དམེགས་བས་ལ་འགའ་ཤས་ལས་བཙན་པོས་ཚོས····· སྐོར་འཇུག་མ་ཐན་ཞེས་དེ། དེས་ནི་འདུལ་བ་ལས་གསུངས་པ་ལྟར། དགེ་རྒྱལ་སྐྱོང་སྐྱེ་བསྐ་བས་ཐ་མས་མ་གནང་བ་མ་ཡིན་ནམ་ཞེས་དེ་བ་གནང་དུས་ལའ་དྲངས་པོར་འདོན་ཟུབ།

ཐ་མ་འགྲོ་ཡུན་དང་ཡང་གུ་ཐུག་ཅེ··· ཅེ་ཙོམ་མ་གཏེ་གས་མེད་པ་ཞོ་གས་ཀྱིས་གུ་ཐུག་རང་དོས་ནས་ཆེས་སྐོར་ཞུགས་འདོད་ཆེན་པོ་བྱས་ཀྱང··· ཐ་མས་འཐོད་ལམ··· ཡོད་མེད་ཤེས་པའི་ཆེད་དུ··· རྩིས་དང་ལུང་བཏུ་ཞུས་ཡོད།

ལོ་ཚོད་ཐལ··· ཆེར་བདུན་བརྒྱད་ཐན་ནས་ཆེས་སྐོར་བཞུགས་ཀྱི་རེད། དེ་ནི་ལས་ཆེ་གེ་དྲེ་བའི་སྐབས་ལོ་བདུན་མ་ལོན་པ་མ་ཡིན་ནམ་ཞེས་འབྱུང་བས་སོ།།

བོད་ཆོས་ལྡན··· རྒྱལ་ཁབ་ཆེན་པོས་ཆོས་སྡེ་ངར་ཞུགས་མི་ཆོག··· པའི་དགག་བ་རྣ་བ་ནས་མེད། འོན་ཀྱང་རྣ་དེ་ཀྱིས་

ing youths of noble families, those who were ruled by noblemen on private estates traditionally had to ask the permission of their respective local leaders. Even though nowadays in this period of religious-political government newly embarked upon democracy it is not necessary to ask any nobleman's permission, still one must apply for the permission of one's district or local leadership to enter the religious order. Therefore at the time of requesting novice monk's vows the candidate is asked, "Has the king not permitted it? Is not your country close by?" so enabling him to respond with the answer.

Furthermore, just before the actual ordination the candidate's head is shaved, and a lock of hair called the "crest tuft" is left remaining. Then either he at first requests the upāsaka vows of initial ordination from the preceptor of his choice, or else, as is the custom in most monasteries, he requests them before the monastic master's throne from the head of the monastery. When the abbot imparts the vows, after the last of the three repetitions, as soon as the vow has been received, he cuts off the "crest tuft" and bestows upon the candidate his ordained name. Following the reciting of the rules of discipline and so forth, if one has monk's robes then from the time of having offered up one's last lock of hair one may wear the upper shawl (*gzan*) and the lower robe without seamed sections. In case the making up of the robes has not been completed, one traditionally puts on clothing of colors permitted for monks, such as red.

This is a pure practice functioning as an introduction during which those who are intending to become monks accept in sequence the symbols of ordination through the changeover to a shaven head, religious name, and monk's robes.

The way of actually entering the monastic curriculum involves, in general, the offering of a silk scarf and a small sum of money to the monastery's registrar and administration, and those of adequate means commonly make offerings of tea and other things to the monks in the general assembly. Before entering the monastic regimen, two teachers must be sought out: the teacher who accepts responsibility

ལྷུ་བུམ་གཏེ་གས་སྐྱར་དགེ་ནས་ཀུ་འདུད་དུགོས་ནམས་
དགེ་ཤུངས་སོ་སོ་ལས་དགེ་འཕྲིལ་ཞུ་སྲིལ་དང་།
དེང་དམངས་གཙོ་འི་གལྡིང་གི་སྐྱེ་འཕངས་གསར་དགྱེ·····
གནང་བའི་ཆོས་སྲིད་གཉས་ལྷན་གྱི་གཞིང་གི་སྐབས····
སྐོར་གྱི་དགེ་འཕྲིལ་མི་དགོས་ནའང་ གཞུང་གི·····
མངའ་སྡེ་དང་ལུང་པས་སོ་སའི་འགོ་འཛིན་ལས་ཆོས་སུ····
ཞུགས་ཆོག་པའི་དཔལ་སངས་ཞུས་ཏེ་བཀའ་འཕྲིལ་ཐོབ་
པ་དགོས། དེའི་དགེ་རྒྱལ་སྐྱབས་སྐབས། དྲི་བར་རྒྱལ་
པོས་མ་གནང་བ་ཡུལ་ཐག་མེ་རིང་མ་ཡིན་ནམ་ཞེས····
བའི་ལན་འདོན་ཐུབ་པའི་ཆེད་ཡིན། དེ་ཡང་སྐོ་གམང·
ས་ོ་སྐྱ་གཞར་སྐབས་གཙུག་ཐུང་ཞེས་སྐྲ་ཆོམས་ཞིག····
འཛོག་སྲོལ་ཡོད། ཐོག་མར་དགེ་བསྙེན་གྱི་སྡོམ་པ་རང·
གི་བླ་མ་གང་མོས་ཞིག་ལ་ཞུ་བའམ། དགོན་པ་ཁལ····
ཆེར་གྱི་ལུགས་སྲོལ་དགོན་བདག་མཁན་ཁྲི་ལ་ཞུ་སྲོལ··
ཡོད། དེས་སྡོམ་པ་གནང་སྟེ། བརྗེད་པ་གསུམ་གྱི་ཐ·
མར་དགེ་བསྙེན་གྱི་སྡོམ་པ་ཐོབ་མཆོམས་གཙུག་ཐུང··
ཞེས་ཀྱི་མིང་གནང་། བསླབ་བརྗོད་གོས་གྲྭ་མཆོས་
སྐྱ་ཆས་ཡོད་ན་གཙུག་ཐུང་ཐུལ་དུས་ནས་གཅིག་དང་
ཀོམ་ཐབས་གྲྭ་མེད་པ་གྱེན་གལ་སྲིད་བཟོས་མ་ཟིན་ན···
གོས་དམར་པོ་ལྟ་བུ་རྒྱང་ཆོས་ཅན་གྱི་ནས་ལོ་ཡོད་ ལ།
དེ་ཡང་གྲྭ་པའི་དགས་ལ་ཆོ་རིམ་བཞིན་བརྗེ་བ་རྣམ་པ····
གསུམ་གྱི་རབ་བྱང་གི་རྣ་གས་ལེན་པའི་སྲོན་འགྲོ་ལྟ་བུའི··
ཐུག་ལེན་གཙོ་ངོ་མ་རེད། དེ་ནས་སྒོ་ག་ཀུ་ཞུགས་སྡུངས།
འཕྲོ་ལྷན་ཆོས་ཆོགས་པར་ཞུགས་དུས་མང་ཚོགས་
དང་འབྲེལ་ཞེས་ཀྱི་ཡང་ཡོད། གྲྭ་པ་རྣ་ཆང་ཐོན་ཐོ་
བཀོད་བྱེད་སྒྲུས་པར་ཏོ་དང་རེ་ཙམ་ཕུལ་སྲོལ་ཡོད།
སྒྲིག་གཞུགས་གོང་ནས་དགེ་རྣམ་གཉན་གཉེས་བཅོལ་ཏེ·
ཁག་ཐེག་དགེ་རྣབ་ནས་ཆུལ་མཐུན་བྱེད་རྒྱུའི་བགའ་

for the neophyte, and the resident master of studies. Once the first has made a deposition with the monastery's administrator that it is his responsibility that the newcomer conducts himself suitably, then the new monk may join in the general assembly just like any other monk. The master of learning, who is his teacher for books, is the one who starts him reading and sets him to the task of learning the conduct which does not go against the rules set forth in the *Vinaya* and elsewhere. In the great monastic centers a teacher who sees to his food needs and the book teacher have to be arranged for separately. In the dormitories of monks from a particular location there is a teacher called the "teacher of a district's house" who oversees the conduct within that dormitory, and also similar teachers for the larger regional subdivisions of monks. Through this system of teachers at different levels, and also through the hierarchical ordering of the monastery's subdivisions such as the monastic colleges and great assembly, a monk is necessarily induced into pure behavior, held in check by the tight silken knot of religious law. In this system all functionaries such as chant leader, disciplinarian, monastic master, and vajrayāna master, each have a position above or below another, like the feathers of a bird.

The central goal of practicing religion is the ultimate attainment of supreme liberation. Those who enter the door of religion do so for the sake of strenuously studying, teaching and meditating on the correct path by which that goal is won, and never merely as a means for getting the food and clothing of this life. Furthermore, since a religious person must base himself upon pure moral conduct, once a monk has received novice vows from his monastic master and preceptor he must adopt according to his capacity the foundation for pure morality through the ten main vows of the novice or the thirty-six detailed vows which include a prohibition against related offenses. For a full monk it entails observing the two hundred and fifty-three vows of full ordination, with its basis of training in the seven renunciations and the ancillary rules. By doing so, through proper recourse to one's teacher and otherwise through correct association with the great masters of scholarship, the monk conducts his studies.

ལེན་གྱི་སྒྲིལ་ས་རྣམ་དཔྱད་གསལ་འདྲི་གས་ཟེན་ནས་སྒྲུ་
མཚུངས་ཚོགས་སུ་ཐུག་ཆེག །གནས་ཀྱི་སྐབས་
དགེ་དེ་ཚའི་དགེ་རྒན་ནས་འདུལ་བ་སོགས་ཁྲིམ་
དང་མ་འགལ་བའི་ཀུན་སྤྱོད་དང་། ཀློག་ནས་བཙུམ་
ཏེ་ཕྱོས་བསམ་བྱེད་བཅུག །གྲུབ་ཆ་ཁག་ཆོར་གཏན་
སྡོད་བྱེད་ས་ལྟོ་སྟངས་དགེ་རྒན་དང་དེ་ཚའི་རྒན་
བྱེད་དུ་བཅོལ་སྲོལ་ཡོད། དེ་བཞིན་ཁག་འགོར་ནང་
སྤྱི་ཁང་དགེ་རྒན་ཞེས་ཁག་འགོར་དེའི་ནང་ལ་ཀུན་
སྤྱོད་རྟེག་ཞེས་བྱེད་མཁན་དང་། ཁང་ཚན་དགེ་རྒན་
སོགས་ཡོད། དགེ་རྒན་རེམ་པ་ཅན་དང་གྲྭ་ཚང་ཆོག་
ཅེན་སོགས་དགེ་ཅན་ཆུང་སྤྱི་ཚོགས་ཀྱི་ལས་དྲུང་ཆེས་མཁན་
བྱ་སོགས་ཚང་མ་གཅིག་འགའ་ཞིག་འདུད་བྱ་སྤྱི་ཅེན་ལྟར་
ཆོས་ཁྲིམས་དར་གྱི་མདུད་པ་དམ་པོས་ལུགས་དང་མཐུན་
པས་ཀུན་སྤྱོད་དང་བ་འདྲེན་པའི་དགོས་པ་ཡོད། ཆོས་
ཅྱེད་པའོ་དམེར་ཡུལ་ལྟེ་བའི། མཐར་ཐུག་རྣམ་གྲོལ་མཆོག་
གི་གོ་འཕང་དང་། དེ་ཐོག་བྱེད་ཡང་དག་པའི་ལམ་ལ།
འཆད་ཉན་སྒོམ་པའི་ཉམས་ལེན་ལ་སྦྱངས་པས་བཟོད་པ་
ལས། ཆོ་འཕྲུལ་ལྟོ་གོས་འཚྭིང་ཐབས་སུ་ཆོས་སྐོར་ཞུགས་
པ་ཞིག་ནམ་ཡང་མ་ཤེད། དེ་ཡང་ཚུལ་ཁྲིམས་དག་པས་
གཞི་བརྟུད་དགོས་པས། དགེ་ཚུལ་སྐྱོང་བ་གི་སྡོམ་པ་
རྣ་ཕྲུར་གསུངས་པ་མ་ཁབ་སྐོབ་གཉིས་དྲུག་དུཁྲུས་ཏེ།
ཚོགས་ངོ་རོས་སྐལ་གྱི་དགེ་ཚུལ་རག་སྡོམ་བརྩུངས། ཞེས་
ཏྲུ་ཐབས་འདས་ཚོ་དུག་ཚོགས་སྡེ་གས་མཐུན་གྱི་ཉེས་བྱས་
རྣམས་དང་། དགེ་སློང་གི་ཁྲིམས་ཉེས་བརྒྱ་ལྔ་བརྩུ་རྩ་
གསུམ་ཚོགས་བསླབ་གཞི་སྡེ་བདུན་འགོར་བཅས་ཀྱི་
ཚུལ་ཁྲིམས་རྣམ་པར་དག་པ་གཞིར་བཟུང་འགོ་ལྟོ་ཞེས་
གཏན་གྱི་སྐོང་དང་། གཞན་ཡང་མཁས་བའི་དབང་
པོ་རྣམས་བསྟེན་ཚུལ་དག་བའི་སྐོ་ནས་ཆོས་ཀྱི་སྐོང་སྡུང་

Reverend sisters of the Order may take the vows of novice nun, and accordingly must keep the vows like a novice monk. Previously, during the lifetime of the Compassionate Buddha, there appeared innumerable fully-ordained nuns such as Prajapati who were the very essence of steadfastness and wisdom. Subsequently there also appeared such holy nuns as Bhiksunī Srī. If one asks why it is that nowadays there exists no one in our tradition possessing the vows of a fully-ordained nun, it is because of the absolute necessity that there be one fully-ordained nun in the midst of the group from which the vows are received. Owing to the absence of such a fully-ordained nun in Tibet there is no tradition of imparting those vows, even though there are nuns wishing to take and preserve them.

Education in the monasteries begins at an early age with study from dawn to dusk, and repetition and memorization of the scriptures, their basic commentaries, and the concise formulations of their meaning. Meantimes are spent in the practice of reading, writing and debate. Students have to show proof, through daily examinations, of their competence in all that they have memorized and learned, and when old enough the intelligent ones, confident in their knowledge, enter into the separate classes of specialized study.

There they pass from ten to twenty years involved both day and night in exposition and debate while studying such works as the five great classes of basic texts. At that time not only are they intent upon the Buddhist Doctrine, but also there are a great many who, for their own sakes also, gain the highest title of scholastic achievement, the degree of *Bka' Rab- byams-pa Dge-bshes.*

Additionally, some enter into the tantric colleges, where, having properly received the empowerments, exposition, and precepts of the great divisions of the Tantras, they spend the space of many years steadily learning the practice of rituals from the various Tantra divisions, their mantras and mudrās, and the dances, mandala construction with line and colored powder, recitation, and chanting, right down to the playing of the ritual musical instruments. There are many who have progressed step by step until bringing to completion all the necessary qualifying characteristics of a teacher of the tantric path. There are even

སྤེའུ་ཀྱི་རེད། བུད་མེད་སྡེ་མ་ལྟབ་ཀྱི་བསྙེན་རྫོགས་ནས་དགེ་
སློལ་མ་ཞུ་རྒྱུ་ཡོང་བས་སྡུང་ཆུལ་དགེ་ཚུལ་ནང་བཞིན་སྡུང་གི་
རེད།། དེ་གོ་སྐྱོང་མ་སྐུ་ཤོར་སྐྱེན་པ་ཐུགས་རྗེ་ཅན་ཞལ་བཞུགས་
ཀྱི་དུས་སྐྱེ་རྒྱུ་བ་མེ་སོགས་བསྐྱེན་མ་བས་ཀྱི་བདག་ཉིད་
གྱངས་མེད་དང་རྗེས་སུ་དགེ་སློང་མ་དཔལ་མོ་སོགས་བྱུང་བ་
རེད། དོང་དུ་དེང་སྐབས་དགེ་སློང་མའི་སྡེ་མ་ལྟབ་མེད་པ་
གང་ལགས་ཤེ་ན། སྡེ་མ་བསྡུང་བ་དང་ལེན་འདེད་ཀྱི་.....
བསམ་པ་ཡོད་ན་ཡང་བྱང་ཡུལ་གྱི་ཆོས་དབུས་སུ་དགེ་....
སློང་མགཅིག་རེས་པར་དགོས་པས་དོང་ལ་དགེ་སློང་མ་མེད་
རྒྱེན་སྡེ་མ་འབེགས་སྲིལ་མེད། སློབ་སྦྱོང་བྱེད་ཚུལ་ཡང་།
ཆུང་དུས་ནས་གསུང་རབ་དང་། བསྟན་བཅོས་ཀྱི་རྩ་བ།
བསྡུས་དོན་ཁ་འདོན་ཐག་ཆོད་རྒྱས་སྦྱང་ཕྱོ་རང་ནས་...
སྐྲོག་བར་དང་། བར་བར་ཀློག་སྦྱོང་བྱེད། །བྱེ་རྒྱོད་
ཀྱེས་དུས་འདའ་སྟེ། ཆོ་འཕྲོན་ཚང་མ་རྒྱུགས་སྦྱངས་ཚོགས་
ཉིན་ལྟར་བསྟར་ཆགས་བྱེད་དགོས་པ་དང་། དེ་ནས་ནང་
སོན་པ། ཁེས་རབ་ཆོས་སྦྱིས་ལྟན་པ་དོན་གཉེར་ཅན་ཆོ་
འཕྲོན་གྱི་སོ་སོར་ཞུགས་ཏེ་གཞུང་པོའི་ཅན་ལྟ་སོགས་ལ་...
ལྷེ་སྐོར་འཆད་རྩོད་ཀྱི་བྱ་ཉིན་ཞག་མཚན་འདའ་བས་ཐུགས་...
ཀྱི་གཏད་སོ་བསྟན་པ་ཡིན་དགོངས་པ་མ་ཟད། རང་ཉིད་...
ལའང་བཀའ་རབ་འབྱམས་དགེ་བའི་བཤེས་གཉེན་ཀྱི་.....
མཚན་བཏགས་ཐོབ་པ་གྲངས་བསམ་ཀྱི་མི་ཁྱབ་པ་ཡོང་...
གི་ཡོད་པ་རེད། ཡང་འགའ་ཞས་གསང་སྔགས་རྒྱུད་སྡེའི་
སྣ་ཚོང་ལ་ཞུགས་ཏེ། རྒྱུད་སྡེ་ཚེན་པོ་རྣམས་ཀྱི་དབང་རྒྱུད་
བཤད་མན་ངག་ལེགས་པར་ཤེས་ཏེ་རྒྱུད་སྡེ་སོ་སོའི་ཆོ་ག་
དང་། སྔགས་དང་ཕྱག་རྒྱ། གར་འཆམས་ཞིག་རྡུལ་
ཚོན་འདེན་ཏེ་དབྱངས་རོལ་མོ་རྒྱན་ཀྱི་བྱ་ཐུགས་ལེན་མ་ཉམས་...
པར་སྒྲུབ་པ་མཐར་ཕོག་པ་ལ་མང་པོའི་རེད་བྱས་ཏེ་རྒྱུད་སྡེའི་
སྡེ་ཚན་དགོས་ཀྱི་མཚན་ཉིད་ཚང་བའི་བར་གོམ་པ་རིམ་བཞིན་

some who, having reached the end of both sūtra and tantra studies, take up residence in a spot endowed with bodily, verbal, and mental solitude. Then, by settling one-pointedly in practices such as Concentration and Insight Wisdom meditations, they perfect the sublime absorbtions. There are many persons who, having thus become free from every taint of error, continually perform the practices and manifest signs of having attained the errorless path. Such ones are worthy of our emulation.

There are many bright students who, having completed their studies in grammar, poetical composition and usage, the different schools of astrology, the representational arts, various crafts, medicine, storytelling and other skills, go out and benefit society. There are many such people in the capital, and in the towns and monasteries.

Furthermore, the centers of monastic life and learning themselves exist in inconceivably great numbers in Tibet.

ཐེག་མཐའ་མངོན་དང་འགལ་ཁས་མཛོད་སྡེ་ཐས་ཀྱི་སྤྱད་
པ་མཐར་སོན་མཚམས་ དེའི་ཚ་གསུམ་ལྡན་གྱི་གནས་
སུ་བཞུགས་ཏེ་ཞི་གནས་དང་ལྷག་མཐོང་། བསྒོམ་རིམ་
དང་རྣོ་གས་རིམ། དེ་ཙོ་ནས་ཉིད་ཀྱི་ དོན་སོ་གས་ལེ་རྣོ་
གཅིག་ཏུ་མཉམ་པར་འཇོག་པས་ཏིང་ངེ་འཛིན་རབས་ཀྱི་
མཐར་སོན་ཏེ་ཁོ་ལས་དང་ཆོར་བའི་སྒྲིབ་ཀྱི་དྲི་མ་ཐམས་
ཅད་བྲལ་ཏེ་འཕྲུལ་མེད་ཀྱི་ལམ་རྟགས་མངོན་དུ་ཞུང་
བའི་ཕུག་བཞེས་བསྒོར་མ།ཁན་རྣོས་འདྲུག་གི་མེག་
དཔེར་འོས་པ་ཡང་མང་སོ་དང་། ཡང་གྲོ་གསལ་དོན་
གཉེར་ཅན་རེས་འགས་སྒྲ་སྐན་དག་མངོན་བརྗོད།
སྐར་རྩིས་ནག་རྩེས་བཟོ་བྱེས་འབུར། བསྐོས་སྡུ་ཆོར།
གསོ་བ་རིག་པ། གཏམ་རྒྱུད་སོགས་ལ་སྤྱད་པ་མཐར་
སོན་ནས་ཀྱི་ཆོགས་ལ་སྤྱན་པ་ཡང་། རྒྱལ་ས་དང་།
གྲོང་ཁྱེར། དགོན་གནས་སོགས་སྟ།ཁག་མང་པོ་ཡོད་ཚོང་
བསྟེ་གནས་དག་ན་སྡེ་ཁག་བས་མ་ཀྱིས་མི་ཁྱབ་པ་ཡོད་
དོ།།

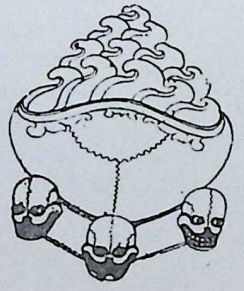

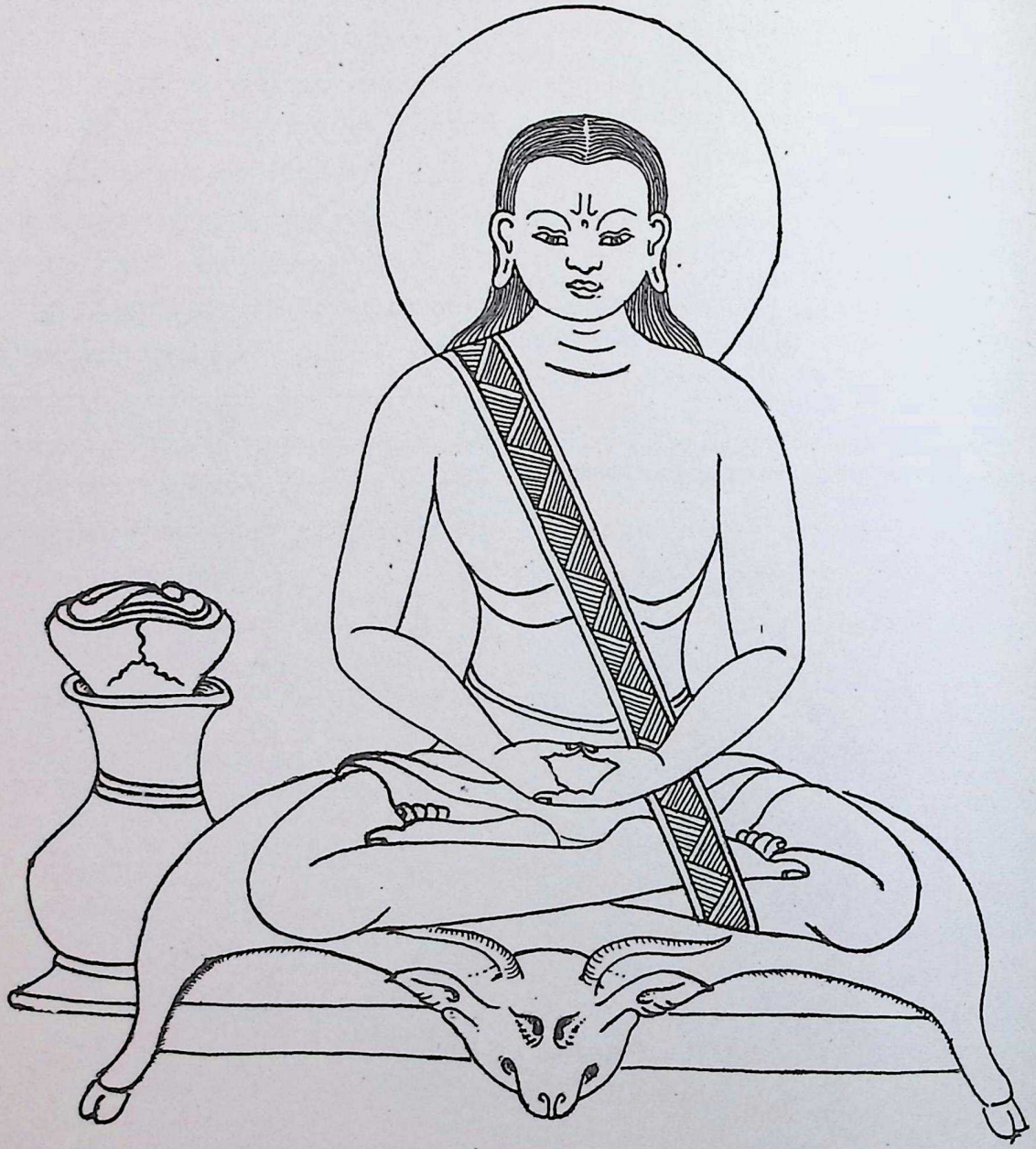

4. Hermit in meditation

EXAMINATION AND TAKING POSSESSION OF THE BUILDING SITE

༡) དགོན་གནས་འཛེགས་ཡུལ་ས་དབྱུད་དང་བཅུག་བཟུང་གསོག་ལག་ཁང་རྒྱ་སྒྲུབས།

One should seek out a place for building a temple in places that have the following: a tall mountain behind and many hills in front, two rivers converging in front from the right and left, a central valley of rocks and meadows resembling heaps of grain, and a lower part which is like two hands crossed at the wrists. The good characteristics called the four Earth-pillars are:a wide expanse in the east, a heap in the south, a rounded bulge in the west, and in the north a mountain like a draped curtain. The four Guardians are (the four great animals): in the east a whitish path or rock is the tiger, and in this direction there must be no ravines cutting across the lower part of the valley. By the river of the southern direction there must be verdure, which is the turquoise-dragon, and here it is necessary that the water does not plummet into a cavern. Red earth or rock in the west is the bird, and here the path must not be fraught with snags or pitfalls. A bearded rock in the north is the tortoise, and in this direction at the stream's source the water must not be obstructed by seething, roiled water. If these four protectors are all present, the land is perfectly endowed.

ཀ) གསུམ་ལག་ཁངས་འཛེགས་པའི་གནས། རྒྱབ་རི་མཐོ་ཞིང་མདུན་རི་རྒྱ། །གཡས་གཡོན་ཆུ་གཉིས་མདུན་དུ་འདུས། །དགུས་བྱས་སྒང་ལྟོངས་འབྲུ་སྤུངས་བཞིན། །ལུང་མདའ་ཐུག་རྩྭ་ཐལ་འདྲ་བ། ཅེ་འདྲའི་ཚུལ་ས་སྐུས་བཅོལ་བྱ། །ས་ཡི་ཀ་བ་རྩམ་བཞིའི། ཤར་ཡངས་ལྷོ་སྤུངས་རྩུབ་རྒྱམ་པ། །བྱང་རི་ཡལ་ག་བྱེས་འདྲ་བཟང་། །ཕྱོགས་ཀྱི་ས་ཡི་བསྐྱངས་བཞི་ནི། །ཤར་དུ་ལམ་བྱག་སྐྱ་སྐུ་སྲོ། །ས་མདའ་གད་པས་མ་ཆོང་རགོས། །ལྷོའི་ཆུ་ཀླུ་སྨད་ཁུ་འབྲུག་སྐྱེ་རྟ་ཆུ་ཆར་དོང་དུམ་ཐུང་དགོས། །ཀྲུག་ཀྱི་ས་བྱ་བ་བྱ་དམར་རོ། །ལམ་དང་རྩྭ་ཡྱི་མ་ཟེབ་དགོས། །བྱང་བྱ་རུས་སྐྱལ་རྩུ་ཏོ་སྐྱེ། །ཆུ་འགོ་ལོང་རོས་མ་འགག་གས་བ། །སྐྱང་བཞི་འཇོམས་ན་ཕུན་སུམ་ཚོགས། །ཉེས་བསྐྱེད་འཐུང་བའི་སྐྱོན་བཞི་ནི། །ས་གནམ་རྩེ་བཅིངས་གྱུག་བ། །གཤེན་རྗེའི་མཆེ་གཟེར་ལྟ་བུ། །རྩ་ཐུག་སྐྱོན་ཏེ་ལམ་ཁ་གནམ་སྐྱེ་ནང་། །བྱག་སྐྱོན་ གཡ་དཀར་ཤུང་དང་། །ས་སྐྱེན་གང་པ་མདུང་རྩེའི་དབྱིངས། །ཆུ་སྐྱོན་ཉེའི་མཚེ་པ་གནམ་ཞེས། །ཉེ་མ་འཆར་ནུབ་མངའ་སྲས་ཆུར་ཐོག །རིའི་ཁོད་ཐོག་པའི་ཤིང་སྐྱེ་ནི། །ཤིང་ནགས་ཁེར་སྐྱེས་གཡའ་མོ་འདྲ། །གཞན་ཡང་བཟང་ངན་དེས་ནི། །ལྷོ་ཤར་ལམ་ནི་བྱེགས་དང་གཡང་། །བྱང་ནུབ་ལོ་ནི་བདུད་དང་དགྲ། །སྟེང་རོས་ཤིང་གཅིག་སྐྱ་པའི་ཐུང་རྒྱུ་རྟ། །ཤཡས་གཡོན་ཤིང་གཅིག་རྟེན་ཐུང་ལེགས། །ཆུ་མིག་འཕྱོ་ཡིང་བྱམ་ཞེལ། །སྟེང་རྒྱབ་སྐྱ་གི་མཆེལ་མས་ངན། །གཡས་གཡོན་ཆུ་མིག་ཡིང་པ་ནི། །སྐྱ་

To further distinguish the good and bad, a road in the southeast means friends and good fortune. A road in the northwest means demons and enemies. On the upper slope to have a single tree or a birch with a protruding knot or growth, or to have single trees on the right and left is bad, but a single tree below is good since it is a supporting stake. To have a spring below is bad, that place being like a vase with a cracked bottom. Likewise it is bad to have a spring above and to the rear, because its waters are the tears of sorrow. But to have a spring on the right or left is good, it being an auspicious water-offering.

The five defects which bring harm are of the sky, rock, earth, water and wood. The sky-defect is where the earth and sky meet in a sharply pointed curved shape like the fangs of Yama. The rock defect is a window-like natural tunnel. The earth-defect is a ravine in the shape of a spear's point. The water defect is that which is known as the "reins of the sun." This is where the morning or evening rays of the sun are reflected from water onto land. The wood defect is a solitary stand of trees which waves like a beckoning hand.

For the sky to be round or like the spokes of a wheel is good. To have a cleft on the southeast horizon like the notch of an arrow is good, for it is a great door leading to the cultivation of wisdom.

It is difficult for there to exist in one place all of the good characteristics. But having discerned the characteristics of the building site, one should hold as most important the good characteristics that are present. Whatever bad characteristics there are should be suppressed by the natural element which is antagonistic to the nature of the fault (as for example water fights fire). One should strenuously exercise the means to remove the evil characteristics by erecting the supports of Enlightened Body, Speech and Mind, (i.e., sacred images, scriptures and stūpas), and through other activities.

Then, on an auspicious astrological juncture, one must make an offering of burning incense, and confine the earth deity in a box. Having perfectly completed the supporting religious ceremonies of making lustrations, reading many sūtras and so on, then on that spot of land one should perform the testing of the directions. It is good if the center is elevated and the land is lower in the east and north. Also there is the digging test, whereby one digs a hole in which ground level is about at knee height to someone standing in the middle of the hole. Then, refilling the hole with the earth previously dug out, if there is more than enough to fill it, that is good. If the earth is not sufficient to refill the hole, that is bad. Then, to test its characteristics, dig again and pat smooth the sides of the hole. Fill it up with water and then walk one hundred paces away. Returning back, look into the hole. If the water has not subsided, but remains full, it is extremely good. Also, if there are present the "miseries of the earth," such as steeply inclining slopes, thorny brambles, cinders, ant hills, alkaline soil, or many insects, it is bad. And if these are absent it is good. Nearby that place there should be good water, trees with fruit and leaves, water which flows from right to left, and earth which is an intense, brilliant white in hue.

A plot of land possessing good signs and characteristics is the foundation from which all happiness is produced. Whoever wishes to build a monastic temple on such a spot should first take possession of the land. One should take possession from physically-apparent land owners, such as from the king or his ministers, either by verbal agreement or by payment

དཀར་གསེར་སྐྱེམས་ཡིན་བས་བཟང་། །གནམ་ཟླུམ་···
ར་པོར་ལོའི་རྩེ་བ་འདྲ་བཟང་། །ཁར་ལྟེའི་གནམ་ཟུར་···
མདའི་སྐེར་འདྲ། །ཡོན་ཏན་འཐོབ་སྒོ་ཆེ་བས་བཟང་། །
ས་དཔྱད་བཟང་ངན་ལེགས་དཔྱད་ནས། །ཚང་མ་འཛོམ་པ་
པ་དགེ་ན་ཡང་། །གང་འཛོམས་གཙོར་བཟུང་ངན་···
ལ་ཡང་། །འཕྱང་བའི་གུ་ཤེད་ཀྱིས་གཙོ་ན་པ་དང་། །
སྐྱ་གསུང་ཐུགས་རྟེན་ལ་སོགས་པ། །ངན་པ་མེ་ལ་བའི་
ཐབས་ལ་འབད། །གཟའ་ཚེས་རྒྱུ་སྐར་བཟང་པོ་ལ། །
བསང་བརྟན་ས་བདག་སྐྱམ་བཅོང་བྱ། །ཁྲུས་གསོལ་···
མདོ་མང་སྐྱེགས་པ་སོགས། །རྒྱབ་རྟེན་རམ་ཐོ་ལེགས··
སྐྱབ་མཐུ། །དེ་ལྟའི་ས་དེར་ཐུགས་བརྟག་པ། །
དབུས་མཐོ་ཤར་དང་བྱང་ཞོལ་བཟང་། །བསྐོས་བའི་···
བརྟག་པ་ས་དམེགས་དགུས། །སུས་མོ་རྒྱབ་ཙོམ་ལེགས·
བསྐོས་བའི། །ས་དེ་དོང་ནང་སྐར་དགང་བས། །ས་ལྷག
རྒྱང་བཟང་མ་ཚེངས་དན། །མཆོག་མ་བཟང་ངན་བརྟག་པའི།།
ཁྲུ་བྱེད་བསྐོས་ནང་འཕགས་པར་བཅག །དེའི་ནང་རྒྱུས་བཀང་
གོམ་བརྒྱལ་སར། །སོང་སྟེ་འོང་བལྟས་ཆུ་དེ་ཉེད། །མ་བྱི་
ཁེངས་པ་ཤེན་ཏུ་བཟང་། །ས་ཡི་རྒྱུ་རྟྲ་མཐོ་དམན་ཅན།།
མཆོར་མ་ཅན་དང་ཐྱོམ་ཁག །གོ་མ་ཤ་པ་ཆུ་སྲེག···
ཆགས་མང་། །ངན་ཞིང་དེ་རྣམས་མེད་པ་བཟང་། །ས···
དེའི་ཉེ་འཁོར་ཆུ་བཟང་པོ། །འབྲས་བུ་ལོ་མ ལྡན་བའི···
ཤིང་། །ཀུའི་གཡས་འབབས་ས་གཞིའི་མདོག །དཀར་
སྐྱེམ་གཟི་མདངས་ལྡན་པ་དགོས། །ས་དཔྱད་མཆོག་བཟང་
ལེགས་འཛོམས་པ། །ཀུན་ཀྱི་མཐུ་བའསྐྱེད་པའི་གཞི་སྟེ།
གནོད་ལག་ཁང་སོགས་བཞེངས་འདོད་ཚེས། །སྐྱོགས་དེའི
རྒྱལ་པོ་བློན་པོ་སོགས། །ས་ཡི་བདག་པོ་ཅོག་གིས་ཤེས།།
རེན་ཀྱིས་སྦྱངས་བ་ལས་བསྐངས་སྟེ། །དེ་ནས་མི་སྣང་ངས་ལྷ་···
མོར། །མཆོད་བདང་རྒྱལ་བ་བདུད་སྡེ་ལས། །རྒྱལ་བའི

of wealth. Then, one must make offerings to the invisible earth goddess, and one should perform the ritual in which one receives her acknowledgement of the sincerity of one's endeavors in the same manner that she acted as witness for the Lord Buddha at the time of his overcoming the host of Māra.

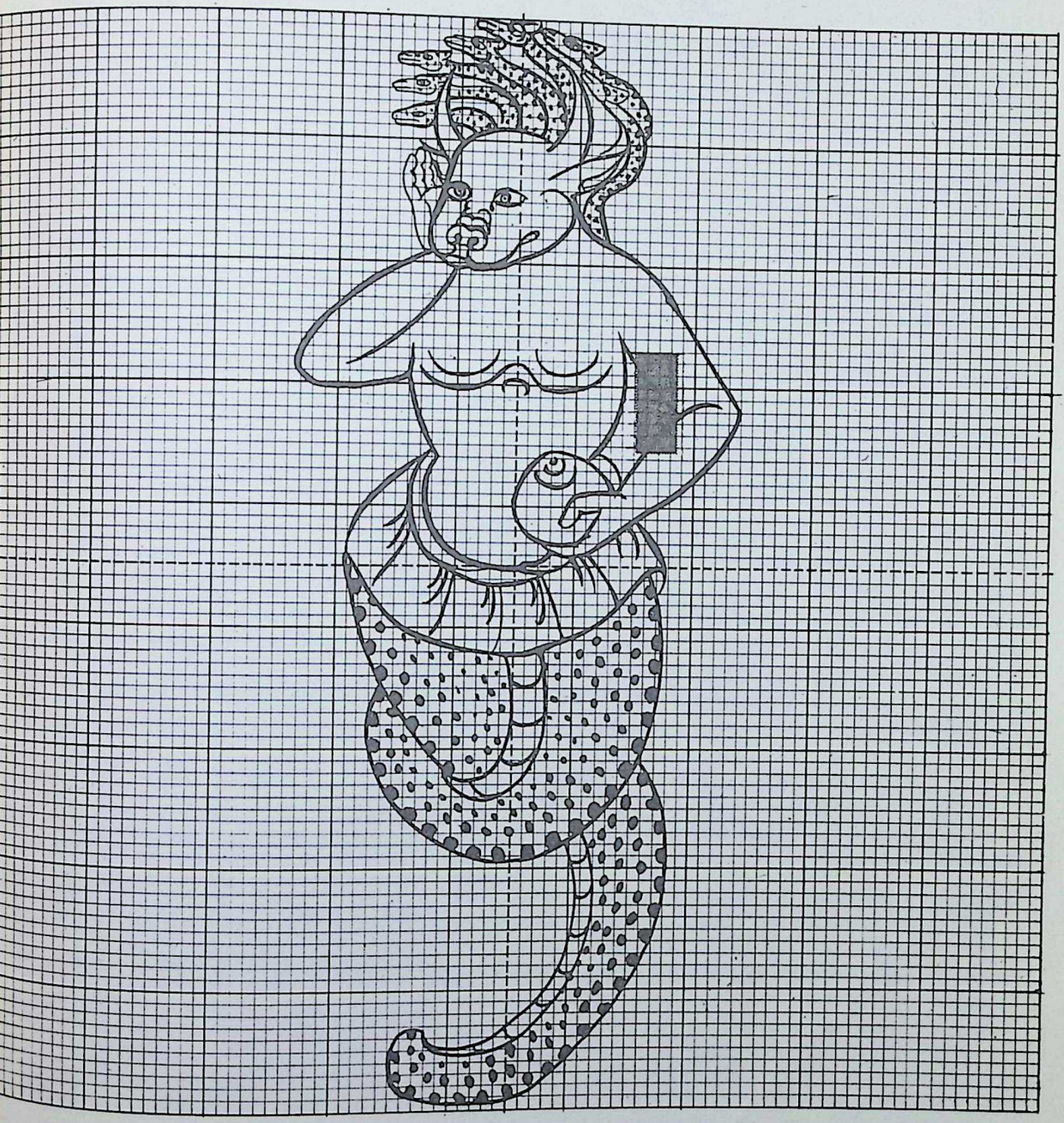

5. The serpent earth deity. The darkened rectangle indicates the spot for extracting special attainments

For the ritual process that purifies the land, and the removal of hindrances through meditative trace, first there is the examination of the serpent-bellied earth deity. To do this, first draw a suitably-sized square, and then divide each of its four sides into ten segments of equal length. The four sides should correspond to the directions east, south, west and north. Then, each of those segments of one-tenth should in turn be divided into nine equal parts, so that each side of the square is divided into ninety sections, equalling the number of days in three months of the lunar calendar. If the segments all around the square are totalled, they equal the three hundred and sixty days in the lunar calendar.

Inside that square is the serpent-bellied earth deity. He has a hood of snakes and the torso of a man. With his left hand he covers his left ear, while with his right he holds a jewel over his hip. The length of his body is ten spans, while its width is equal to two lengths of his face. His hood, face, chest, stomach and lower abdomen are all one span in length, and likewise the lower part of his body in the shape of a snake's tail measures five spans.

Furthermore, beginning in the first month of winter, the astrological mansion of the Maiden, and going around clockwise from that starting point in the southeast corner, as each small segment represents a day, the three months of winter correspond to the southern side of the square. Spring is on the west side, summer on the north, and autumn to the east. On the fifteenth day of the middle month of all four seasons, the central axis of the deity is parallel with one of the lines of the cardinal directions: east-west or north-south. (For other days, the axis is rotated to face the correct day indicated on the edge of the square).

The way for taking the special attainments from the spot of land follows. If, for example, it is the middle of autumn, which on the square is the center of the eastern side, at that moment the earth deity's head would be to the east, and the tip of his tail pointing west. From the eastern edge, pass over the area of his serpent-hood, face and chest, an area which measures three large (nine-segmented) units or twenty-seven small segments. Below this, and counting thirteen and a half small units from the vertical axis toward the north, which is to the rear, one reaches the spot for taking extraordinary attainments. It extends eight and one half small units to the west of that eastern edge. From the just-mentioned northern edge it extends four and one half small units to the south. Dig out this place knee-deep and remove its defects. Then, having imbedded it with treasure, fill up the hole and make the surface smooth. (If there are found many defects), the

དཔང་པོ་མཛད་དེ་བཞེན། །བདེན་གསོལ་ལག་ཤད་ནས་ཆོས་ཆོག···
བྱི། །ས་སྦྱང་ལས་དང་བྱབ་དང་། །ཉིང་དེ་འཛིན་ཐིས་བས་ཀུ་
སྦྱངས་བ། །དང་པོ་ལྟེ་བྱེ་བཏུག་པ་ནི། །རིའོས་ཐེག་ནི་སྒུ་བཞིར་
གདབ། །དེ་ལྟའི་ཁར་སྐྱེ་རྒྱལ་བྱང་དུ། །ཆ་ཆེན་བརྒྱ་བཅུ་
སྐྱེ་བ་ལྟ། །ནང་གསེས་ཆ་ཐུན་དགུ་རེ་གདབ། །ཐུན་གསེར་
རེ་མིག་དགུ་བཏུ་རེ། །ཉིམ་ཟླ་གསུམ་རེའི་ཞ་ཞབས་ཀྱི།
མཐའ་སྐོར་རེ་མིག་ཡེངས་བསྡོམས་ན། །ཉིམ་ཞག་སུམ་
བརྒྱ་དྲུག་ཅུར་མཚུངས། །དེ་ལས་བདག་ལྟེ་འཕྱེ་ནི། །
གདེངས་ཀ་དང་ལྡན་རོ་སྟེང་མེ། །ལག་གཡོན་རྣ་···
གཡོན་ལ་བཀབ། །གཡས་པ་རིན་ཆེན་ཐོགས་ནས···
སྟེང་། །དཀུར་བཀབ་རོ་སྟང་ལྟེ་ལྟེའི་གཟུགས། །ལུས་
ཀྱི་དབུས་སུ་མཐོ་བཅུ་བ། །ཞེང་ལ་རང་ཞལ་དོ་ཡི···
ཚོད། །དེ་ཡང་གདེངས་ཀ་ཞལ་ལྟེ་བ། །ལྟེ་བ་གསང་
གནས་མཐོ་ལྟར། །དེ་བཞིན་སྟུལ་ལམ་རྣ་མཐོ་ལྟར···
འདོད། །དེ་ཡང་དགུན་དུ་ཟླ་མོའི་ཁྲིམ། །ཐོག་མར་མེ···
ལྷས་གཡས་སྐོར་དུ། །ཁྲིམ་ཞག་རེ་ལ་ཚ་ཆུང་རེ། །སྤྱོད་
ཤེར་དགྱེ་གསུམ་མགོ་ལྟོ། །དགྱེ་རྒྱུ་དབུ་རབ་
ལྟེ་ནས་སྟེང་། །འབྱུང་བཞིའི་ཞ་ནས་ལྷུང་རེ། །
ཕྱོགས་ཀྱི་ཚངས་ཐོག་ཤག་ཀྱི་གནས། །ས་དམིགས···
དངོས་སྒྲུབ་བྱང་བའི་ཆུལ། །དུས་རབ་སྟེང་ཞ་བྱེ་ཤར་
མཐའ་དུ། །གནས་སྐབས་མགོ་ཤར་འཇུག་རྩ་ནས།།
ཤར་ནས་ཆ་ཚེན་གསུམ་པོ་ལ། །གདེངས་ཞལ་སྐྱེ་གა
ཚ་ཐུན་ནི། །ཉེ་བའི་ཤུ་དོར་བྱང་རྩེ་ཐུན་ཉི་ཤུ་རྩེ། །ཚངས་པའི་
ཐིག་རྣམས་ཐལ་ཐུན་ནི། །ཐྱོད་དང་གཅུ་བཞི་སྐྱེས་པའི་མདུན།།
ས་དམིགས་ཤར་ནུབ་ཐྱེད་དང་དགུ། །ལྟོ་བྱང་ཐྱེད་དང་ལྟ···
རྣམས་ནི། །དམེགས་བསལ་འདོས་ཐུབ་བའི་གནས། །
སུས་མོ་ནུབ་བའི་ཚོད་དུ་བསྐོ། །སྐྱེ་བས་ཐུག་ཉེ་བར་ཞུགས་
འཐས་བར་བཅག །ས་ཞི་སྐྱོན་བས་ལ་ཐྱི་མི་ལང་བར། །སྟུས།

Tantras prescribe that the place be purified by means of mantras until the defects are remedied. Having removed the impediments of that place, one should actuate the "protection-circle" through meditation. One should take control of the land through ceremonies utilizing schematic representations, and purify the land through the "stake" (*Kīla*) rituals, and by other such means. Otherwise, the greatest purifier is (to establish everything in the direct realization of) interdependent origination, emptiness (*śūnyatā*), and so on.

With a view to expressing in a few verses the meanings, precepts, and practices relevant to our topic that are set forth in the Tantras and the Indian basic texts, I composed the above in verse. It is sure to be helpful to those who aspire to learn these things.

If one does not vigorously apply oneself to the examination, testing, appropriation and taming of the land, no matter how one proceeds there will be the danger of obstacles and obscurations. Hence, bearing in mind the many histories of temples built in the past, it is right to devote great attention to the ways by which shrines come into being.

One who erects, in such places as described above, a temple for the meeting of the monastic assembly will accrue limitless benefits. As it is stated in the *Saddharmasmṛtyupasthāna Sūtra,* "The virtue of correctly erecting a temple and installing in it shrines, and offering a dwelling, bed, and refreshment to the monastic assembly, increases ever more and more, and will not become exhausted even in a thousand million aeons." And in the sūtra (called in Tibetan) *Phags pa legs nyes kyi rgyu dang 'bras bu bstan pa'i mdo,* (in which the causes and effects of good and ill are taught,) the Buddha has said, "Any being who in this life sponsors the building of the Tathāgata's stūpas and assembly halls will without a doubt in the future become a king. He will rule over many subjects, and all will obey his word." In the *Visesastaya* it is stated: "Those of the Nirgrantha ascetic school say that to build such things as a pleasant dwelling-enclosure is a cause for moral fault. But you, Omniscient One, have declared it to be the cause of merit." Accordingly, if a patron should build a religious structure following the dimensions and size prescribed by the basic texts, his mental stream will become endowed with vast merit. This is because

ཀྱེས་སྒྲུབས་པར་ རྒྱུད་ལས་བཤད། །གནས་དེར་
བཟོ་གས་བསལ་སྒྲུབ་འགོངས་སྐྱེམ། །བཀོད་པས་
བཟུང་སྲུར་གང་དག་སོགས། །ས་ཆོག་བཞིན་ནམ་བླ་ན་
མེད། །རྟེན་འབྲེལ་སྟོང་ཉིད་སོགས་ཀྱིས་སྒྲུབ། །དེ་
རྣམས་རྒྱུད་དང་རྒྱ་གཞུང་གི། །དགོངས་དོན་མན་ངག་
གྱ་བཞིས་རྣམས། །ཆོ་གས་ཆོ་གས་ཆུང་ཁུང་ཆོ་གས་
སུ་བསྟེབས། །དོན་གཅིག་ཅན་ལས་བཅར་བས། །
ལ་ས་དག་བརྟག་བཟུང་འདུལ་བར་མ་འབད་ན། །རྡེ་
ལྟར་འགྲུབ་ལ་བགེགས་སྐྱན་སྐྱེ་བ་དོགས་ཏེ། །ཕྱོགས་བྱང་
རྒྱས་མང་པོ་སོ་མས་མཛོད་དང་། །རྟེན་འབྲུང་ཐབས་སྐྱང་
འབང་རྒྱས་བཟོ་ན་བར་རིགྱ། །ཤེས་སོ། །དེ་ལྟ་བུའི་གནས་
ལ་སོགས་བར་དགེ་འདུན་འདུ་བའི་ཀུ་གལ་ཁ་བཞེངས་པའི་
ཕན་ཡོན་ནི་མཐའ་ཡས་ཏེ། མདོ་དྲན་པ་ཉེར་བཞག་ལས།
རྟེན་དང་བརྟེན་པ་ལེགས་བསྒྲུབ་དང་། །དགེ་འདུན་གནས་མལ་
བཅའ་སོགས། །དགེ་ནས་དགེ་བར་རྟག་ཏུ་འགྱུར། །བསྐལ་
བ་སྟོང་གསུངས་པ་ཡང་། །དགེ་བཡོངས་སུ་རྫོགས་མི་ཤེས་དང་། །ཞེས་
དང་། རྒྱ་འབྲས་བསྟན་བའི་མདོ་ལས། སེམས་ཅན་གང་
ལ་ལ་ཞིག་ཚེ་འདི་ལ་ཡོངས་སུ་བསྐྱལ་བའི་བདག་པོ་ཆེན་པོ་
བྱས་ཏེ། དེ་བཞིན་གཤེགས་པའི་མཆོད་རྟེན་དང་། གཙུག་
ལག་ཁང་བརྩིགས་ན་མི་འངས་པར་གངས་རིས་ཟ་བ་རྒྱལ་པོ་
བྱེད་ཅིང་། སྒྲ་གོ་མང་པོ་ལ་དབང་སྒྱུར་བར་འགྱུར་རོ། །
གང་ཡང་དག་མཉན་པར་འགྱུར་རོ།། ཞེས་གསུངས་པ་དང་།
ཁྱད་པར་འཕགས་པར་སྟོང་ལས། །གཅེར་བུ་ཀ་དག་འ་ར་ག
ཤོགས། །རྩི་གས་སྟོག་པའི་རྒྱུ་ཞེས་རེར། །ཐམས་ཅད་
མཁྱེན་པའོ་ཉིས། །དེ་དག་བསོད་ནམས་རྒྱུ་ཞེས་
གསུངས། ཞེས་པ་ལྟར། ཚོང་ཁུངས་གཞུང་ཆོས་འབྱུང་
བ་དང་མཐུན་པར་བསྒྲུབ་ན། ཡོན་ཏན་གང་གི་ཡོ་ཞུང་ལ་
བསོད་ནམས་རྒྱ་ཆེན་པོ་བསྐྱེད་ཅིང་། དགེ་འདུན་རྣམས་

founding a temple will contribute in part to the spreading of the jewel of the Buddha's Teachings, because the monastic assembly will be able to dwell there free from anxiety and thus be able to perform the practices set forth in the three wheels of the Doctrine.

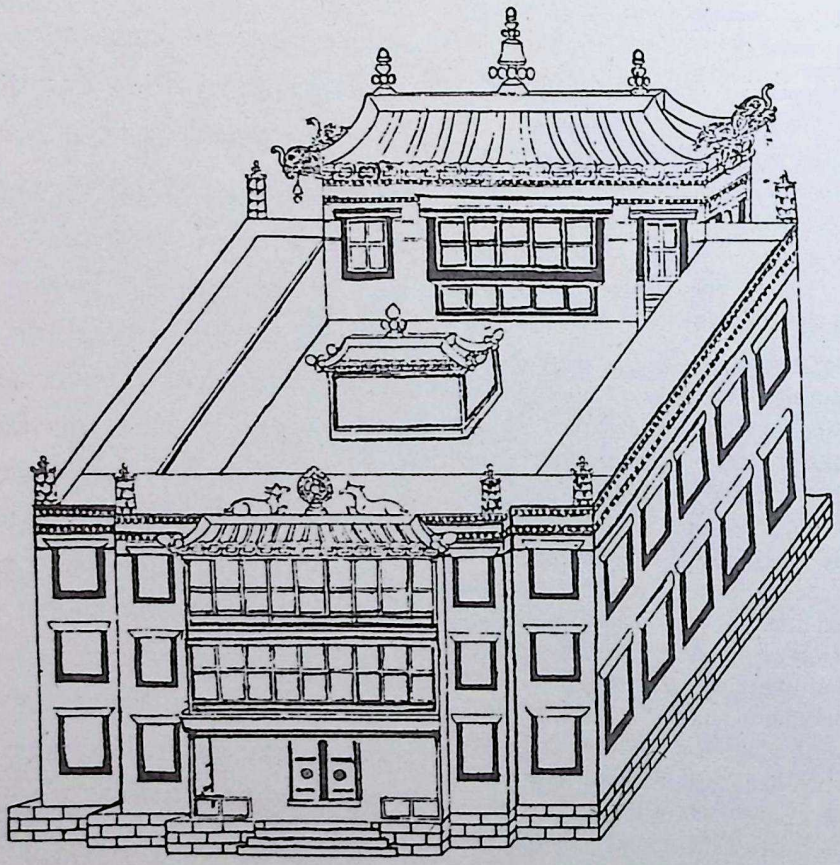

6. Artist's drawing of the new Sakya Institute to be built at Puruwala, Himachal Pradesh

Temples should be built in places that possess in full the desirable signs and conducive conditions described above, and that are free from such detrimental factors as quarrelsome individuals, misery from terror, insects, thorny plants, and precipices. The time for building is to be selected by the monastic order. Regarding the temple's size, in the *Vinaya* it is said that one and one half standard spans equals one span of the Buddha. The temple's interior should measure twelve or seven such longer spans. Learned persons have also declared it proper to decide the size according to the number in the community of monks. The *Vinaya* states that a temple should be square in shape, and that courtyards may also be appended to three sides of the temple if desired. Directly in front of the temple a covered entryway should be built, and in the center of the temple's interior recesses there should be the chapel wherein dwells the Great Teacher's image. Furthermore, the *Vinaya* prescribes the construction of a separate kitchen, a heated room for warming by the fire in the winter, a storehouse, meditation cells, bathhouse, ambulatory, and so forth.

Tibet's own pure tradition of temple architecture is a system that incorporates the good and harmonious from among various architectual features of the celestial palaces described in the tantric divisions of scripture. In that tradition one begins by collecting and organizing all the materials needed for building both the inside and outside of the temple. Then on the plot of land, whatever its size may be, the outlines of the individual structures' floorplans are laid down. In conformity with those outlines, expert carpenters and masons measure the lines, keeping them perfectly straight and true, and the floorplan is definitely fixed. If the structure is to be a great cathedral, the foundations are dug slightly more than

བག་ཕེབས་པར་གནས་པས་འཁོར་ལོ་གསུམ་ཡོད་བྱ་བས་
སངས་རྒྱས་ཀྱི་བསྟན་པ་རིན་པོ་ཆེ་རྒྱས་པའི་ཚུལ་ཁྲིམས་
བའི་ཕྱིར། གོང་དུ་ཁས་ལངས་པལྟར་ཀྱི་མཐུན་རྐྱེན་ལྡན་ལྷག་དམྱལ་
ཚོང་བའི་གནས། དེ་ཡང་རྩོད་པ་བཅན་དང་། འཇིགས་པའི
ཉམས་པ་དང་སྲེག་ཆགས་དང་འཚེར་མ་ཅན་དང་། དམ
གོགས་ལོགས་མེད་པའི་གཞི་དག་ཅིང་འབྲས་ལྗོངས་
གནང་བའི་སྐབས་ཁྱེས་པར་གཙུག་ལག་ཁང་བསྐོ་
བར་བྱེད། དེ་ཡང་ཚོད་འདུལ་བ་ལྟར་ན། ལུང་ལས་ཚོད་དང་
ལྡན་པའི་ཐུ་ཚེ་དང་ནི། བདེ་བར་གཤེགས་པའི་མཐོ་གང་
སྐེ། ནང་རོལ་ནས་དེ་བཙུ་གཉིས་དང་། བདུན་ཀྱི་ཚོད་དུ་
ཞེས་གསུངས་པས་དགེ་འདུན་འདུ་བའི་འབེར་ཚོད་དང་
བསྟུན་ཏེས་དཔྱད་རྟོད་བར་མཁས་པ་དག་གསུངས་སོ། །
འདུལ་བ་ལས་གཙུག་ལག་ཁང་གི་དབྱིབས་ཐུ་བཞི་པ་བྱ་
ཞིང་། དེས་གསུམ་ཁྱམས་བཏབ་ནས་པཉྩ་སྤྱི་བྱ་ཞིང་།
མདུན་དུ་ཐད་ཀྱི་དོས་སུས་སྒོ་ཁང་དང་། སྤྱ་ལྟ་བུའི་དོས། ⁴⁹
དབུས་སུས་སྐྱེན་པ་བཞུགས་པའི་ཏི་གཙུག་ཁང་བྱ། གཞན་
ཡང་རྟ་ཁང་དང་། དགུན་མེ་ལ་བསྲོ་བའི་བསྲོ་ཁང་། ལག
མཛོད་དང་། སྤྱོད་ས་དང་། ཆུ་ཁང་དུ། ཞབས་འཆག་
ས་ལི་ཁང་པ་སོགས་བྱ་གསུངས་པ་དང་། རྒྱུ་སྤྱོད་རྣམ་
གཞལ་ཡས་ཁང་གི་བཀོད་པ་སྣ་ཚོགས་གསུངས་པ་རྣམས།
འགལ་མེད་ལེགས་ཚ་བསྡུས་པ་བོད་རང་གི་ལུགས་སྲོལ་
གཙོང་མའི་གཙུག་ལག་ཁང་ཞེའང་ལ། ཐུ་ཚེ་གི
དགོས་མཁོ་ཚོང་མ་འདུ་དགོས་ཚོགས་སྒུག་པར་བྱས།
ཚེ་རྒྱས་ཡི་རྒྱ་ཁྱོན་རྡོ་ཙམ་ཡོང་བར་ཁང་པ་སོ་སོའི་བཀོད་
དམིགས་ཀྱི་ས་ཁྲ་བཏེར་ནས། དེ་དང་མཐུན་པར་རྡོ་ལེའི་
མ་ཁས་བའི་རྩེར་སོན་པ་དག་གིས་ཐིག་གི་ཚོད་ལ་ལྷུམ་ཁྱོག
མེད་པར་བཏབ་སྟེ་གཏན་ལ་ཕབས་ནས་གཙུག་ལག་ཁང་
ཆེན་པོ་ཡིན་ན་རྩེ་གས་རྒྱང་ཐོག་སོ་གང་ཙམ་བྱས་ཏེ་དེ་ནས་

as described above may the walls for the next storey be erected over that surface.

Ordinary temples may be decorated with twelve levels of fine architectural woodwork in the manner described above. Or, should a cathedral be extremely one story deep, and then the walls erected. During the process of building the walls, for the sake of making them firm many people known as *seng rdo* traditionally assemble together and pack down the walls by lifting and dropping stones from atop their heads. When the walls have been built, base supports are placed directly beneath the spots where the interior pillars and girders, and the long pillars for raised sections of roof—numbering from eight to thirty-two—are to be erected. On top of these bases the pillar-shafts themselves are put in place. Before putting atop the pillar a block (*bre*) and "small-bow" (*gzhu chung*), which support the bottom of the pillar's capital, first one or two *'ben log* blocks are (in some cases) installed. If two *'ben log* are employed, atop the first there are placed three small blocks and atop the second *'ben log,* five small blocks. Atop that the "long-bow" capital is placed. This is traditionally decorated with the design symbolizing the "seven jewels of a kingdom" (that is, the king, queen, minister, and so on). Atop that are (sometimes) placed seven small blocks and above that comes the lintel (main beam), which itself is carved along the bottom, making a thin strip called the "beam seat." The interior of the beam's surface is decorated with symmetrical designs, such as the "broken corner" design, the grooves of which are painted gold. Atop the lintel is a plank called the "nāga-line", and over that there are two levels of woodwork, consisting of the "lotus" and "dharma stack."

Atop that is a cornice consisting of rows of cantilevers, or a similar series of projections called "monkey-faces", the lower halves of which are recessed. Above that comes a series of square cantilevers. Boards should be installed in the gaps between cantilevers, and also in the gaps between the rafters above, (where they intersect walls and woodwork). When the rafters have been arranged at evenly-spaced intervals, short ceiling planks should then be laid above them, alternating back and forth in herringbone fashion from rafter to rafter. Atop them a layer of alluvial stones called ceiling-plank stones is laid, and between them smaller stones are placed.

བཟོ་གས་པ་བཟླ་དས། རྩེ་གས་པ་རྒྱ་རིམ་བཞིན་བརྟེན་ནས་ཚེང་རྩེ་ཞེས་མི་མང་པོ་བསྡེ་གས་ཏེ་རྡོ་ཆེན་པོ་སྡེ་བོར་འཁྲུར་... ནས་སྐྱོང་བས་གས་བྱེད་སྡེ་ལ་དང་རྩེ་གས་པ་ཡོངས་ནས་ནང་གི་ཀ་གདུང་རི་ཡོད་དང་། མཐོང་ཀ་རིང་བརྒྱད་དང་། ས་... ཀཉིས་ས་གས་ཀ་ཐུབས་རི་ཡོད་སོ་ཟེ་ཐང་ཅོ་ཀ་..... བསྡེ་གས་དང་། དེ་སྡེང་ཀ་བ། བེ་ལྷུ་རྒྱུང་མ་བཏང་གོང་..... འཚེན་ལོ་ག་ཐཉེ་བ་དང་། ཀཉིས་ཀཏྟེ་སྡེ་ལ་ཡོད། འཚེན་ལོ་ག་ཀཉིས་པའི་སྡེང་། བེ་རྒྱུང་..... ག་སྡུམ་དང་འཚེན་ལོ་ག་ཀཉིས་པའི་སྡེང་བེ་རྒྱུང་ལྷ། དེའི.... སྡེང་ག་ལྷུ་རིང་། དེ་ལ་རིམ་རྒྱལ་སྡོང་སྡེ་བདུན་མཆོག་སྡེང་ཚང་བ་ཀོད་སྡོལ། དེའི་སྡེང་བེ་རྒྱུང་བདུན། དེའི་སྡེང་..... ག་དུང་མ་རང་ལ་བསྐོས་པའི་ག་དུང་ག་བ་དང་། དེའི་ཞང་སྒུ་བཅག་པ་ལྷ་བུའི་ས་ག་ལྷུར་ཅན་ག་སེར་ལམ་སྡེ་སྡེང་... འི་ག་ཀཉིས་ཀ་སྡོང་ལྷ་བུ་ར་དགོས། ག་དུང་མའི་སྡེང་སྒུ་.. ཐི་ག་ཞེས་ཤིང་ལེབ་དང་། དེའི་སྡེང་བརྒྱ་དང་། ཆོས་བརྩེ་གྲྭ། དེའི་སྡེང་བབ་ བསྒྲུངས་བསྒྲུམས་ས་སམ། ཁྲེལ་གངོ་ཞེས་པའོག་མ་སྡུ་ཐུང་། དེའི་སྡེང་བབ་སྒྲུ་ཐཞི། བབ་བསྒྲུངས་... བསྒྲུམ་བར་དང་། སྡེང་ག་ལྷུམ་ཤིངོ་སོའི་བར་སྐྱ་སྒྲུ། ལྷུམ་ཤིང་རྒྱམས་ཐྲལ་ཆ་སྐྲོམས་ཀྱིས་བཀང་བར་དུལ་མ་ཆུ་ རྡོས་སྒུ་གཏྟེང་། དེའི་སྡེང་དུལ་རྩེ་ཞེས་པ་ཆུ་རྩེ་ཧོ་བ་ཧོ་བ་དང་། བར་སེང་དུ་རྩེ་ཧོ་བ། བར་ཧོ་བདང་། ཤིལ་ཆུ་ཐབ་མར་..... བཀྲམ། དེའི་སྡེང་ཐེ་ག་འདག་ས་རྒྱུ་ལེ་ག་ས་པ་སྐྱ་མོར་ཡོད་ བས་ཡོངས་རྫོ་ག་ས་ལེབས་པར་བཀང་ཚས་ཤར་པས་བརྩེས་ ཆག་ཚན་ཏབ་བྱ་དགོས། དེའི་སྡེང་ས་རྒྱུ་སྐ་ཡོས་ག་ཡོས་སྐྱ་ ཏེ་བརྩེ་ས་བཅག་ལེ་ག་ས་པར་བཀང་ཚས་མཐའ་མཆོམས་.. ཆུམ་རུ་རྩེ་བསྡོན་གོང་བཞི་ནཆུ་སྡེ་རྩེ་ག་པ་བསྐྱངས་དགོས་ ཁོང། དེ་ལྟར་ག་རྨུ་ག་ལག་ཁང་ཁོང་བཟང་བརྨུ་གཉིས་... ཀྱིས་མཚོས་པ་དང་། རྒྱས་སྒྲོས་ཁི་ན་ཏུ་ཆེ་ན་གོང་གསལ་

Any remaining gaps are filled up with gravel, and finally the surface is smoothed over with small pebbles. Then, the foregoing surface is completely covered over with a layer of thinned mud of good quality, which must be stamped down energetically with the feet. Next, it is covered with a layer of dry earth and again packed down thoroughly. Only after the edges of the completed roof, where the tips of the rafters rest, have been packed down with stones

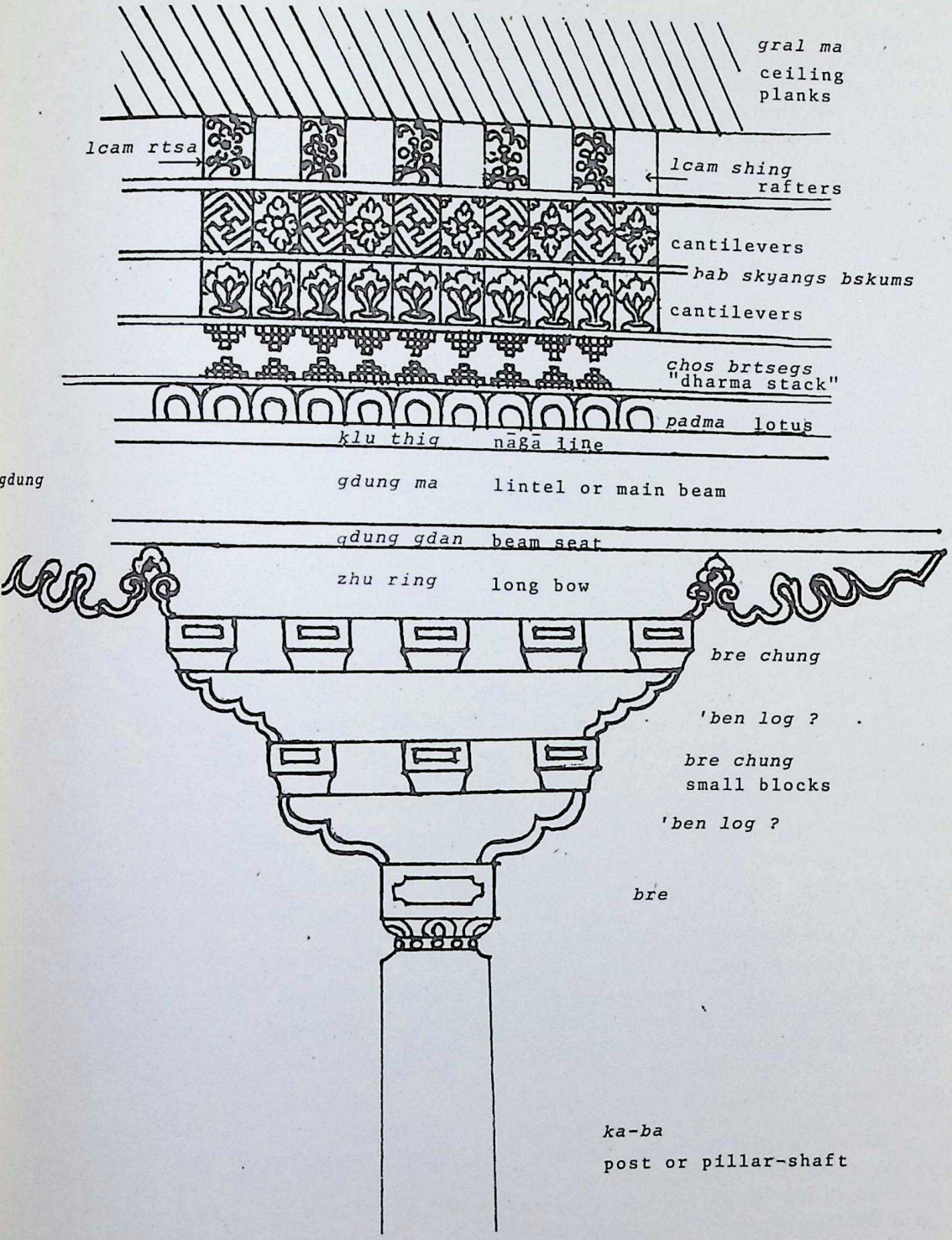

7. Artists' depiction of a pillar, capital and the woodwork above them .

great and elaborate, it may be beautified in the above-mentioned way, but with a total of sixteen or eighteen tiers of wooden architectural detail. Furthermore, there exist empty spaces above the main beams where slats have been used to plug the gaps between the projecting cantilevers. There is the custom of depositing into these empty spaces such things as cloth, silk, grain, and the five precious substances. All things so deposited are known as "filler material". Nowadays, however, only a bare minimum of the filler materials such as grains and cloth is used. The modern practice is to use only a small amount of such fillers, and instead to mainly large numbers of printed and small, pressed-clay images (*tsha tsha*) of gurus, tutelaries, Buddhas, Bodhisattvas, religious protectors, and guardians. There is also the particular custom of offering for this purpose images and printed *dhāraṇīs* of Khro-bo-rme-brtsegs, who removes contaminating disharmony among the assembly. Likewise, many long and short *dhāraṇīs* of Rdo-rje-rnam-rgyal are specially offered as fillers.

Thus, owing primarily to the enlightened aspirations of exalted persons who upheld the Buddhist teaching and to the temporal leaders, those great patrons of worship and offerings to the Doctrine, and also on account of the dauntlessness of ordinary patrons and the skill of craftsmen, in the three divisions of unrivaled Tibet there came to be roughly five thousand monastic convents, as well as inexpressably many hermitages and nunneries, each with their own stylistic manner.

Throughout all three regions of Tibet there exist various examples of praiseworthy architecture brought to the highest degree of perfection. Among these are included the first palace, Yam-bu-bla-sgang; the great Potala palace in Lhasa that was built in the period of the great early kings; Kha-'brug; the three temples of Dbu, Rtse, and Rig at Samye; 'U-shang-dpe-med-rdo; the Dge-'phel cathedral; Byams-sprin at Mang-yul, and other strategically placed temples. Also, a large number of structures were built during the time of the later spread of Dharma to Tibet, such as Byang Rwa-sgreng, the Lha-khang-khra-chen of Sakya, Stag-lung lha-khang, the nine-storied tower of Milarepa, Rdo-rje-brag and Smin-grol-gling, 'Bri-khung, and countless others. There are many structures that on the outside have the appearance of a

ཞེང་བཟང་བཞུ་དུག །བཅོ་བརྒྱད་ཀྱིས་མཛེས་པ་དང་།
གདུང་མའི་སྟེང་ཞེང་བཅུ་གསུམ་རིང་བྱང་སྣ་སྦྱང་གིས་.....
བཀག་པའི་བར་སྟོང་དུས་སྣ་རྫས་ཞེས་པ་དར་སྣ། གོས་སྣ།
འབྲུ་སྣ། རིན་ཆེན་སྣ་ལྔ་སོགས་འབུལ་སྟེ་ལ་ཡང་། དེང་
ཕྱག་སྟེལ་གཏུག་ལགེ་ཁང་གིས་སྣ་རྫས་འབུ་སྣ་གོས་སྣ་...
ས་དབྱང་མ་སྟོང་ཙམ་ཀྱི་ཐོག་གཅོ་གོང་བྱམ་ཡེ་དམ། སཏྭ
བྱང་སེམས། ཆོས་སྐྱོང་སྲུང་མའི་སྐུ་བར་ཚོ་ཚོ་ལེབ་སྣ་...
མང་དོ་དང་། ལྷག་བར་འདུས་པའི་ཆོ་གས་ལ་ཐིབ་རྩེ་...
ཉམས་ཐིབ་སེལ་ཞེང་ཁྲོད་པོ་རྩེ་ཐུགས་ཀྱི་སྐུ་དང་། གཟུངས་
དང་། ལྷག་བར་རྗེ་རྗེ་རྣམ་འཇོམས་ཀྱི་གཟུངས་རིང་བྱང་...
མང་པོ་ཕུལ་སྟེལ་ཡེད། དེ་ཁྱར་གོང་ལྷོ་རས་ཀུ་བསྐྱན་.....
འཕྲོ་སྐྱེས་ཆེན་རྣམས་ཀྱི་བྱ་གས་བསྐྱོང་དང་། བསྐྱན་པ
མཆོང་སྐྱེན་ཀྱི་བདག་པོའི་བདག་རྣམས་ཀྱི། ཡོན་བདག་གི་..
སྐྱེ་དགྲས་བས། ལག་ཁེས་བའི་རིག་རྒྱལ་བཅས་འཕྲིན་
ངེས་པའི་གོང་ཆེ་ལ་ཁ་གསུམ་ནང་ཅོ་བརྒྱ་རྒྱས་ཏ་
དགོན་སྡེ་སྟོང་ཕྲག་ལྔ་ཙམ་དང་། རི་ཁྲོད་སྐྱབ་སྡེ། ১১
བརྒྱན་མའི་དགོ་ཤེ་བཅས་བྱངས་སྐྱེས་ཀྱིས་མི་ལངས
པ་ཆོ་རེ་ཤང་ས་ཚའི་རྣམ་དབྱངས་ཀྱི་འཕྲེ་སྐྱངས་ལས
མཁར་ལ་སྐྱ་ག་ཡམ་བུ་བླ་སྒང་དང་ཆོས་རྒྱལ་མེས...
དགོན་དུས་བཞེངས་བའི་ཆོས་འགོ་ངང་དབལ་གྱི་ལྷ་ས..
གོ་བྱང་ཆེན་དོ་གོ་ཏུ་ལ། བྱ་འབྲུག །བསམ་ཡས་བབུ
ཆོ་རིག་གསུམ་འཁོད་ཀང་དེ་མདོ་དེག་འཕེལ་གྱི་གཏུག..
ལག །མང་ཡུལ་བྱམས་སྐྱབ་སོགས་ས་ཡི་མེ་བཅོའི་ལྷ..
ཁང་ཁག་དང་། བསྐྱན་པ་ཕྱི་དར་དུས་བྱང་རྒྱས་སྐྱེང་། ས་
སྐྱའི་ལྷ་ཁང་ཁྲ་ཆེན། སྐྱག་ལྗང་ལྷ་ཁང་། མི་ལའི་སྲས..
མཁར་དགུ་ཐོག །རྗེ་རྒྱལ་གཉིས། འབྲི་གུང་སོགས..
ཤངས་མེང་དང་རྩྭ་འབུམ་མོ་ཆེ། རྩ་མར་སྐྱ་འབུམ། རྒྱ་
ཆ་འབུམ་མོ་ཆེ། བྱམས་པ་གྲྭ་ཚོགས་ཀྱི་མཆོད་རྟེན་

stūpa, but on the inside house one hundred or so chapels, and these include the Rgyang 'bum-mo-che, Jo-nang sku-'bum, Rgyal-rtse'i 'bum-mo-che, Byams-pa-gling, and others.

Recent architectural masterpieces of Tibet include the monasteries of 'Bras-spungs, Se-ra, Dga'-ldan, Bkra-shis-lhun-po and others in the central provinces of Dbus and Gtsang. Likewise, in the Mdo-khams region of East Tibet there are the great convents at Chab-mdo, Li-thang, Skye-rgu, the new Ka-thog Zangs-mdog-dpal-ri'i-bkod-pa, and so on, while in Mdo-smad further north and east there are such great convents as Rje-sku-'bum and Bkra-shis-'khyil.

Here I will give merely a general description of newly constructed cathedrals. Depending on the size of the main assembly hall, there may be from fifty to upwards of one hundred pillars. In the middle of that main hall there are from two to thirty-two longer pillars for a central area with raised roof and balconies. Also, an even larger roofless courtyard is commonly built, and usually the most elaborate woodwork cornices are found along the inner faces of its balconies. Since the woodwork there may be on an excessively grand scale, in order to bring the pillars behind into aesthetic balance with the beams there is the custom of putting two *'ben-log* blocks on top of the "bow" capital, atop which five or seven small blocks should be put. In the interior of the assembly hall is an ornate sanctuary or chapel, which in a great monastic establishment is beautified by using only long pillars. There is also the custom of building a vestibule which symbolizes the "three doors of liberation". To the left and right of the assembly hall are different sanctuaries. On the right side, for example, there may be the brilliant chapel of the Protector. At the entrance of the assembly hall there is a portico which is very ornately finished, with pillars laminated to make them eight or sixteen-sided.

Those pillars may vary in number from four tc sixteen, according to the size of the entrance portico, and their woodwork is customarily decorated with various designs through carving and drilling in a highly ornate fashion.

In the new construction of a structure such as an extensive and splendid cathedral, if there can be built

ལ་ནང་ལྷ་ཁང་བརྒྱ་རྩ་སོགས་ཡོད་པ་མང་པོ་དང་། དེང་དུས་འབྲས་སར་དགའ་ལྡན་སུམ་བཀྲ་ཤིས་ལྷུན་པོ་སོགས་དབུས་གཙང་ལྟུལ་དང་། མདོ་ཁམས་ཁུལ་སྟེང་དག་དགོན་ཆེན། ཆབ་མདོ། ལི་ཐང་དགོན་ཆེན། སྐྱེ་རྒུ་དགོན་ཆེན། གསར་དུ་གཏོག་ཟངས་མདོག་དཔལ་རི་བཀོད་པ་སོགས་དང་། མདོ་སྨད་རྟེ་སྐུ་འབུམ། བཀྲ་ཤིས་འཁྱིལ་སོགས་ཆོལ་ཁ་གསུམ་དུ་གསྟོག་ལགས་ཁང་མི་འདུ་བ་བསྟུགས་པར་འོས་པའི་བཟོ་བཀོད་ཕུལ་དུ་ཕྱིན་པས་ཆོགས་ཡོད། གཙོ་གལ་ལགས་ཁང་གསར་བཞེངས་སྤྱི་ངན་ཏང་ཚམ་བྱས་ན་འདུ་ཁང་ཆེ་ཆུང་... ག་གིདུང་ལྟེས་བཙུགས་པ་སོགས་ཆེ་ཆུང་རྟེ་འདྲ་ཡེན་... རྡུང་དགྱེལ་དུས་ཆེད་གཡེབ་ཀ་རིང་གཉིས་ནས་སྐུམ་ཙུ་སོ་གཉིས་བར་དང་། དང་དུང་ལས་ཆེ་བའོ་མེད་བའི་ཁྲམ་ཡང་རྒྱ་སྟེལ་ལེའུ་བཅང་ཆུས་སྒྲོས་ཐལ་ཆེར་གསེང་..... གཡབ་ཀྱི་མཐོང་ཀེར་ནང་ཡོང་། མཐོང་ཀེར་ལེའུ་བཅུག་ཆུས་དྲག་བས་དེ་ཆུབ་ཀྱི་ཀ་བརྟམས་མདུང་མ་ངམཚམ་... ཆེང་གཞུ་སྒེང་འཛེ་ལོགཉིས་བཙུ་གས་སྒེང་ཟེ་ཆུང་ལྟ་བདུག་དགོས་བར་དང་། དང་དུང་ལས་ཆེ་བའོ་མེད་བའི་ཁྲམ་ཡང་རྒྱ་སྟེལ་ལེའུ་ལེའང་ཆུས་སྒྲོས་ཐལ་ཆེར་གསེང་..... གཡབ་ཀྱི་མཐོང་ཀེར་ནང་ཡོང་། མཐོང་ཀེར་ལེའུ་བཅུག་ཆུས་དྲག་བས་དེ་ཆུབ་ཀྱི་ཀ་བརྟམས་མདུང་མ་ངམཚམ་... ཆེང་གཞུ་སྒེང་འཛེ་ལོགཉིས་བཙུ་གས་སྒེང་ཟེ་ཆུང་ལྟ་བདུག་དགོས་བར་དང་། དང་དུང་ལས་ཆེ་བའོ་མེད་བའི་ཁྲམ་ཡང་རྒྱ་སྟེལ་ལེའུ་ལེའང་ཆུས་སྒྲོས་ཐལ་ཆེར་གསེང་..... གཡབ་ཀྱི་མཐོང་ཀེར་ནང་ཡོང་། མཐོང་ཀེར་ལེའུ་བཅུག་ཆུས་དྲག་བས་དེ་ཆུབ་ཀྱི་ཀ་བརྟམས་མདུང་མ་ངམཚམ་... ཆེང་གཞུ་སྒེང་འཛེ་ལོགཉིས་བཙུ་གས་སྒེང་ཟེ་ཆུང་ལྟ་བདུག་དགོས་བར་དང་། དང་དུང་ལས་ཆེ་བའོ་མེད་བའི་ཁྲམ་ཡང་རྒྱ་སྟེལ་ལེའུ་ལེའང་ཆུས་སྒྲོས་ཐལ་ཆེར་གསེང་.....

གཡབ་ཀྱི་མཐོང་ཀེར་ནང་ཡོང་། མཐོང་ཀེར་ལེའུ་བཅུག་ཆུས་དྲག་བས་དེ་ཆུབ་ཀྱི་ཀ་བརྟམས་མདུང་མ་ངམཚམ་... ཆེང་གཞུ་སྒེང་འཛེ་ལོགཉིས་བཙུ་གས་སྒེང་ཟེ་ཆུང་ལྟ་བདུག་དགོས་བར་དང་། དང་དུང་ལས་ཆེ་བའོ་མེད་བའི་ཁྲམ་ཡང་རྒྱ་སྟེལ་ལེའུ་ལེའང་ཆུས་སྒྲོས་ཐལ་ཆེར་གསེང་..... གཡབ་ཀྱི་མཐོང་ཀེར་ནང་ཡོང་། མཐོང་ཀེར་ལེའུ་བཅུག་ཆུས་དྲག་བས་དེ་ཆུབ་ཀྱི་ཀ་བརྟམས་མདུང་མ་ངམཚམ་...

ཆེང་གཞུ་སྒེང་འཛེ་ལོགཉིས་བཙུ་གས་སྒེང་ཟེ་ཆུང་ལྟ་བདུག་དགོས་བར་དང་། དང་དུང་ལས་ཆེ་བའོ་མེད་བའི་ཁྲམ་ཡང་རྒྱ་སྟེལ་ལེའུ་ལེའང་ཆུས་སྒྲོས་ཐལ་ཆེར་གསེང་.....

ཆེང་གཞུ་སྒེང་འཛེ་ལོགཉིས་བཙུ་གས་སྒེང་ཟེ་ཆུང་ལྟ་བདུག་དགོས་བར་དང་། དང་དུང་ལས་ཆེ་བའོ་མེད་བའི་ཁྲམ་ཡང་རྒྱ་སྟེལ་ལེའུ་ལེའང་ཆུས་སྒྲོས་ཐལ་ཆེར་གསེང་.....

ཆེང་གཞུ་སྒེང་འཛེ་ལོགཉིས་བཙུ་གས་སྒེང་ཟེ་ཆུང་ལྟ་བདུག་དགོས་བར་དང་། དང་དུང་ལས་ཆེ་བའོ་མེད་བའི་ཁྲམ་ཡང་རྒྱ་སྟེལ་ལེའུ་ལེའང་ཆུས་སྒྲོས་ཐལ་ཆེར་གསེང་.....

such exterior architectural ornamentations as a tamarisk roof-sash, and beneath that a row of "ox-nose" cylindrical projections, the resulting edifice is certain to be very splendid, like the Red Palace. In addition, it will be all the more suitable and lovely if a white trim is applied to those features. Atop the structure there are built pagoda roofs, ornamental pinnacles, victory banners, and atop the Protector's chapel, *thugs* banners, and so forth, in accordance with the monastery's means. At the time of installing those, there is a ritual for erecting the images of two antelopes and a victory banner, as well as a banner-hoisting ceremony, all of which traditionally are done on a very large scale.

The great monastic centers have large stone-paved courtyards resembling the great meeting place of the assembly hall. They have outdoor debate enclosures, complete with a throne for the monastic master, which are modeled for the most part after the Gsung-chos-rwa of Lhasa. Bordering on these are regional and district community dormitories. These vary in size, but except for that are built in the same shape as assembly halls, worship halls, protector temples, and so forth. Adjoining them are offices. Near the assembly halls and in other places, many living quarters are built. Above the cathedral's entranceway there can be built, for example, a well-illuminated meeting place for the monastery's official business, its floorspace being the same as that of the entryway beneath it. Above the assembly hall there are built storehouses, guestrooms and rooms for the shrine attendants. Besides those, there are temples, a shrine housing the canonical collection of the Buddha's word, libraries, printing houses, and so on. Above the main sanctuary of most great monastic cathedrals there is an exquisitely decorated residence and bedroom for His Holiness, the Dalai Lama, the Lord of the Doctrine, together with an anteroom, private chapel, place for granting audiences, and rooms for his attendants.

གཙུག་ལག་ཁང་ཆེ་ཆུང་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་། ཤིང་ཁ་ཤས་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་།

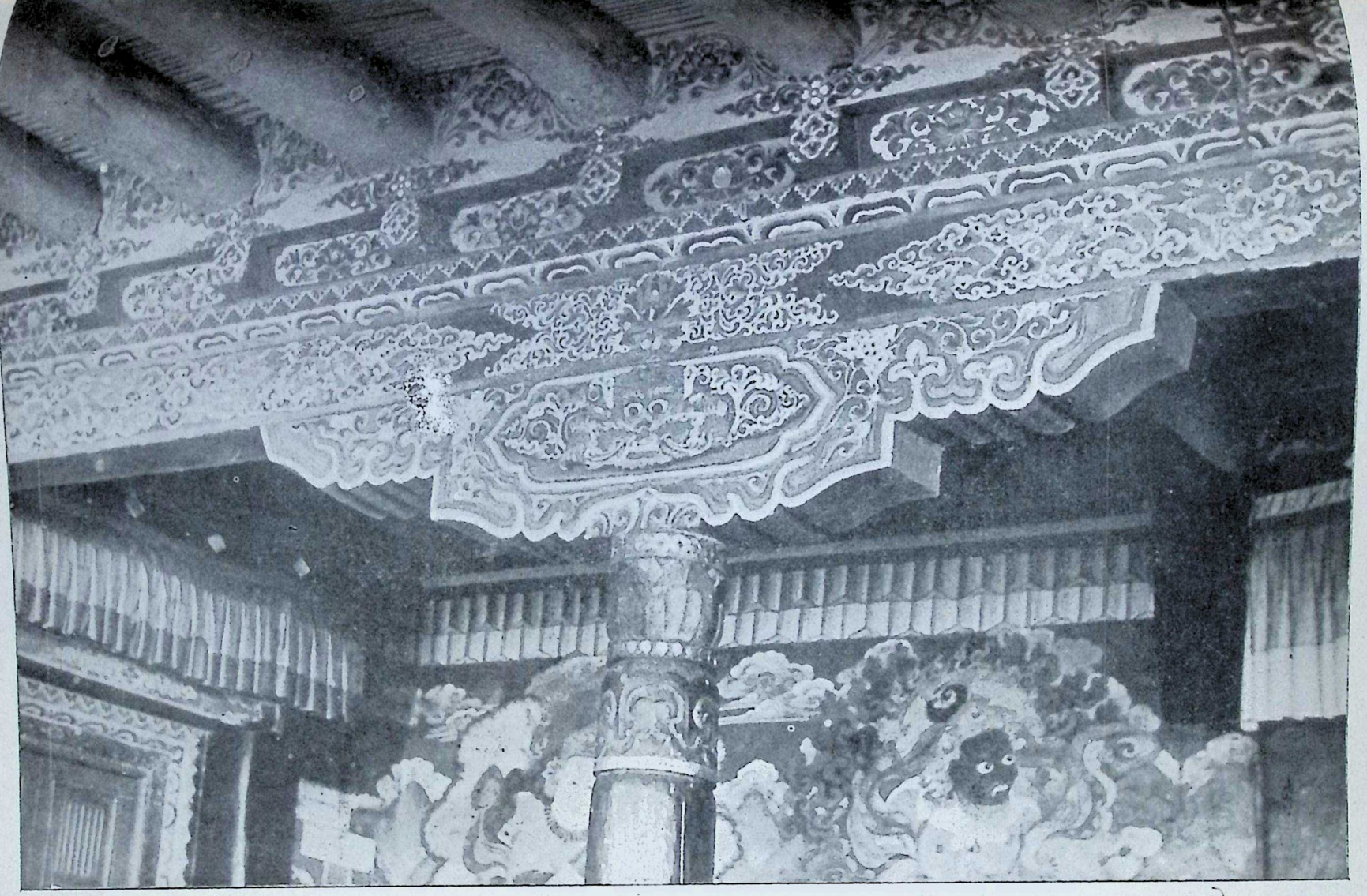

8. Pillar, capital, and woodwork above (Ladakh).

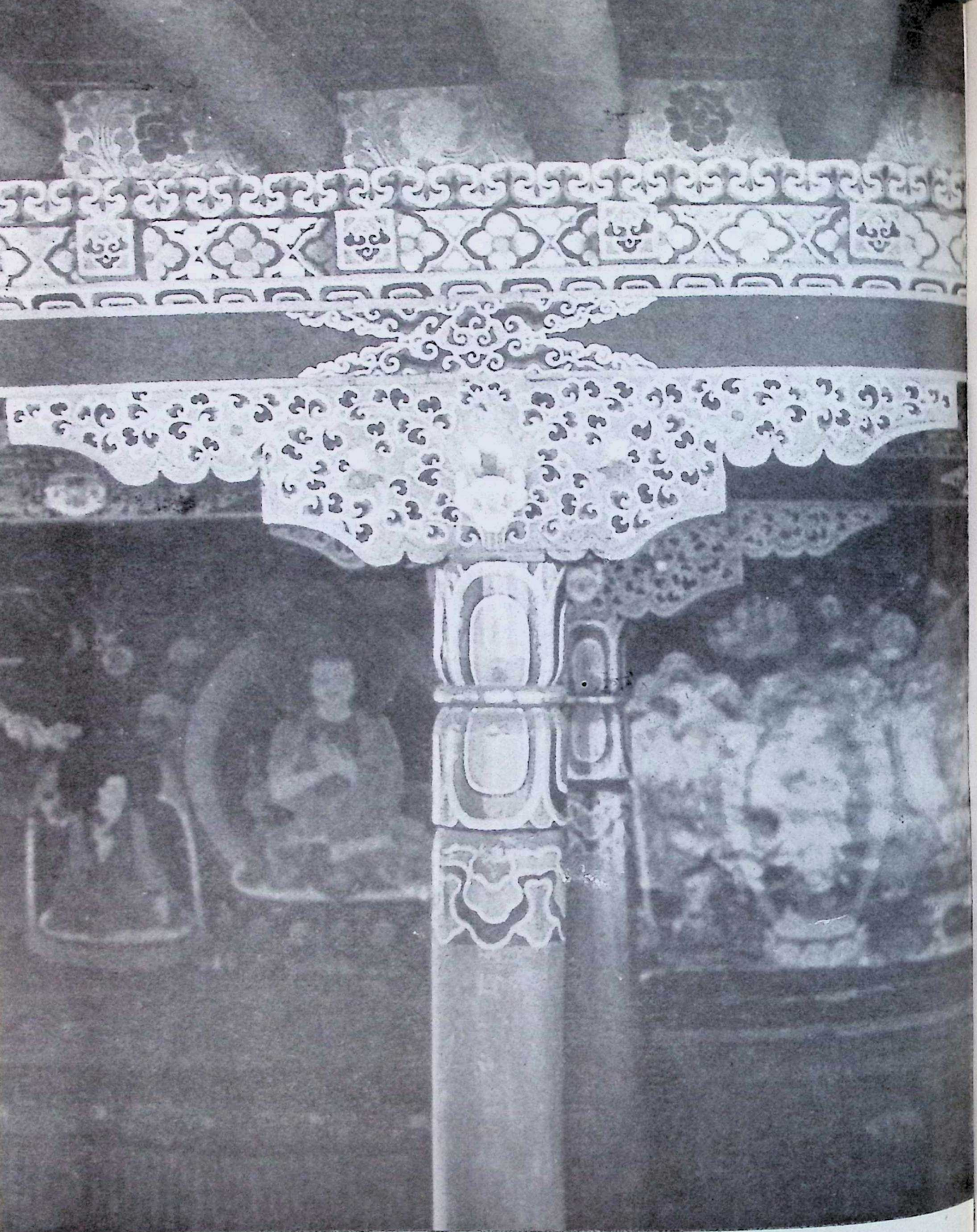

9. Abbreviated pillar's capital aud woodwork (Ladakh).

At a suitable spot to the left of or directly in front of the assembly hall there are cook houses, large and small. Depending on the individual monastery, a large cook house might have four long pillars and a smoke vent. Over its great stove there would be a place for lining up cauldrons of various sizes, while there would also be a pleasingly-designed arrangement for storing kitchen utensils such as silver and copper teapots, pitchers, and soup kettles, in rows upon shelves. In the cook house's interior, or between the assembly hall and the cook house, there are storehouses for grains, rugs and mats, materials for shrine offerings, regalia for monastic processions, the kinds of requisite articles for the practice of sūtra and mantra methods, cymbals, gongs, conch-trumpets, high-pitched "oboes" (*rgya-ling*), costumes for the sacred dances, and so forth.

In order to help the populace during times of famine and like disasters, there exist storehouses for food reserves and other provisions, depending on the size of the monastic center.

གྲི་གཡོབ་ནས་ཐད་མདུན་གང་འོས་སུ་རུང་བང་ཆེ་ཆུང་། དགོན་སྡེ་ལ་དཔགས་བའི་ཆ་བར་ཀེ་རུ་ཡོད་པ་དུ་འགྲོ་བས་ཤིང་ཐབ་ཚན་སྐེད་ཐབ་བྱེ་ཆེ་ཆུང་སྣ་ཚོགས་སྒྲིགས་... ས། བང་བྱིའི་སྐེད་དཔུལ་ཟངས་ཀྱ་གསོལ་བརྩེ་དང་། ང་བྲ། བཞེས་ཐྲག་སྐྱོང་ཚས་སོགས་ཐབ་ཚས་སྒྲིགས་ས་བཅོངམཇེས་དང་། དེའི་སྟུག་གམ། འཁྲབ་བང་དང་། རྡུང་བང་དབང་འབྲུ་ཆ་གདན་ཚས། མཆོད་རྟེས། ཞེང་སྤྱིད་གི་ཡོ་ཆས། མདོ་སྔགས་ཀྱི་ཐྲག་ལེན་ལ་མགོ་... བའི་ཉེར་མགོའི་རིགས། རོལ་བགོལ་འཁངརྡ། དུང་རྒྱ། འཆམས་ཆས་སོགས་དགོངམཇོད་ཁག་དང་། ཡུལ་དུས་དགས་སྐབས་སོ་གས་ལ་ཀུན་ལ་སྐྱན་ཆེད་... བཀངའཇྲག་ཁང་སོགས་དགོན་སྡེ་ཆ་ཆུང་ལ་དབས་ཀྱ་བའི་སྐྱ་ཚོགས་ཡོད། །

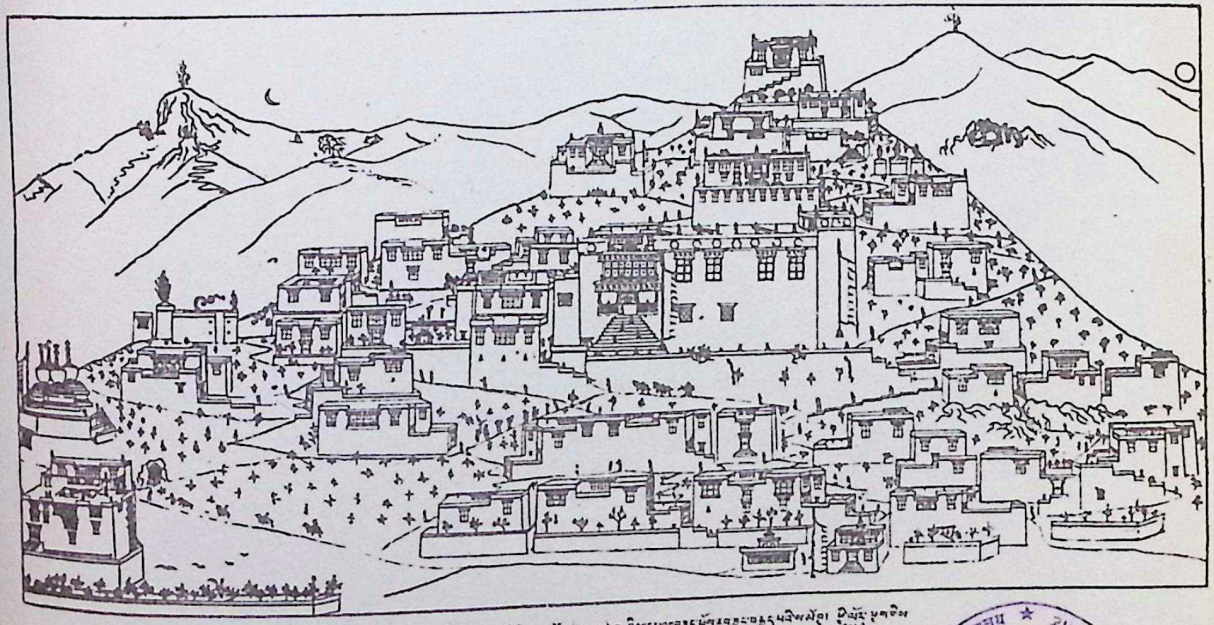

8. Rtse-gdong monastic center, founded in 1489 by Nam-mkha' bkra-shis-dpal-bzang-po.

1750

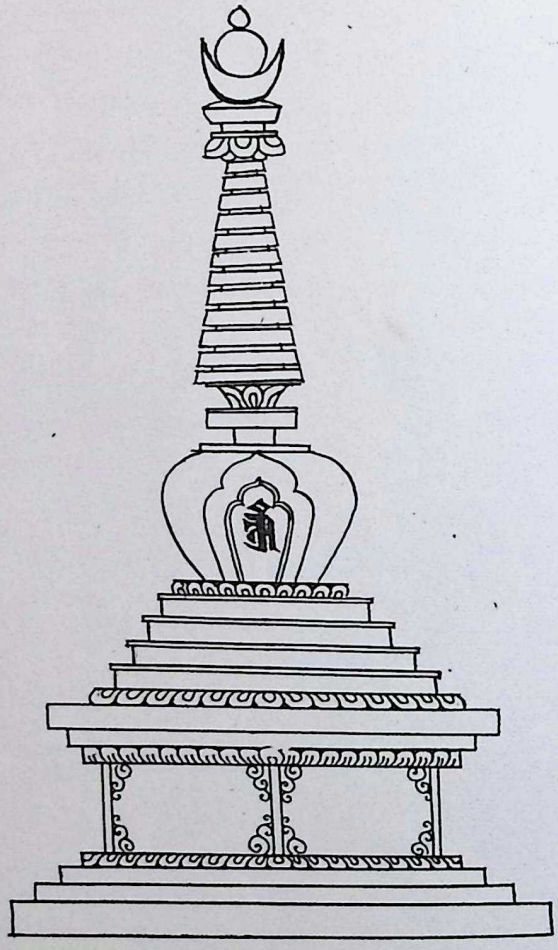

CONSTRUCTION FESTIVALS

From the very beginning of construction, at the time when a survey of the building site is begun, a traditional offering of such things as tea, beer, rice, wheat and butter mixed with roast barley flour is arrayed and scarves are presented to the head mason and carpenter. Also, offerings are customarily made to the foremen and craftsmen according to their rank. Then the foundation is laid and the pillar bases put into place. When the walls are erected, a "stone-scarf" is given to the head mason, and when the pillars are erected, a "pillar-scarf" is given to the head carpenter. When the door is built there is a "door-scarf", and when each new floor is completed, all workers are customarily refreshed with good tea and beer in what is called the "roof-beer".

At the time when all the wood for building is being positioned and measured, refreshments called the "ground-plan" are offered. At the beginning of full scale construction a full day festival is staged for one and all called the "beginning celebration". In connection with this festival, masons and carpenters are given gifts, while every common laborer is given a scarf, as well as clothing and money commensurate with the responsibilities of each one's position. Nobody has to work on that day, which is known as "full rest". In the morning they make an offering of burnt incense, and in the afternoon with carefree hearts they dispell the worries of work through singing, dancing, and various games.

In the larger monastic centers, patrons customarily host building celebrations, which are as mentioned above, except for variations in size. If the building celebration has a great many participants, the tea, beer, and festivities are presented as previously described but work is continued up to noon, with a break given from midday on that is called "afternoon rest".

Also, because of the exceedingly great faith and devotion to religion on the part of all men and women in the religious land of Tibet, Tibetans pay special heed to the important religious things at the expense of lesser affairs. Hence all workers are

༤ཀ ཞལ་སྤྱོད་སྐོར།

༡ ཞལ་ལས་ཐོག་མར་ས་ཐིག་འགོ་འཛུགས་སྐབས་ཇ་ཆང་བཞེས་འབྲས་གོ་གསོ་སྤྱི་མར་སོགས་བསྡིགས་ཏེ་རྡོ་ཁེང་ཆེན་མོ་སོ་སོར་མཇལ་དར་གནང་སྟེ། དགུ་ཆུང་ཁག་དང་དེ་འོག་ལས་ཁེས་རྣམས་ལ་གོ་བབས་ཀྱི་གནང་སྤེལ། དེ་ནས་རྩི་གཟུང་བཏེང་བ་དང་། ཀ་བཏེགས་འཛུགས་བ་སོགས་བྱེད། རྩི་ཀ་ལ་གྱེལ་ཡོང་དུས་རྡོ་བཟོ་ཆེན་མོར་ཀ་དར། སྒོ་འཛུགས་དུས་སྒོ་དར། ཐོག་རེ་བཀག་དུས་ཐོག་ཆང་ཞེས་ལས་མང་ཚོང་མང་རྣ་ཆང་གཅབ་པ་གཏེར་སྤེལ། ས་རིས་ཞེས་ཁེང་ཆ་ཚོང་མ་བསྒྲིགས་བཀོད་ཚད་རྒྱ་བྱེད་སྐབས་རྣ་ཆང་གཅབ་གཏེར། ཞལ་ལས་རྒྱ་ཆེན་ཐོག་མར་འཛུགས་སྟོན་ཞེས་ཚང་མར་ཉིན་ཁྱེད་སྟོན་མོ་གཅབ་པར་འབྲལ་རྡོ་ཁེང་ལྷུག་ལ་གནང་ཆ། མི་མང་འཁལ་མི་ཚང་མར་དར་རེ་དང་ཐོན་པ་དཔྱལ་རོགས་འོས་བཅས་ངང་བསྟུན་པ་གནང་སྤེལ། དེའི་ཉིན་མོར་ཁོ་ཤལ་ཞེས་ཀ་བྱེད་མེ་བཏོས། ཐུ་རྡོ་བསང་གསོལ་ངང་། དགོང་དྲོ་རྒྱང་ཐུང་གླུ་གཞས་སོག་རྩེ་སྐོ་ཁག་གིས་སེམས་བག་ཡངས་པོས་ལས་ཀས་སེམས་བསྐྱེད་ཡལ་འཐོ་བཏྱེད། དགོན་སྡེ་ཆེ་ཁག་ཆོར་སྐྱིན་བདག་ཁག་ནས་ཞར་སྟོན་གཅོང་སྤེལ་ཡོད། ལམ་ལུགས་རྒྱང་ཟང་རྒྱས་བསྐྱེས་ཙོམ་ལས་གོང་བཞིན་བྱེད། ཞར་སྟོན་གཅོང་མེ་ཏ་ཙང་མངན་ང་ཆང་སྟོན་མོ་གནང་སྐྱིན། གོང་བཞིན་ལ། དགོང་ཁ་ཞེས་ཞོག་ས་ཁེན་དགུང་ཡན་ལས་ཀ་རྒྱུན་བཞིན་དང་། དགོང་དྲོ་ལས་དབང་འཇོག ཡོང་བོད་ཆོས་ལྡན་ཞིང་དུས་སྐྱེས་པའི་འགྲོ་བ་མི་རིགས་ཚང་མ་ཆོས་ལ་ཤ་ཙང་གི་དད་པ་དག་སྟོང་ཆེ་བས་ཆེས་ལྷོས་ཆུང་བསྐྱུར་ཐྲིས། ཆོ་འཕྲུལ་བྱ་དང་

invariably given holidays on such high holy days as the Miracle-showing Month (the first lunar month), the full and new moon of the *Sa-ga* Month (the fourth month of the lunar calendar), the Day of Universal Burnt-incense Offerings, the tenth day of the *Sprel* month (the fifth lunar month), the fourth day of the sixth lunar month, and the holiday of the Buddha's decent from the heavenly realm (the 22nd day of the ninth month). On such occasions the workers wash themselves and put on their best clothes, and, without paying attention to whether it be day or night, devote themselves to performing prostrations, circumambulations, practices for purification of faults and storing up an accumulation of merit, and deeds of charity, all with such zeal it seems they are vying with one another.

Then, when the work has progressed about half way, there is a "middle-celebration" similar to the above-mentioned celebrations. And finally, at the completion of work, there is a festival called the "releasing-celebration", which proceeds in the same manner as the beginning and mid-way celebrations. At that time presents are given to the head carpenter and mason and their foremen, beginning with the gift of a silken scarf. Other presents may be given, such as tea, butter, clothing, grain, and money, and the amounts in which they are given depend on how those persons performed their jobs. To the workers beneath them rewards are made in accordance with their work, and a big party with tea and beer is also given for the common laborers, and a scarf is presented to them all.

At major building projects undertaken by the government, if great recognition is given for a well-executed job the builders are granted awards and titles, while the workers themselves individually point out the special virtues of their own craft and skill.

Also, on the part of the patrons there is traditionally the hosting of a party in which they wish prosperity and happiness to all those present, by means of various eulogies pointing out to all the exemplary jobs they have done. Then, having partaken of tea and beer, everyone departs in a happy state of mind.

> Well known words as spoke by men of old:
> "Don't just talk, it's best to really do."
> True they are. And if you freely give
> Celebrations as befits your means,
> Know that in the future there will come
> Great advantages from doing this.

ས་ཟླའི་ཉ་སྐྱེད། འཛངས་ལྡིང་སྤྱི་བསང། ཐུབ་ལས་ཟླ་ཚེ་རྟེས་བཅུ། རྒྱ་བཅོས་བཞི། ལྷ་བབས་དུས་རྟེན་... ས་ཀ་ལ་དེས་པར་གྱང་སེང་ནགཅོད་སྤྲོ་ལ་ཀྱི་བཟོ་ལས་ འདུལ་མི་ཚང་མར་ཐུབ་དང་གཅོད་སྐྱས་ཐུག་འཚལ་... བསྐོར་སྐྱོངས་ཆོག་བསགས་སྤྱིན་གཉིང་གི་བྱ་བནམ་ ཉིན་ལ་མི་ལྟོས་པར། ཚན་ཚུའི་འགྲན་པ་བཞིན་དུ་... བྱེད། དེ་ནས་ལས་ཀའི་དཔྱི་ལ་ཙམ་དུ་སྐྱེབས་དུས་བར་ སྟོན་གོང་བཞིན། འདུག་ཅིན་དུས་ཐྱོ་ལ་སྤྱི་ཞེས་སྟོན་མོ་ འཕྲོ་སྐྱངས་འཛུག་སྟོན་བར་སྐྱེན་ནམ་ཞུ་ནས་བཞུ་ལ། རྡོ་ ཀཅང་དགུ་ཆེ་ཆུང་ཆོར་གནང་སྐྱེས་དར་ཐྱེས་སྟོ་དྲང་བས། ཆེན་མོར་ཐ་མར་ཐྱོན་ཆས་འགྲུ་དེ་དཔུལ་སོགས་ལས་ཀ་ བོག་སྐྱིད་ལ་དབས་བས་ཆུ་ཆེ་དང་། དེ་འཕ་ལས་བྱེད... ཆོར་ལས་ཀ་ལ་དཔག་བས་རིམ་འབྲིའི་གནང་སྐྱེས་དང་། ལས་འལ་མང་ཆོར་ཡང་ཐ་ཆང་སྟེའུ་མོ་ཟབ་ཆུས་དང་ཁ་

བཏགས་གནང་སྐྱིན་བཅུས་གནང་སྟེ། གཞུང་གནས་ནས་ ཐུགས་འགན་བཞིས་པའི་གཞུང་ལས་ཆེ་ཁག་ལྟ་གུས་བཟོ་ བསྐྲུངོ་བས་མཐོ་བ་བྱང་ན་ལས་བྱེད་ཆོར་གོ་གནས་གཟེངས་ བསྐྱོད་གནང་སྤྲོལ་དང་བཟོ་ལས་ཆོས་ཀུང་ས་ཚེ་ལག... རྩ་ལ་རས་རྩལ་ཀྱི་རྣམ་པ་འདི་དང་འདི་ཞེས་བྱང་ཆོས་ཤོ... སྐྱེད་དང་། སྤྱིན་བདག་ནས་ཀུངམེག་དབེར་འགྲན་པ་སྐྱང་ ཀུལ་ཀྱ་འཞེལ་གཏམ་སྐ་ཆོགས་ཀྱི་སྐྱོན་བཀུ་ཤེས་བདེ་ ཐེགས་ཀྱིས་དག་འསྐྱེན་དང་ཐ་ཆང་བཞེས་སྤྱི་འང་ཀྱེས་ སྐྱེལ།

> ལྷ་འཕགས་རྟེན་རྣང་པའི་སྐྱེས་ལས་གྲགས་པའི་ཚིག ।
> བཟོ་པ་ཁ་བཅོས་མ་བྱེད་ལགཁ་བཅོས་རེགས། ।
> ཞེས་པ་དོན་གནས་དབས་ལ་འགྱོ་དང་བསྐྱེན་པས། ।
> དགྱེས་སྐྱེན་ལྷུག་ན་དག་མཆོན་འབྱུང་འགྱུར་ཤེས། ।

ARRANGEMENT OF PAINTINGS AND IMAGES IN TEMPLES AND OTHER RELIGIOUS STRUCTURES

ཀ། གསུང་ལག་སོགས་ལ་རེམ་དང་སྐུ་བརྙན་བྱེས་འགྲུབ་ཀྱི་བཀོད་བྱ་ཚུལ།

In the inner recess of the cathedral, within the sanctuary appears the sacred image of the Buddha, painted with pigments or made of gilded copper, bell-metal, or other materials. Beneath the image of the Great Teacher and Lord of the Doctrine is a vast and copious throne, supported by a lion, elephant, horse, peacock and two *shang-shang* (birds with human torsos). Above the throne is the backdrop design called the "six ornaments". It consists of, from bottom to top, first two elephants, one on the right and left, who are in a stooping posture, bearing aloft in their trunks a butter-lamp and incense container, and supporting the lowest beam. Atop each of them is a lion, each holding up a winged horse with its front paws while its rear paws rest on the head of the elephants.

Atop them is a winged horse or *sha-ral* unicorn. Also, some put here a *sharabha,* the cross resulting from the union of a garuda and lion. There is nothing wrong with any of these ways. Riding on each of those is a little boy who with one hand holds the conch he is blowing, and with the other supports the beam of the backdrop. The ends of the beams are figures with the "intertwined-jewel" design, and are draped with silk. Atop that beam on both sides a voracious water reptile rests his two hind legs, while his tail twirls upward in an "eternal-knot" pattern. Above those two there is on both sides a nāga, the lower portions of its body dangling down in the form of a snake tail. Finally, at the very top rests a snake-eating garuda, wondrous in his beauty. In the gaps between the figures there are beautiful designs of intricately colored patterns, strands of pearls, flowers, and various rainbows and clouds. The meanings symbolized by the features of the throne's backdrop

༡ གསུང་ལག་གི་སྣུམ་དུ་གཙོ་བོར་བང་ནང་བྱེས་འགྲུབ་གང་རུང་སྐུ་རྫིང་ཟངས་ཀྱི་ཆོས་དང་གསར་ཟངས་ལ་མ་སོགས་གང་འོས་ཀྱི་བསྟན་པའི་བདག་པོ་སྟོན་པའི་བཞུགས་ཁྲི་ཡངས་ཤིང་རྒྱ་ཆེ་བ། གཡས་གཡོན་མདུན་རྒྱབ་ནས་སེང་གེ། གླང་ཆེན། རྟ་མཆོག །རྨ་བྱ། ཤང་ཤང་གཉིས་ཀྱི་གཤམ་གྱི་ཡན་ལག་ལ་བཞེངས་ཏེ་ཁྲི་ཐོག་ཏུ་མར་མེ་དང་སྤོས་སྙེད་ཐུམ་པ་བརྒྱངས་བས་གདུང་འཛིག་མ་འཛེགས་པ། དེའི་སྟེང་སེང་གེ་རེ་རེ་ལག་པས་ཀྱི་ལིང་གི་ལག་པ་འཛེགས་པ། རྟ་བཞས་གླང་ཆེན་ཀྱི་མགོ་བོ་གནོན་པ། དེའི་སྟེང་ཀྱི་ལིང་ངམ། རི་དྭགས་ཤ་རལ་ངགཅིག་པ། འགའ་ཞིག་ཀྱིས་ཁྱུང་སེང་འབྲེལ་བའོ་ཞེས་པ་ཡང་ཡོད་ཀྱི། ཇི་ལྟར་བྱས་ཀྱང་ཆོག་པ་ཞིག་ཀྱང་མེད་དོ། དེ་རྣམས་ཀྱི་སྟེང་ན་ཁྱེའུ་ཕྲུག་ཅིག་ཀྱང་ཆུ་དུང་ལག་ཡ་གཅིག་གིས་དུང་འབུད་པ། ལག་ཡ་གཅིག་གིས་རྒྱབ་ཤིང་ཐོག་ཏུ་གདུགས་འཛེགས་པ། གདུགས་སྣེ་རྣམས་ཀྱི་ཕྱོགས་གཉིས་ཀ་ན་ཁྱུང་སེང་འབྲེལ་བའོ། དེའི་སྟེང་ཀྱི་ཕྱོགས་གཉིས་ཀ་ན་ཆུ་སྲིན་ཞིག་ཕྱི་རྟིང་གཉིས་ཀྱང་ཕྱོགས་ཀྱི་ཐུར་དུ་ཕྱོགས་ཤིང་མཇུག་ནི་ཐག་རིང་ལོ་ཏོག་ཏུ་གཡས་སུ་ཡུངས་ཏེ་ཡོད། དེའི་སྟེང་ཀྱི་ཕྱོགས་གཉིས་ཀ་ན་ཀླུ་ཞིག་ཡོད་དེ། ཁ་ཡངས་ཤིང་ལུས་ཀྱི་ཐུར་དུ་ཀླུ་མཇུག་ཏུ་སྦྲུལ་གྱི་རྟེན་ཅིང་འབྲེལ་བ་ཡོད། དེའི་སྟེང་ཀྱི་ཕྱོགས་གཉིས་ཀ་ན་ཁྱུང་སེང་འབྲེལ་བའོ

are such things as the seven things to be eliminated on the path, the six perfections, the four "gathering things", the strength of the ten powers, the "stainless", and the "clear-light".

On such a throne with backdrop dwells the Great Teacher, the Buddha, Master of the Teaching, the Lord of Sages, whose correct bodily measure is one hundred twenty-five finger-widths in length, and who is endowed with all the wonderful and resplendent signs and marks. To the right and left are his two chief disciples, the first seven hierarchs, and others. Also, following the tradition of the early Bka'-gdams-pa, there are shown in painting or relief the sixteen "arhats" who have vowed to guard the doctrine until the coming of Lord Maitreya, together with their retinues. The whole of that painting is beautified in the best possible manner with depictions of rivers, crags, and landscapes.

Mural paintings are traditionally executed that show, for example, the one thousand and two Buddhas. In the raised opening above the main part of the cathedral's assembly hall, and all the way around the walls of the ambulatory, are painted the forms of the seven Buddhas of past ages, the Buddhas of Confession, and so forth. Otherwise, scenes may be painted depicting episodes from the Lord of Sages' previous lifetimes while he was still on the path of learning, such as from his lives as Yiśvantara, Candraprabha, Maṇicuḍa, and the prince who gave his body to the tigress.

Futhermore, on the walls of the lower part of the temple there may be shown a picture of a venerable elder seated on a throne discoursing on the Dharma, surrounded by listening disciples. Pictures showing monks dwelling in thatched huts or other spots, renouncing the world and sunk in meditation, are also commonly drawn.

There is a widespread tradition of painting, on the walls inside the door of the assembly hall, examples of the proper measures and designs of the robes and requisite articles for the livelihood of the assembly of fully-ordained monks as set forth in the *Vinaya*. Also common are paintings illustrating meditation experiences where one material element predominates, depictions of yogis practicing the meditation of calming and settling the mind, and paintings illustrating other topics.

གེགས་ལམ་སྤོང་བདུན། ཕྱིན་དྲུག་ བསྡུ་དངོས་བཞི། སྟོབས་ བཅུའི་ཤུགས། དྲི་མ་མེད་པ། འོད་གསལ་བ་སོགས་... ཀྱིས་མཚོན་དེན་ཡོད། ཁྲི་རྒྱབ་ཡོལ་དེ་ལྟ་བུའི་སྟེང་..... བསྟན་པའི་བདག་པོ་སྟོན་པ་ཐུབ་པའི་དབང་པོའི་སྐུ་ཚ་ཚེང་ རོ་མོ་བརྒྱད་དང་ཉེ་ལྡེ་སོགས་ཚོང་ལྡན་མཚན་དཔེ་... མཚོ་གཟི་བརྗིད་ལྡན་པ། གཡས་གཡོན་དུ་ཉ་ཤོས... མཚོག་ཟུང་གཉིས། གཏད་རབ་བརྒྱུད་སོགས་དང་། བཀའ་གདམས་གོང་མའི་ཐུགས་སྟེ་ལ་ལྟེ་བ་བཟུམས་མགོན་ མ་བྱོན་བར་ཐུབ་པའི་བསྟན་པ་སྐྱོངས་བར་ཞལ་གྱིས... བཞེས་པའི་འཕགས་པའི་གནས་བརྟན་བཅུ་དྲུག་འགོར་ དང་བཅས་པའི་སྐུ་བྱེས་འཁྲུངས་ཆུ་བྲག་ཡུལ་ལྟོངས་ཀྱི.. བཀོད་པ་གང་ལེགས་ཀྱི་མཛེས་པ། ལོག་བྱེས་ལ། ཤན་ རྒྱས་སྟོང་རྫ་གཉིས་སོགས་འབྱེ་སྟེ་ཡོད། གནྡྷ་... ལག་འདུ་ཤང་དངོས་གཞིའི་ཐོང་ཀོར་དང་། འཁྲུམས་ ཁོར་ར་འཁོར་ཡུག་ཆུ་སངས་རྒྱས་རབ་དུན། ལྷུང་... བཤགས་སོགས་དང་། གཞན་ཡང་། ཐམས་ཅད་སྟོང་ དང་བླ་འོད་དུང་། གནྡྷ་མོ་ལུས་སྟེག། སྐྱེན་གཞོན་སོགས་ཐུབ་པའི་དབང་པོའི་སྟོན་སྟོང་པ་ལམ་ ཀྱི་སྐྱེས་རབས་རྣམས་འབྲི། གཞན་ཡང་བཀའ་... ངོས་སུ་ གནས་བརྟན་བཞུགས་པོ་བྱེ་ལ་འདུག་སྟེ་ཆོས་འཆད་པ་དང་.. ཉན་པའི་སྟོང་མའི་ཚོགས། སྟེ་ལ་ཀུ་སོགས་སུ་སྟོང་ས... བ་བསམ་གཏན་ལ་གནས་པའང་སྟེ། འདུ་ཁང་གི་སྟེང་ནང་ གི་ལོགས་སུ། འདུལ་བ་ནས་བཀའ་བའི་དགེ་སྟོང་གི.... དགེ་འདུན་རྣམས་ཀྱིས་འཚོ་གོས་མཐུན་པའི་ཡོ་བྱད་རྣམ་ ཀྱི་ཚད་དང་བཀོད་པ། ཟད་པར་ཟེལ་ནོན། ཞི་གནས་སོགས་ ཀྱི་དམེ་རིས་རྒྱ་ཆེར་བྱེ་སྟེ་ལོག་ཅིང་། སྟོ་འཕྱེར་ཁང་དུས་ བའི་འགོར་ལོ་ཆ་ལྟ་བ་བྱེ་སྟེ། སྟེང་གི་ཆ་དུམ་བུ་གཉིས་སུ་ བྱས་བའི་གཅིག་ལ་ལྷ་དང་ལྷ་མིན། གཅིག་ལ་མི་འི་གནས་

On the walls of the entranceway the five-part wheel of existence is painted. The upper half of the wheel is divided into two parts, one part comprising together the god and titan realms, and the other part showing the human realm. The three parts of the

9. Six-fold design that surrounds the main Buddha image in the temple

bottom half are: in the middle the hell-realm, and to the right and left the hungry-spirit and animal realms. In the center of the whole, illustrating the truth that the emotional defilements are the origin of all the sufferings in the round of existences, there are painted a pigeon, showing desire-attachment, and a snake, the symbol of hatred-aversion, both of whose tails are clenched in the mouth of a pig, the embodiment of confusion. This symbolizes that the first two defilements grow out of the third, confusion.

Around the outer edge of the wheel is the illustration of the twelve links of interdependent origination, showing the truth of the origin of all samsaric experiences through defiled actions. The twelve links are: ignorance, shown as an old blind woman; conditioning activity, represented by a potter; consciousness, symbolized by a monkey; name and form, as a person in a boat; sense faculties, as an empty town; contact, shown by a couple kissing; feeling, as an arrow piecing a man's eye; thirst-desire, shown by the drinking of beer; grasping, by a monkey plucking fruit; becoming, as a hen sitting on eggs; birth, as a child being born; and death, by the corpse of a deceased person. Since all of the above is impermanent, it is shown clenched in the mouth of a demonic form.

Illustrating the truth of the cessation of suffering, above the foregoing is painted a white wheel and a Buddha pointing it out with his hand. The white color symbolizes freedom from all harm and causal conditions. That a Buddha points it out illustrates that the attainment of it depends upon a Perfectly Enlightened One. To show the truth of the path, above the wheel of existence the following verses are written:

> "One must embark upon virtue and cast off its opposite.
> One must enter into the doctrine of the Buddha.
> Like an elephant in a potter's shed, carefully
> The host of the Lord of Death must be conquered.
> Any person who is exceptionally prudent,
> Should he practice the discipline of this teaching,
> Will completely cast off the round of births
> And will bring suffering to an end."

Also, to one side there is depicted a lovely representation of the three-fold universe according to the teachings of the *Abhidharma*. This includes the

10. The wheel of life. This version departs slightly from→ the description in the text

10. Temple roofline, showing a tamarisk-bow fringe and *Thugs* banner (Ladakh).

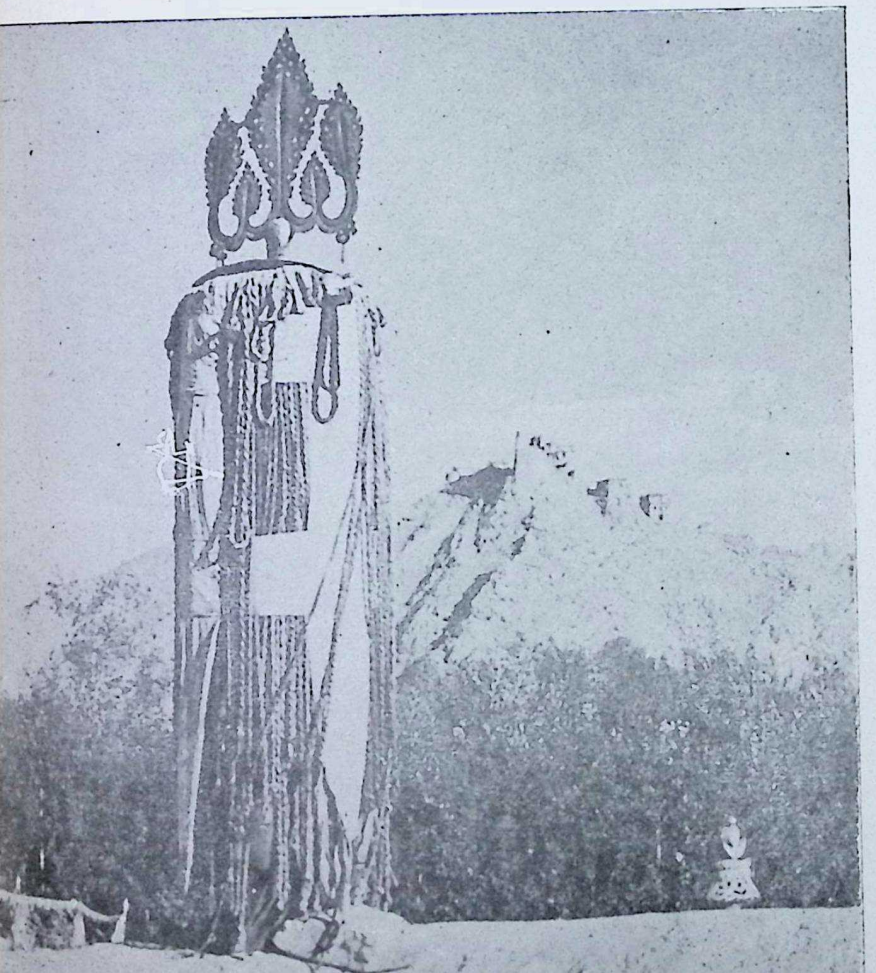

11. *Thugs* banner atop temple (Ladakh).

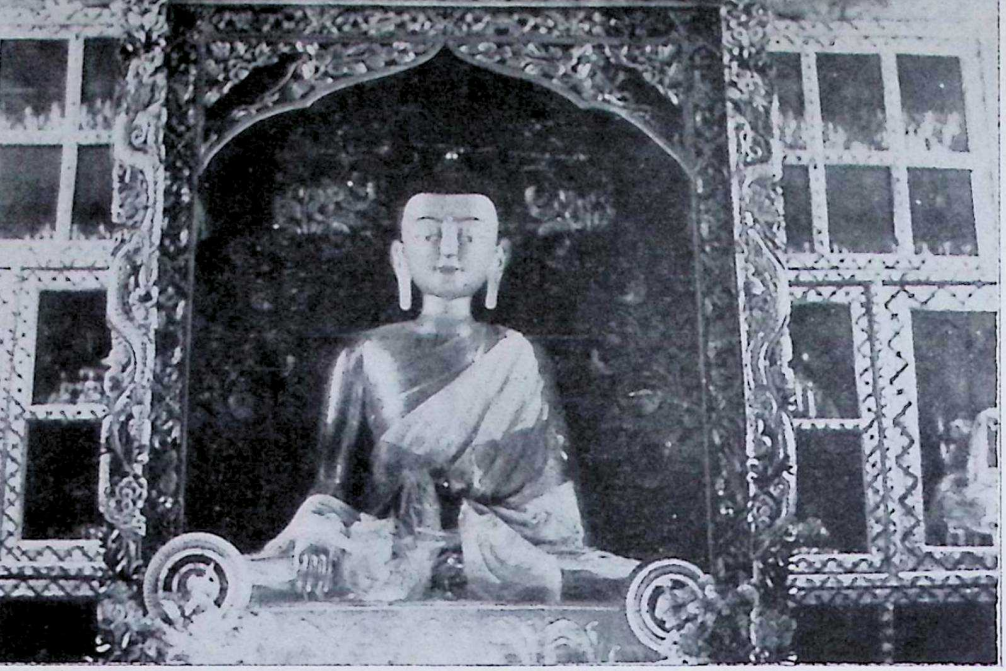

12. Main Buddha image of the Dharma Swamin Buddha Vihara (Buddhist Temple) in Lumbini.

13. Illustrations of monastic accessories (Ladakh).

representation of Mount Meru, the continents and islands, and the ocean, together with the abodes of the six classes of desire-realm gods, the seventeen classes of divine abodes in the form realm, and so forth, shown in the heavens above.

To the right and left sides of the entranceway are painted the four great guardian-kings of the Buddha's teaching, together with their respective retinues.

In addition, a picture of the "great ones faithful to their vows" (*sdom-brtson-dam-pa*, which Sakya Pandita first composed on the walls of Samye) is commonly painted on temple walls. Also, temples often feature inscriptions of poetic diagrams such as the "immaculate circle" (*kun-bzang-'khor-lo*) taken from the text, *The Path of Difficult Poetry* (*Snyan ngag bya dka'i lam*), and an inscription recording the details of the temple's construction. There often can be found, on the right and left, a picture of the four-headed great deity Brahma offering a golden wheel, and Indra holding a white conch, both surrounded by their retinues of lesser gods, nagas, yakṣas, and so forth. At the door of the monastic community's general treasury there is painted the yakṣa, "Jewel Reed in Hand", holding a mongoose, while in the warming house there is painted a yakṣa holding a vase and reed. In the infirmary there are traditionally drawn pictures of the Lord Buddha caring for the sick. Also, the walls of the toilets have scenes depicting charnal grounds and skeletons.

The foregoing manner of picture composition and arrangement should be followed in the case of such structures as the great assembly halls where the monastic discipline is primarily emphasized. However, in temples where both sūtra and mantra methods are practiced, or in the special case of colleges of only tantric studies, everything is as explained above except for the following differences. In the assembly hall's inner sanctuary, immediately to the right and left of the Buddha's image, are images of the Mahāyāna Bodhisattvas, Maitreya and Mañjuśrī. On the walls to the right and left in the sanctuary are the paintings of the eight great Bodhisattvas, and at the sanctuary's entrance there are depicted the wrathful ones, Amṛtakuṇḍalin and Acala. These are constructed in proper proportions with respect to the main image, whether that main image be sculpted or painted. Besides those, most monastic centers have reliquaries of the series of teachers in their lineage, made of gold and silver, and embossed with jewels, some erected many stories high and others of

རི་ཀླིང་རྒྱུམཆོར་བཅས་པ་དང་། འདོད་ལྷའི་རིགས་དྲུག……
གཟུགས་ཁམས་གནས་གནས་རིས་བཅུ་བདུན་སོགས་ཁམས……
གསུམ་འཇིག་རྟེན་གྱི་ཕོ་བ་མཐོ་ཤིང་ཡིངྒ་འོང་བ
དང་། གཡས་གཡོན་ཞལ་སྟེན་བའི་བསྐྱེན་སྐུང་རྒྱལ་ཆེན་
སྡེ་བཞི་འཁོར་རིང་བཅས་བཙུགས་པ་འདྲའི། གཞན་ཡང་སྟོམ་
པ་རྟོན་དམ་པ་ཞེས་བའི་རི་མོ་དང་། སྐྱེ་དགའ་བྱ་དཀའི……
ལམ་ལས་དྲངས་པའི་རྒྱུན་བཟང་འགོར་ལོའི་རི་འཁྲིག
སོགས་དང་གཙུག་ལག་གི་ཐོག་མཐའ་བར་གསུམ་བཞེད་
ཚུལ་གྱི་དཀར་ཆག་ཀྱང་འགོད་སྲོལ། གཡས་གཡོན་དུ
ལྷ་ཆེན་ཚངས་པ་གདོང་བཞི་གཙོ་བོར་འཁོར་འབྲལ་བ……
དང་། རྒྱ་བྱིན་དྲུང་ཐོགས་པ་གཉིས་ལ་འཁོར་ལྷ་ཀླུ……
གནོད་སྦྱིན་ཚོགས་དང་བཅས་པའི་ཁང་བྱ། དགེ་འདུན་གྱི
སྤྱི་མཛོད་ཀྱི་སྒོ་ནས་གནོད་སྦྱིན་ལག་ན་རྒྱུ་ནུ་ཤཆེན་ཞེས
མེ་ལྟ་ཞིག་གས་པ། མེ་བསོ་ཁང་དུ། གནོད་སྦྱིན་ཟུམ་པ
དང་རྒྱུ་གྲོགས་པ་ནང་བའི་ཁང་པར་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་
ནད་བའི་རམ་གོ་མཛད་པ། བཀའ་ཤིའི་རྒྱུ་བས་ཤུ་དྲུང་
ཁྲོད་དང་ཀེང་རུས་བྱི་བ་བཅས། རིམ་འི་ཁྱོ་རྒྱུ་ལ་དེ་དག
འདུལ་བ་དང་སྡེ་གསུམ་བའི་ཚོགས་ཆེན་ལྟ་བུར་དེ……
བཞེན་བྱ། འོན་ཏེ་མདོ་སྔགས་ཟུང་འབྲེལ་ལམ། ལྷག
པར་རྒྱུད་སྡེའི་གྲུབ་ཚོར་སོགས་ལ་གཞན་གོང་དུ་བཀད
པ་ལྟར་ལ། དེ་གཙོང་ཁང་གིས་སྟེན་བའི་གཡས……
གཡོན་དུ་ཕྱེ་བ་ཆེན་གོའི་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་བྱམས
བདད། འཇམ་དཔྱངས། གཡས་གཡོན་དུ་ཉེ་བའི……
སྒོམ་བརྒྱད། སྒོ་འགྲམ་དུ་ཁྲོ་བོ་བདུད་རྩི་འཕྱོ་འཇིལ་བ་དང་
མི་གཡོ་བ་རྣམས་རྟེན་གཅོ་བྱེད་འགྲུར་གང་ཡིན་ཀྱང་
དེ་དང་ཆམཐུན་པ་བཞེངས་སྲོལ་མ་ཟད། དགེ་གཉན
གལ་ཆེར་ལ་གླུ་མ་བརྒྱད་པ་རིམ་བྱེད་ཀྱི་གདུང་རྟེན་གསེར
དངུལ་གྱི་བཀོད་པ་ཕྲས་མཐོ་སར། ཐོག་བརྒྱ་གས་མང་

various sizes. On the walls above the enclosed courtyards within the main part of the cathedral's assembly hall there are painted the portraits of the Indian and Tibetan scholars and saints in the appropriate teaching lineages, beginning with Buddha Śākyamuni, Maitreya, Manjusrī, and Vajradhāra. Here appear, depending on the size of the temple, the lineages of the Mahāyāna "Profound View" (i.e., the Madhyamika view, descending through Mañjuśrī and Nagārjuna), the lineage of the "Vast Conduct" (coming down through Maitreya and Asanga), and the lineages of the profound and secret tantras. Beneath, all around the courtyard, are murals depicting the Buddhas and Bodhisattvas taught in the Mahāyāna Sūtras, and huge assemblies of deities in which are depicted the inconceivable forms of the peaceful and wrathful tutelaries taught in the tantras. Here there are also customarily pictured deities that engender transcendent wisdom, such as Acala, together with Tārā, deity of activities, who is praised as supreme for the removal of obstacles to teaching and learning. At Lhasa, Samye, Khra-'brug, the great Potala Palace, and other official shrines, there exist paintings of the particular rebirths of the Dalai Lama in whose times restorations were made. Around those portraits there are pictured overflowing heaps of the world's material riches being offered to that Dalai Lama by various ministers and men. Also, in the central temple of a monastic center, there is a great and resplendent painting of the master who founded the monastery. In either of the above cases, all around the main figure there are depicted various people, some representing the four classes of ordained ones. Others are shown as patrons bestowing the seven classes of precious things, together with officials in the service of the founder of the monastery, all offering a superabundance of silks and cloth, grains and various jewels. Such a painting representing the monastery's founder with his retinue in that manner is known as "emperor of the three-fold universe" (*khams gsum dbang 'dud*).

Besides the above, by the walkway outside the treasury there is commonly painted the picture of an elephant, loaded with a heap of jewels, who faces toward the treasury's door. This picture is known as "the ascetic leading the elephant." In order to

གོ་ཁྱམས་ཁ་དང་ཆེ་ཚུང་སྒྲ་རྩོམ་གསར་ཡོང་གཙུག་ལག་འདུ་
ཁང་དངོས་གཞི་འི་ནང་ཕྱོགས་ཀྱི་རྒྱུན་བའི་དཔང་པོ་བྱམས་
པ་འཇམ་དབྱངས། རྡོ་རྗེ་འཆང་ནས་བཟུང་སྟེ་ཞེག་པ་
ཆེན་པོ་ཟབ་མོ་ལྟ་བརྒྱུད། རྒྱ་ཆེན་སྤྱོད་བརྒྱུད། ཟབ་
གསང་རྒྱུད་སྡེའི་བརྒྱུད་པ་བཅས་འདྲུབང་ཆེ་ཆུང་ལ་
དཔག་བས་གང་མོས་ཀྱི་འཕགས་ཡོད་པར་བརྒྱུད་
པའི་བླ་མ་རྣམས་བྱེ། དེ་ཡོ་ག་ཁྱམས་ཁོར་ར་འཁོར་
ཡུག་ཏུ། ཞེག་པ་ཆེན་པོའི་མདོ་སྡེ་རྣམ་གསུང་བའི་
སངས་རྒྱས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ། རྒྱུད་སྡེ་ཟབ་ཞི་ཡི་
དམ་ཞི་ཁྲོའི་རྣམ་འགྲུབ་བསམ་མི་ཁྱབ་ཀྱི་ལྷ་ཚོགས་
གྲངས་མེད་བར་དང་། ཁེས་རབ་བསྒོམ་པའི་ལྷ་མི་གཡོ་
བ་སོགས། འཆད་ཉན་ལ་བར་ཆད་སེལ་བར་མཆོག་
ཏུ་བསྟན་པ་ཕྱོགས་ཀྱི་ལྷ་རྣམས་སྐུ་གཟུགས་མའི་
སྣང་བ་རྣམ་བཅས་བྱེ་སྟེལ། ལྷ་སར། བསམ་ཡས།
ཁྲ་འབྲུག ། གོ་ཁྱང་ཆེན་པོ་ཁྱ་ལས་གཞུང་གི་
ལྷ་ཁང་ཆེ་ཁག་ཆོར་ཉམས་གསོ་མཛད་སྐབས་ཀྱི་
རྟོང་ས་ཆེན་པོ་སྐུ་ཕྲེང་རི་ཡི་ནས་ཀྱི་སྣང་བ་རྣམ།
བཀའ་ཕྱིར་སང་མ་སྐྱ་ཁག་ནས་སྤྱད་པའི་ཕུན་ཚོགས་
ཀྱི་དངོས་པོ་འཕྱར་བྱེར་སྤྲུལ་བ་དང་། དགོན་སྡེ་
ཆོར་ཡང་འཛུགས་ཀ་དབུལ་ལ་ལྟ་བུར་དགོན་པ་ཕྱག་
འདེབས་མཁན་ཀྱི་བླ་མའི་སྐུ་བརྙན་ཆེ་བརྩེར་ལྟ་བ་
བྱེ། ཁང་ལྟར་གཅིག་བོའི་གཡས་གཡོན་མཉན་རྒྱུ་རྣམས་
འཁོར་རྣམ་པའི་ཐོག་བའི་གཡས་གཡོན་ཁྱབ་ཏུ་ཕྱག་
གཉིས་དར་འབྱུས་རིན་ཆེན་སྣ་ཚོགས་ཕྱུར་བཏང་བསྐྱེད་
པའི་རི་མོ་ཁམས་གསུམ་དབང་འཛུད་ཞེས་པ་དེ་བཞིན་
ཁྲི་སྟོལ་སྣང་ངོ། ། གཞན་ཡང་། མཚོ་དཀྱི་སྟོའི་ཐུམ་
ལྟ་བུར་ཙ་ཏ་རྨང་འབྲེད་ཅེས་གྲང་ཆེན་ལ་ནོར་བུའི་

stop narmful demons, at the outer gate as a sort of barrier there is commonly drawn the "Mongol leading the tiger." The man in the picture represents the Bodhisattva Ayalokitesvara, and the tiger, Manjuśrī. The metal chain connecting the two symbolizes Vajrapaṇi. In some sources it is written that the two rear paws of the tiger each press down upon a rabbit, while the man treads upon two small men, one under each foot. The traditional explanation for this is that it symbolizes the suppression of the four Maras.

Then, on the rear walls facing forward toward the shrine, there are the Dharma-protecting guardians such as the three: the female Sri Devi, the male Mahakala, and the neuter Mgon-po Ma-ning. These are the Doctrine's guardians from the three genders of Imperious Ones. They are shown together with the host of their strong, proud retinue.

The murals in the entranceway are as previously described, except that to the left side of the door is pictured a wrathful Red Hayagriva holding a staff and scull-cup, and to the right side a blue Vajrapāṇi holding a vajra. The four great kings who guard the directions are the same, while in some old temples there are the images of the guardians of the ten directions.

Such is the way of painting the great cathedrals. But no matter what the temple's size, at the very minimum there must be as the main image a representation of the Buddha, Lord of Sages, and in the middle part of the temple, paintings of whatever exalted beings are preferred as most suitable, such as the sixteen arhats. Finally, the four great guardian kings must appear in the entranceway.

In various places, such as in the courtyards of monastic schools where there are seats of different heights or in the enclosed courtyards of a temple, the walls are beautifully painted like a garden, with a picture of the Bodhi tree and various kinds of fruiting and flowering trees and plants. Inside the teaching halls, on the teacher's throne and as mural paintings, there are representations of the Buddha and his disciples: India's greates spirtual masters, known as the "Six Ornaments of the World" (Nāgārjuna, Āryadeva, Asanga, Vasubandhu, Dignāga, and Dharmakīrti), and the "Two Supreme Ones" (Guṇaprabha and Śākyaprabha); the three outstanding masters (Santideva, Candragomin, and Simhabhadra); Santaraksita; and the pandits guarding the four doors of Nalanda. such as Candragomin and Acaryavira.

ཕྱང་པོ་ཆེན་པོ་བཀལ་བ་གདོང་མཛོད་སྐོར་སྡེ་གས་པ་.....
དང་། འཇུང་པོ་མེ་རགས་པོགས་འཚོགས་ཀྱི་ཕྱིའི་རྒྱལ་སྐྱེའི་
འགས་ལྟུབ་བྱུས། སོག་པོ་སྐག་འབྲིང་བྱིས་པ། དེའི་
མཚོན་དོན་ནི། མ་དེས་སྡུག་རས་གཟེ་གས་དང་སྐ་དེ་འཇམ་
དཔལ། ལྟགས་ཐག་ཕྱུག་རྡོར་མཆོད་བྱེད། བྱིན་འགའ་
ལགས་ལ། སྐག་གི་ལག་ག་ཉེས་ཀྱི་དོ་བོང་རེ་བསྡུན་པ་.....
དང་། མིས་ཤངང་པའི་འོག་ཏུ་མི་རྒྱང་རེ་བསྡུན་བའི་བདུད་
བཞི་ཟེལ་ཀྱིས་གཙོན་པ་མཆོན་བྱེད་རེད་ཅེས་གསུང་སྲོལ་
འདུག །མས་ནས་ཡར་ཞལ་ཕྱོགས་པས། ཆོས་སྐྱོང་
བའི་སྲུང་མ་ལྷ་མོའི་ཆོས་གསུམ་སོགས་དྲེགས་པ་.....
བརྒྱད་གསུམ་ཀྱི་བསྐུན་སྲུང་དྲེགས་བྱེད་འགོད་ཆོགས།
སྐོ་འཕྱོར་དུ་གཞན་འདུབལས། སྐྱ་འབྲམ་གཡོན་དུ་
ཁྱོ་བོ་རྟ་མགྲིན་དམར་པོ་ཐོད་དབྱུག་ཅན་དང་གཡས་སུ་
ཕག་རྡོར་སྐྱེས་པོ་རྡོ་རྗེ་ཐོགས་པ། རྒྱལ་ཆེན་བཞི་སོགས་
འདུ། ལྷ་ཁང་སྐྱིད་པ་འགའ་ཤས་ལ་སྐྱོ་འཕྱོར་ཆང་ཕྱོགས་
སྐྱོང་བསྲུངས་གཟུགས་བརྙན་བཅས་དེ་དག་ནི་གསུམ་ལས་ཁང་
ཆེན་པོ་རྣམས་སུ་བྱེ་ཚུལ་དང་། ལྷ་ཁང་རྡོ་ལྟར་ཆུང་ཡང་
རྟེན་གཙོ་བྱེད་པའི་དབང་པོ་དང་། བར་དུ་གནས་བཞུ་སོགས་
འདོད་ལྡན། སྐོ་འཕྱོར་དུ་རྒྱལ་ཆེན་བཞི་རྩོམ་ནི་དེས་བར་ཐེ་
སྐྱེལ་ཡོད། ཆོས་རྒྱུགས་ཀྱ་བང་རིམ་ལྟ་བུའི་བཞུགས་ས་
མཐོ་དམའ་ཅན་ཁ་ཅིག་ཡང་ན་ལྷ་ཁང་དང་ཐབ་རྩེ་མཐའ་
སྐྱེར་ཆོགས་སུ་བྱང་ཆུབ་ཤྲིན་ལེའི་དང་འབྲས་བུ་ཅན་དང་། མེ་
རྟོག་ལྟན་བའི་ཤིང་སྐྱེའི་ལྟེམ་ལྟུ་བུའི་བཀོད་མཛེས་དང་།
སྐྱེག་ཏུ་ཆོས་སྐྱོན་བའི་བཞུགས་ཁྲི་དང་ལེགས་བྱིས་སུ།
སྟོན་པ་འཁོར་བཅས་དང་། འཕགས་ཡུལ་གྱི་སྐྱེས་དགེན་
རྒྱ་དབུས་མཆོག་གཉིས། མཁན་ཆེན་ཞི་བཚོ། རྣ་དཔུ་.....
སྐྱང་བའི་སྐྱེས་དབོན་གསུམ། སྐོ་བཞི་སྐྱང་བའི་བཙན་ཏ་
བཅྱོན་པ་རྣམ། སྐྱེས་དབོན་དཔལ་བོ་སོགས་དང་། གངས་

Also, there are paintings of the twenty-five founding masters of the Land of Snows, the early great kings of religion, the great translator Rin-chen-bzang-po, the translator Rngog and his principal disciple, and the learned masters and saints of the respective religious orders. Finally, there are depicted those great beings who excel the gods, such as the lords of the three lineages (Avalokiteśvara, Mañjuśrī and Vajrapaṇi), Tāra, and the Dharma-protectors.

ཅན་བསྟན་པའི་ཤིང་རྟ་ཆེན་རྒྱལ་ཆོས་རྒྱལ་མེས་དགོན། ལེ་ཆེན་རིན་ཆེན་བཟང་པོ། རྗེ་གཉེ་ཡབ་སྲས་དང་། ཆོས་ལུགས་སོ་སོའི་མཁས་པ་སོགས་དང་། ལྷག་ལྟ་རིགས་གསུམ་མགོན་པོ་སྒྲོལ་མ་ཆོས་སྐྱོང་སོགས་བྱ། 1

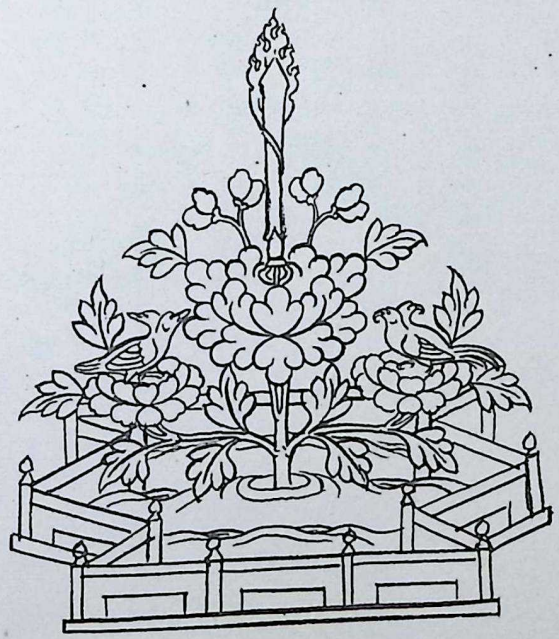

11. A symbolical representation of the early propagators of Buddhism in 8th century Tibet, originally painted on the walls of Samye by Sakya Pandita. Here Padmasambhava is symbolized by the lotus, Khri-srong-lde'u-btsan by the flaming sword, and Santaraksita by the lake. The two-headed birds represent the two greatest translators of the time. The title "Great One who is Energetically Faithful to the Vows" (*sdom brtson dam pa*) derives from the first phrase in Sakya Pandita's inscription beneath the mural.

12. Poetical diagram called the "Immaculate Wheel" (*Kun bzang khor lo*) composed by Ven. Chogay Trichen Rinpoche

This history of how images were first constructed deals with both painted and sculpted forms Our first topic is how the first painted image came into being.

Previously in this world, when the lifespans of men were decreasing from one hundred thousand years, a king of men known as "Fear-subduer" ruled his kingdom in accordance with the highest norms; and owing to that, men's lifespans were increased and their lives were filled with happiness. Through the king's practices of asceticism the gods blessed him with the attainments of great power and wisdom, and with the highest gift of peace, so that weapons and war could not penetrate into the world of men.

One of that king's subjects, a Brahmin, had a particularly son dear. When that son died the Brahmin said to the king, "It is widely renowned that through your power all men dwell in happiness. But you have committed a certain error and have not watched over your kingdom faultlessly. The Lord of Death has robbed me of my son, and if you do not return him to me I will kill myself."

Having heard that, the king took the Brahmin to the presence of Yama, King of the Dead, and repeating the account of his accusation, ordered him to give back the boy. Yama replied that the boy's life-supporting deeds had exhausted themselves. Words were exchanged back and forth, and at last a fight ensued between the king of humans and the king of the dead.

དེ། སྐུ་བརྙན་བྱེད་འགྲུར་གྱི་རིམ་པའི་ལྟུང་ཁྲུངས།

ལ། སྐུ་བརྙན་བཞེངས་ཚུལ་རེམ་བྱེས་འགྲུར་གཉིས་ལས། རིམ་བྱེས་པ་སྐུ་བརྙན་དང་པོ་ཇི་ལྟར་བཞེངས་ཚུལ་ནི། འཛམ་གླིང་འདིར་ཙཱིའུ་ཏི་ཁྲི་ལྔ་སྟོང་ནས་ཚེ་ལོ་འགྲུམ་ནས་མར་འགྲོ་བའི་ཚེ་མིའི་རྒྱལ་པོ་འཇིགས་བྱེད་ཞེས་བྱ་བས་རྒྱལ་སྲིད་ཆོས་ལས་བཞེན་.....

བསྐྱངས་པའི་འཕྲུལ་མེ་རྣམས་ཚེ་ལོ་དཔག་མེད་འཕེལ་ནས་ བདེ་སྐྱིད་དང་ལྡན་ཅིང་། རྒྱལ་པོའི་དཀའ་འཕྲུལ་སྤྱད་པ་ལ་ ལྷ་རྣམས་དབུ་བ་དང་མཁྱེན་རབ་ཀྱི་དངོས་གྲུབ་སྩལ་..... ཅིང་མིའི་ཡུལ་དུ་མཆོག་དང་དམག་གིས་མི་ཕེབས་བའི་ མཆོག་སྩོལ་ནོ། །དེའི་འབངས་བྲམ་ཟེ་གཅིག་ལ་ཤིན་ཏུ་ གཅེས་པའི་བུ་ཞིག་ཡོད་པ་འཆི་བའི་དུས་བྱས་པར། བྲམ་ ཟེས་རྒྱལ་པོ་ལ་ཞུང་ཀྱིས་མཐུས་ཀུན་བདེ་བར་ཡོད་པར་ ཐུགས་ཀྱང་། རྒྱལ་གྱིང་ཆོས་བཞིན་མ་བསྐྱངས་པ་ཅི་ ཞིག་ཙམ་བདག་གི་བུ་འཆི་བདག་གི་འཇོག་གས་སོ། །བུ་མི་སྐྱེལ་ན་ངོ་བོ་ལྷུབ་པོ་ཞེས་ཞུས་པར། རྒྱལ་པོ་བྲམ་ཟེ་གཅིག་ཤི་ཆོག་ཅེས་བྱ་བའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཡུལ་ཅིག་བྱས་པར། གཤིན་རྗེས་ལས་སུ་ཟད་དོ་ཞེས་བཀའ་སྩལ་ནས་མངས་སྐྱས་མཐར་མི་དང་གཤིན་རྗེའི་རྒྱལ་གི་ཉས་གཡུལ་སྐྱེད་པན། མིའི་རྒྱལ་པོས.....

Using divine weapons, the king of men vanquished the host of Yama. Finally Yama, bearing a staff, and the king, brandishing a staff atop of which was the head of Brahma, made battle. When this was transpiring and the whole world had been cast into terror, the god Brahma appeared and said, "When one's deeds are exhausted, even Yama is not to blame. Nevertheless, draw a picture of the Brahmin's son, just as he was." Then the king drew that picture. Brahma blessed it to become a really existent boy, and gave the boy to the Brahmin.

That king became known as "King Naked-subduer", because he vanquished Yama, king of the naked hungry-spirits. And because he was the painter of the original picture, he became known as the "first artist.' Following the command of Brahma, the king bowed and worshiped Yama, and all became pleased at heart. Afterwards the king went to the abode of Brahma. There the king asked Brahma how to paint pictures and Brahma replied with the verses:

> "The king of peaks is Sumeru.
> Of all those beings born from eggs,
> Soaring Garuda ranks as chief.
> Of men, the best is king on earth;
> Of arts, pictorial is chief."

And with verses such as the following one, he set it forth in great detail:

> "O king, all of the arts and skills
> Depend upon the graphic art."

The history of painting began at that time. Concerning the representations of the Great Teacher's bodily form in the religion of the Omniscient Buddha, painted sacred images antedated those that were sculpted. Moveover, the first such painted image was the one which Bimbisāra, king of the city Rājgṛha, sent to Udrāyana, king of Roruka. Even though those two kings lived at a great distance from one another, sight unseen they struck up a very cordial relationship. In the reciprocal exchange of gifts, once Udrāyana sent Bimbisāra a priceless jeweled suit of full-body armor. King Bimbisāra, in his difficulty of finding a reply to that gift, ordered

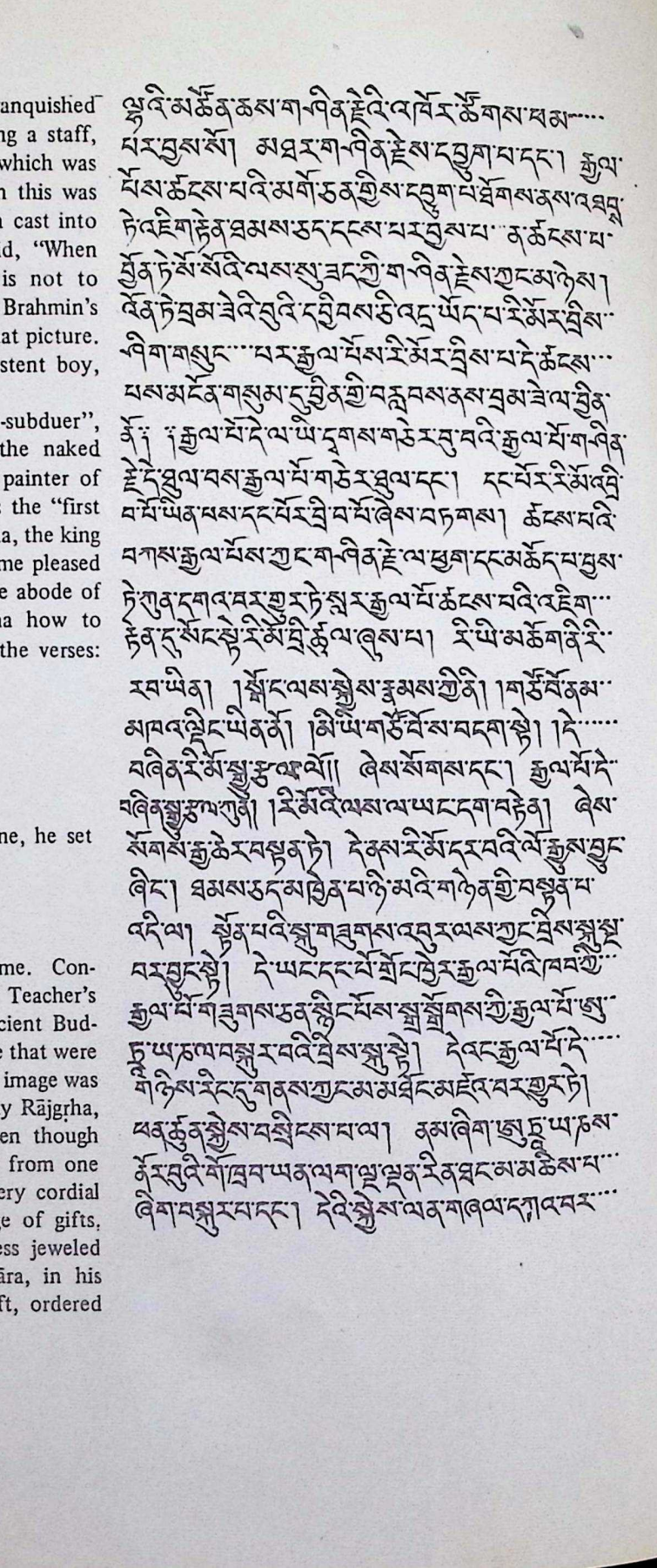

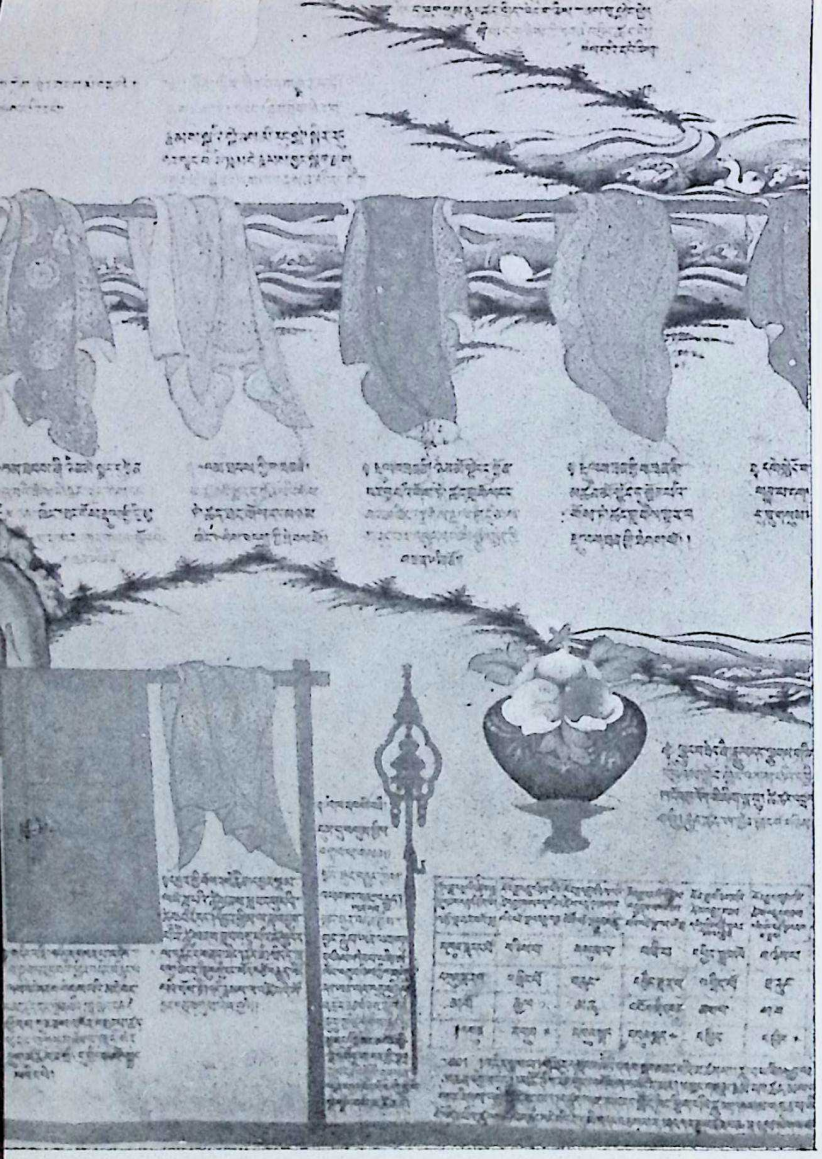

14. Illustrations of monastic clothing and accessories (Ladakh).

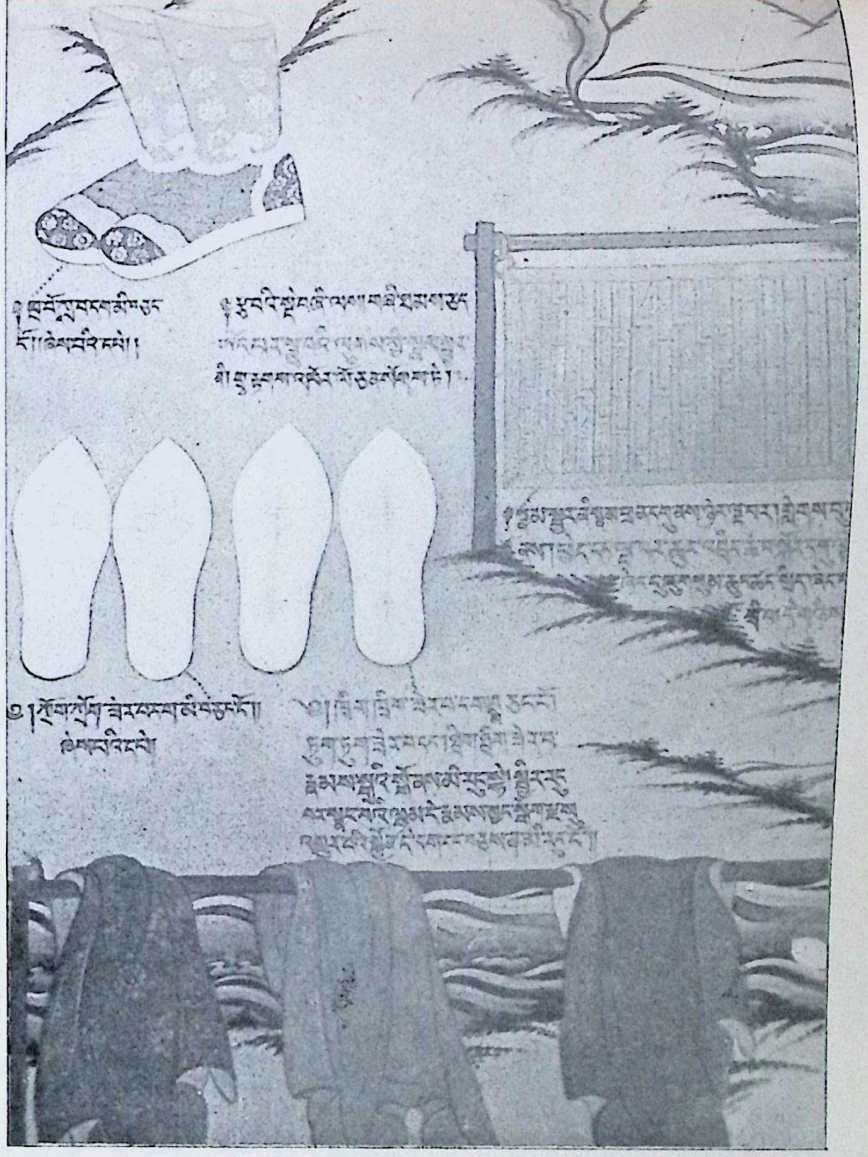

15. Detail from an illustration of monastic clothing and accessories (Ladakh).

16. (top and bottom) Illustrations of meditation postures and practices (Ladakh).

some artists to draw the form of the Buddha. Trying to do so, the artists could not but gaze insatiably at the Blessed One's form, totally enchanted, and they were unable to ascertain his measurements. But then the Buddha seated himself by the bank of a body of water, and they made a copy from his reflection in the water. The picture they made, having a representation of interdependent origination beneath, is famed as the one "taken from water" That image the king incased in layers of gold, silver and copper. Swathing it is cloth, he lifted it atop the back of an elephant and sent ahead the message, "I am dispatching to you the gift which is the greatest of the great in the three-fold universe. You should go out to greet it at a distance of two and one-half leagues." Accordingly, Udrāyana went out to receive it, and when, in an extensive open area, the couriers revealed that image, the traders of Magadha let loose the cry, "Obeisance to the Buddha!" Immediately upon hearing the sound of the Buddha's name, the hairs of the king's body stood on end, and he inquired, "O wise ones, who is He who is called the Buddha?" They replied, "Lord, it was said of a scion of the Śākyas that should he not renounce the world he would become the universal emperor, but should he enter religious life, he would become enlightened. This is the bodily image of that very Buddha."

As soon as he beheld that image, the king was filled with happiness, and that evening as he coursed forwards and backwards over the links of interdependent origination, the king, being wise and of fortunate endowments, perceived the truth. Later he sent to king Bimbisāra the message, "Since owing to you I have put an end to the round of births, now I desire to see some fully ordained monks." King Bimbisāra related that message to the Blessed One, and Noble Katyayana, with a following of five hundred, was dispatched. They were welcomed by

ཀུན་གསལ་ཅན་སྐྱེངས་པའི་མེ་ཏོག་ལས་བཟོས་མལ་སྟན་བདུས་ཀྱི་སྐུ་འཇིག་རྟེན་བརྒྱ་... བས་དེ་མོད་བཟོ་མས་སངས་རྒྱས་ཀྱི་སྐུ་ལྟ་... བས་མིང་མས་ཡིད་ཕྲོག་བར་ཆུ་རུན་ཆོང་བྱང་མཚོ་ལས་པར་སྐྱེས་ཀུན་ཏུ་ཞུགས་པ་ཁ་ཆུའི་ནང་སྐུ་བཟོས་ནས་ཆོང་བདེ་བ་བྱས་ནས། འོག་ཏུ་རྟེན་འབྲེལ་ལས་བཅས་བྱེད་ཀྱི་ཐ་སྙད་ཅན་ཁ་ཆུ་ལས་བྱུང་བ་ཞེས་བྱ་བ་ཡི

16. (top and bottom) Illustrations of meditation postures and practices (Ladakh).

some artists to draw the form of the Buddha. Trying to do so, the artists could not but gaze insatiably at the Blessed One's form, totally enchanted, and they were unable to ascertain his measurements. But then the Buddha seated himself by the bank of a body of water, and they made a copy from his reflection in the water. The picture they made, having a representation of interdependent origination beneath, is famed as the one "taken from water" That image the king incased in layers of gold, silver and copper. Swathing it is cloth, he lifted it atop the back of an elephant and sent ahead the message, "I am dispatching to you the gift which is the greatest of the great in the three-fold universe. You should go out to greet it at a distance of two and one-half leagues." Accordingly, Udrāyana went out to receive it, and when, in an extensive open area, the couriers revealed that image, the traders of Magadha let loose the cry, "Obeisance to the Buddha!" Immediately upon hearing the sound of the Buddha's name, the hairs of the king's body stood on end, and he inquired, "O wise ones, who is He who is called the Buddha?" They replied, "Lord, it was said of a scion of the Śākyas that should he not renounce the world he would become the universal emperor, but should he enter religious life, he would become enlightened. This is the bodily image of that very Buddha."

As soon as he beheld that image, the king was filled with happiness, and that evening as he coursed forwards and backwards over the links of interdependent origination, the king, being wise and of fortunate endowments, perceived the truth. Later he sent to king Bimbisāra the message, "Since owing to you I have put an end to the round of births, now I desire to see some fully ordained monks." King Bimbisāra related that message to the Blessed One, and Noble Katyayana, with a following of five hundred, was dispatched. They were welcomed by

ཁ་བྱེད་པས་རྟེན་སྐྱེད་པོས་རི་མོ་བཀལ་བའོ་མཐུན་འདས་ཀྱི་སྐུ་
འདྲི་རང་བྱུང་···བས་རི་མོ་བ་རྣམས་མངས་རྒྱས་ཀྱི་སྐུ་ལྟ་···
བས་མི་ངོམ་པས་ཡིད་བློག་བར་ཐྱུང་ནས་ཆོད་བླང་མཁོས་
པར་སྟོན་པ་ཆུ་འགམ་དུ་བཞུགས་ཏེ་ཆུ་ལི་ནང་སྐུ་བརྙན་འཆར་
བདེ་པར་བྱས་ནས། འོག་ཏུ་རྟེན་འབྲེལ་བཅས་བྱེས་པས་ཆུ་ལོག་
མར་ཐག་པ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཤིན་དུ་རྒྱལ་དང་ཟངས་རྣམས···
ཀྱིས་རིམ་པའི་དོང་བུར་བརྒྱབ། དེ་ཚོས་ཀྱི་ཐྭལ་ནས་གླང་
པོ་ཆེའི་རྒྱབ་ཏུ་ལག་ཏུ། ཁྱོད་བདག་གིས་འཇིག་རྟེན་···
གསུམ་ན་ཆོས་ཁྱད་པར་དུ་འཕགས་པའི་སྐྱེས་འདི་བསྐྱང་···
ཐྱི། ཁྱོད་ཀྱིས་དེས་ཚོད་ལྟེད་དུ་བགྲོད་དུ་གཞུག་ཏུས···
ཀེ་ཏཱ་ཡེས་འཕྲིན་ཡིག་བསྐུངས། ཞུན་ལ་ཡ་ཏྲས་ཀྱང་···
བཞིན་བསྡུས་ནས། ཕོ་ཉའི་དག་གིས་ཕྱོགས་ཡངས་པར་···
སྐུ་གཟུགས་དེ་ཞལ་ཐྱེ་བ་ན་དེར་ཡུལ་དབུས་ཀྱི་ཚོང་པ་རྣམས་
ཀྱིས་སངས་རྒྱས་ཞེས་ལ་བྱག་འཚལ་ལོཞེས་བའི་སྐད་ཐོས་པས།
རྒྱལ་པོས་སངས་རྒྱས་ཞེས་བྱ་བའི་སྒྲ་ཐོས་མ་ཐག་ཏུ་སྐྱེ་བོ་
ཐུན་དེ། ཁེར་ལྟན་དག །སངས་རྒྱས་ཞེས་བྱ་བ་དེ་སྲིད་ཞིག
ཞེས་རྒྱལ་པོས་དྲིས་པར་ཚོང་པ་རྣམས་ཀྱིས་ལྟ། ཀླུ་···
རྣམས་ཀྱི་གཞེན་ནུ་རབ་ཏུ་མཐུང་ནས་འཕོས་པས་སྐྱར་ཡང་
རྒྱལ་པོ་དང་། རབ་ཏུ་བྱུང་ནས་རྒྱས་སུ་འགྱུར་པོ་དེ་ཉིད་
སངས་རྒྱས་བའི་སྐུ་གཟུགས་ལགས་སོ། དཔའ་ཐེང···
ཐག་རྒྱལ་པོ་དགའ་སྟེ་དེའི་ནུབ་མོ་རྟེན་འབྲེལ་ཡན་ལག···
བཅུ་གཉིས་ལུགས་བྱང་ལུགས་བཟློག་ལ་བལྟས་པས···
རྒྱལ་པོ་ཁེས་རབ་ཆེ་བ་དང་སྐལ་བ་དུང་ལྡན་པས་བདེན་པ་
མཐོང་ཞེས། རྒྱལ་པོ་གཟུགས་སྐྱེས་ཞོལ་ལ་ཁྱོད་ལས་བརྟེན་ཏེ་
བདག་གིས་འཁོར་བ་ཐེ་མཐར་བྱས་ནི་དགེ་སློང་མཐོང་བར་···
འདོད་དོ་ཞེས་འཕྲིན་ཡིག་སྐྱེས་སོ། ། དེ་གཟུགས་ཅན་སྐྱེད་
པོས་བཅོམ་ལྡན་འདས་ལ་ཐོག་ལ་ཏེ་འཕགས་པ་ཀ་ཏྱ་ཡ་
འཁོར་ལྔ་བརྒྱ་དང་བཅས་པ་བཏང་བར་རྒྱལ་པོས་བསྐུལ་ཏེ··

king Udrāyana, who spread the Doctrine by means of erecting five hundred temples and many other pious deeds.

Concerning the history of how the second painted Buddha image originated, it was produced through the Buddha's action of projecting his radiance onto a cloth, and that image was sent to Pearly Vined One, daughter of the king of Singhala. Once some merchants of Śravasti went to the island of Singhala and were speaking of the Buddha. The king's daughter, Pearly Vined One, heard the sound of the Buddha's name and faith arose in her. She respectfully composed a letter to the Blessed Teacher, which the merchants on their return conveyed to the Buddha. In reply, the Buddha emanated rays of light on the surface of a cloth in such a way that a picture resulted. That icon produced through the impression of that form upon the cloth's surface had extremely pure features. Through the Buddha's bestowing it, together with a message, to the princess, she perceived the truth. Afterwards she sent three great measures of pearls to the Great Teacher as an offering, which the Buddha divided among himself, the Dharma, and the Sangha. From that time forth, wherever the Victorious One's doctrine has spread, the great tradition of painting icons on cloth has also widely flourished.

The first sculptured sacred image was the image called the Sandalwood Lord. In the city from which the Buddha had gone to the god-sphere to teach his mother, that city's king, ministers, and retainers had a great desire to erect as an object of worship an image built of sandalwood that would resemble the body of the real Great Teacher. Through the magical powers of the Buddha's disciple Maudgalyayana, an artisan was transported to the god-sphere where he fixed in his mind the exact shape of the Buddha's body and then returned. Then in that city, which was known as Gsal-ldan, he made a lifelike image of the Blessed Teacher in a standing posture, with a brightly shining jewel on the front of the protuberance on the crown of his head, and marked with a wheel on his hands and feet. It was an image without any visible disharmony or imperfection. Later, when the Blessed One returned from the divine sphere by descending the jewel ladder miraculously projected by the god, Viśvakarma, the sandalwood image at Gsal-ldan itself took six steps forward, going to greet

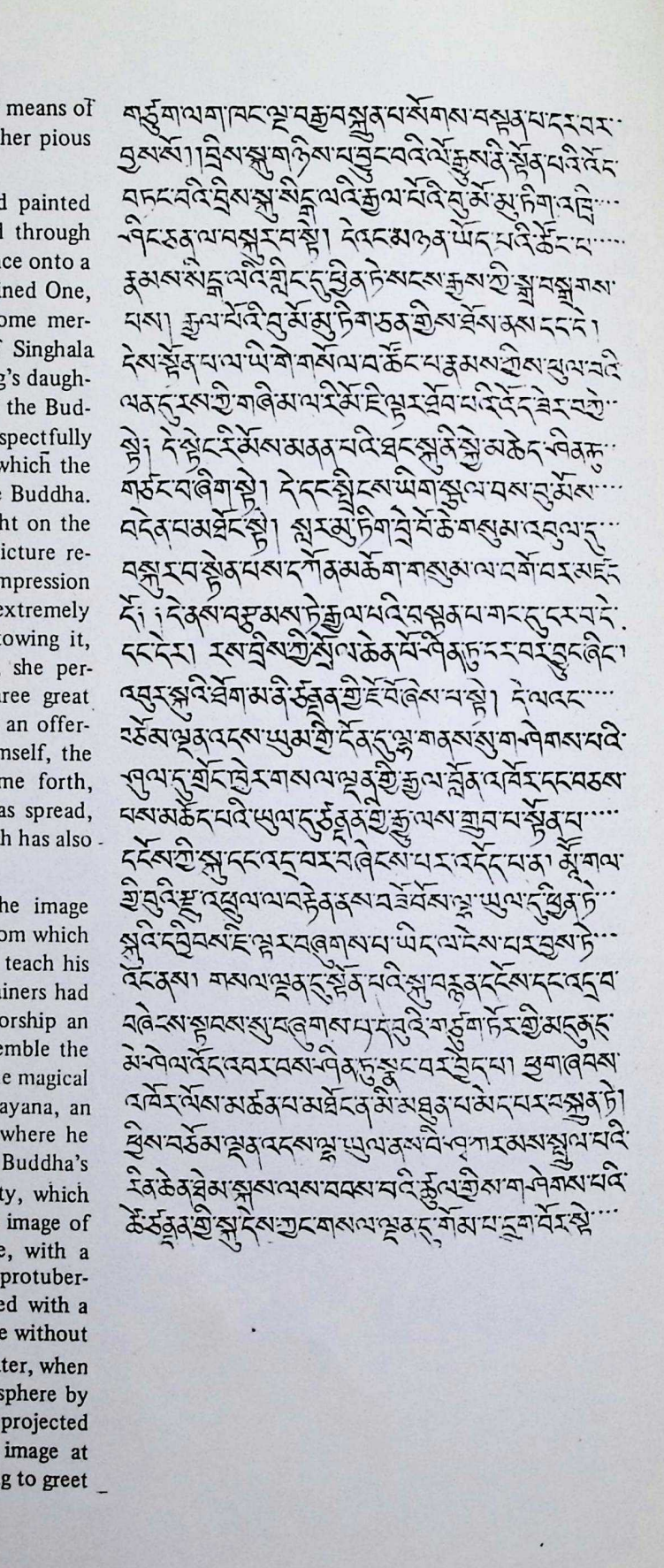

the Buddha. That famous image is now in China, remaining there for the welfare of beings. From it an embroidered replica was also made, called the "Ze'u-thang", about which there is more to be said, but our cursory sketch of the history of sculpture ends here.

Here in Tibet the traditions of painting and sculpting images flourished greatly through the kindness of great Bodhisattvas such as the three great religious kings of the past. Concerning particularly the stylistic traditions of painted images, one tradition based upon the Buddha's image at Bodhgaya, which possessed the measurements He had at age twenty-five, existed in India, Nepal and elsewhere. Yet because it was mostly the artists of Nepal who upheld this painting tradition, it was called Nepalese style (*bal bris*), and this tradition came to be widespread in Tibet.

Later in Tibet there was a master artist named Bkra-shis-rgyal-po, who had a student even greater than himself. This great disciple was named Sman-lha-don-grub. When Sman-lha-don-grub was born at Sman-thang in Lho-brag region of Tibet, there was also discovered a native vermillion deposit at Lho-brag. In his childhood he mastered grammar and poetry, and the scripts of many different languages such as Lancara, Wartu, Darika and Tibetan. He was famed as being an emanation Mañjughoṣa, the Bodhisatttva of Wisdom. Becoming disgusted with the life of a householder, he set off upon a wandering existence. In the course of his roving from place to place, once at Stag-lung in Yar-'brog he came upon a brush and brush case, together with some examples of painting. Beginning from that time he devoted himself wholly to painting, and he went to such places as Gtsang and Sakya in search of master painters of religious subjects. Once he chanced to see the Chinese embroidered tapestry called the "Ze'u-thang," which he himself had created in a previous lifetime when born as a Chinese artist. By the mere sight of it he recollected his previous lifetime, and in that way there arose very vividly in his mind the pictures of a style which closely resembled a Chinese type of painting. In addition, conforming with the doctrines of many schools of painting, as well as following the teachings of the *Kālacakra Tantra* and the *Commentary on the Root Tantra of Cakrasamvara*, he composed the text called

བསྟུབས་བྱེད་པ་གཞས་པའི་ཉིད་ཀྱང་ལྷ་རྒྱུན་ཀྱི་བསྟོད་ཚིག་
ལ་བཞུགས་ཤིང་། སྐུ་དེ་ལས་བརྙས་ཤིས་པའི་སྐུ་ཞིག་ཕྱིས་བྱབ་
བྱང་གོ་གས་ལོ་རྒྱུས་པ་ཚོམ་དང་། བོད་ཡུལ་འཕྲིན་
ཆོས་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་མེས་དབོན་རྣམ་གསུམ་ལོ་གས་པ་རྒྱལ་
བའི་སྐུས་ཆེན་རྣམས་ཀྱི་སྐུའི་ལ་བརྟེན་ཏེ་བྱང་ཕྱོགས་ཀྱི་
སྡེ་ལ་ཤིན་ཏུ་ཆེ་བྱང་བ་དང་། ཁྱད་པར་བྱིས་སྐྱེས་རྒྱལ་
གདན་ཀྱི་སྡེ་ན་བ་ཇགྱང་ལོ་ཅེ་ར་ལྟ་བའི་སྐུ་ཚོད་རྟན་ལ་དེས་
བྱས་པའི་བྱེས་རྒྱུན་རྒྱུ་གར་བལ་པོ་སོགས་ལ་ཡོད་པའི་རྒྱུན་
རྣམས་ཕལ་ཆེར་བལ་པོའི་སྤྱི་བཅེ་བས་བྱེས་པས་བལ་བྱེས་
ཞེས་དར་སྲོལ་ཆེ་བ་བྱང་བ་དང་། ཁྱི་རྣས་རིམ་གྱིས་མཁས་
པ་བཀ་ཤིས་རྒྱལ་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ལ། སློབ་མ་དང་ལས་མཁས་
པ་སྨན་བླ་དོན་གྲུབ་པ་ཞེས་བྱ་བ་བྱུང་སྟེ། ཇོ་བྱ་གསྨན་ཐང་དུ་
སྐྱེ་བ་ཐུབ་པ་དང་། ཇོ་བྱ་གསྨན་ཐང་གི་མཚམས་ཀ་ཡང་ཐེན་
པ་རྩྭ་ཆེན་མོ་ན་བཀོད་སྐྱེ་བ་ལས་ཀྱང་། ལྷག་ཅད་ དང་།
ཚངས་ཀྱང་། ན་ག་ར་དང་། ངེ་ཏ་དང་། བོད་ཀྱི་ཡི་ག་རིགས
དུམ་ལ་བྱང་ཆུབ་པར་མཛད་པ། རྗེ་བཙུན་འཇམ་དབྱངས་ཀྱི་
རྣམ་འཕྲུལ་ཡིན་པར་བཀའ་ཤིང་། ཁྱིམ་ལས་ཡིད་འབྱུང
སྐྱེས་ཏེ་འཇུམས་ཚེས་རྩོམ་བ་ན། ཡར་འབྲོག་སྟག་ལུང་དུ་
པར་སྐྱོང་བ་ཐུས་དང་ཏིག་དེ་ཞེག་ཏུང་། དེ་ནས་རྩམ་སྟེ་
བྱེས་ལ་ཐུགས་ཤུགས་ཏེ་གཙོ་བ་སྐྱ་ལ་སོགས་པར་སྐྱེ་
བྱིས་མཁས་པ་འཚོ་བ་དྲུག་མཐའ། མཁས་པའི་ཀྱེས་རྒྱལ་
བར་ཐུགས། དེ་ནས་རིམ་འཚོ་ལ་གས་ཅིང་བྱང་ཆུབ་པར་
མཇོད། རང་གི་སྐྱེ་བསྟོད་མ་རྒྱུན་ཁྱེ་བའི་ཚེ་ཏེ་ཀྱི་ཞིང་
བའི་རེང་ཐང་རྩམ་ཇོ་བཅེན་དོ་རྗེ་ཐ་ཤས་བའི་གཟིགས་པ་རྒྱལ་
ཀྱིས་སྟོན་གཉས་རྟོས་སུ་དྲན་པའི་ཚུལ་ཀྱིས་རྒྱ་དོགས་བའི་ཁེགས་
ལྟ་ཤས་ཀྱི་དོ་མོ་ཐུགས་ལ་བབ་ལམ་ཀྱིས་ཤར་བ་བྱུང་།
གཞན་ཡང་རི་མེའི་རྩོ་ལུགས་མང་པོ་བར། དུས་བཞིར་
སྟོ་མས་འབྱུང་རྒྱ་འཛེལ་ཀྱི་རྟོས་སུ་འབྲུངས་ནས། སྐུ་གཟུགས་

Sku gzugs kyi cha tshad kyi rab tu byed pa yid bzhin nor bu (*The Wish Granting Jewel: A Treatise on the Dimensions of Religious Images*), in which he systematically expounded the following seven topics: 1) A statement of the major marks and minor characteristics of the Tathāgata, 2) Refutation of the basic formulations of incorrect opinions, 3) Explanation of the faults of imperfect measurements, 4) Basic formulation of what constitutes correct dimensions, 5) Statement of the virtues of proper dimensions, 6) Desired characteristics of both artist and patron, and 7) A detailed explanation of the practical steps used in painting.

Further, in the time of Kun-dga'-rnam-rgyal, there came to the Gong-dkar Rdo-rje-gdan monastic center from Sgang-stod a great figure known as Sprul-sku Mkhyen-brtse-chen-po. Because of slight differences between his painting style and that of Sman-lha-don-grub, there came about a painting style which was named Mkhyen-style (*mkhyen bris*) after him.

Besides those, there was also a famous artist called Sprul-sku Byi'u-chung who was born in Yar-stod. Through his great diligence in the study of painting, he clung inseparably to his pages of examples and his drawing board. Because he flitted about from place to place in search of fine painting styles and examples of fine art, there was said something to the effect that "This incarnate lama is not different from a little bird", and on that account he was named "Byi'u" or "Little Bird". The painting style he developed was a little different from those descended from Sman-lha-don-grub and Mkhyen-brtse.

Also, I have heard that from the area of Mtshur-phu there originated an artistic tradition famed as the school of the three masters named Bkra-shis. That style is nowadays widely known as the painting style of the Karma encampment (*Karma sgar bris*) It is dissimilar to the above styles and it has gradually become very widespread.

The relationship of sculpted sacred images to painted ones is that the circumference of a sculpted image measures three times the width of a painted image.

In accordance with the words of Maitreyanātha, "Without bringing to mastery the five fields of knowledge, even the Supremely Holy Ones will not attain the state of Buddhahood." Hence almost all the exalted beings in the past have attained self-sufficient mastery in the five fields of knowledge

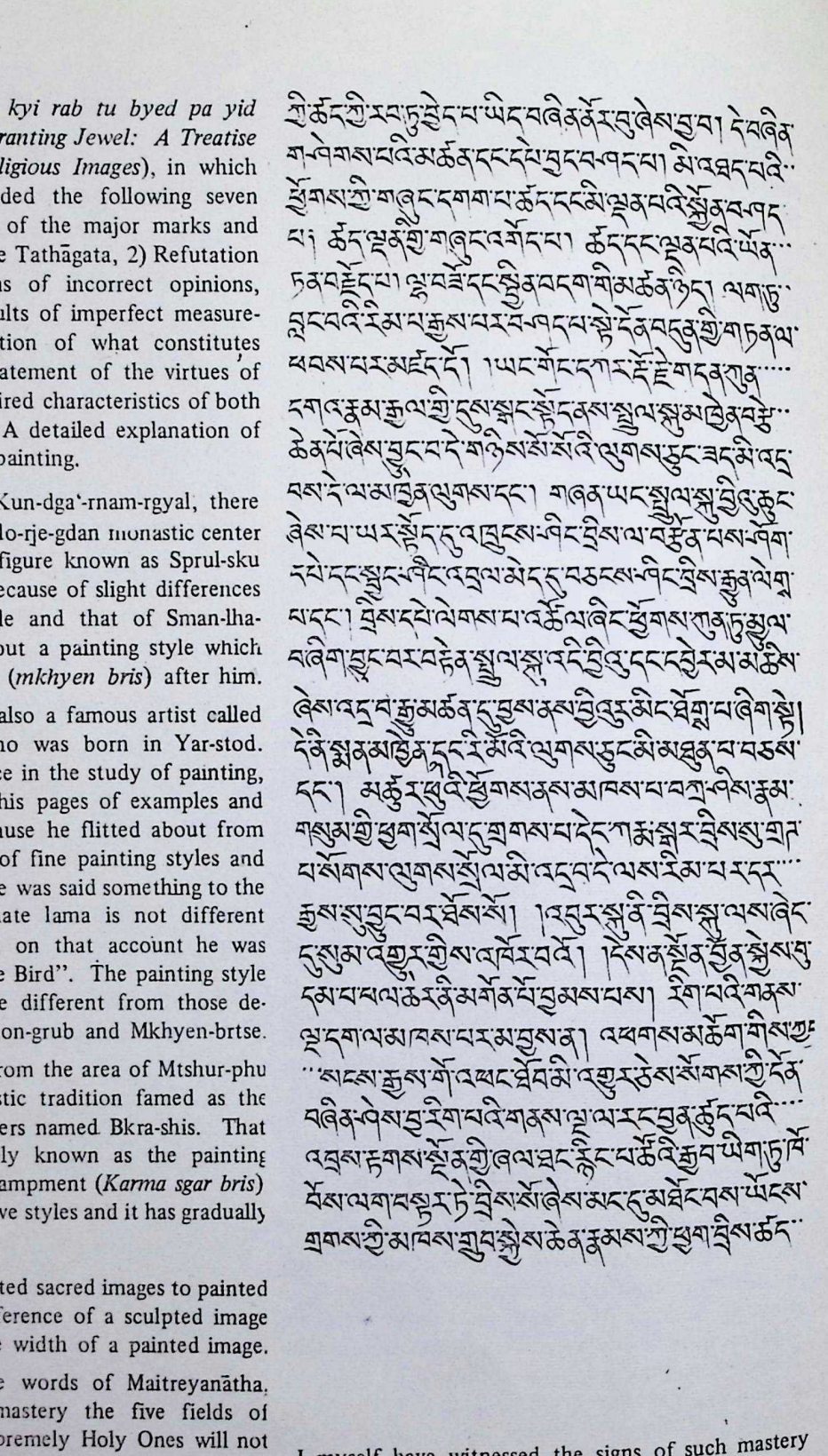

I myself have witnessed the signs of such mastery come to fruition, in having seen many times on the back side of old thangkas where great saints have

acknowledged their authorship. Therefore, if one should carefully scrutinize the supremely wonderful and correct paintings of the renowned great saints and masters it is certain that one would find further characteristic styles besides those of the above traditions. But the four above-mentioned traditions that are widespread in Tibet are held to be the fundamental ones.

ལྷན་དོ་མཚོ་སྐྱང་དྲུང་བརྒྱམས་ལ་ཞིག་ཏུ་གྱུར་ནས་ཀྱང་།
གཤེགས་སྲོལ་དེ་ཙམ་ལས་ཁྲུངས་ཆོས་མི་འདྲ་བ་ཡོད་དེས་ཀྱང་
བོད་དུ་ཡོངས་གྲགས་གོ་དགུ་བཀའ་བའི་ལུགས་སྲོལ་བཞི་
པོ་དག་རྩ་བར་བཟུང་སྟེ་ལ་སྐྱངས་ངོ་།

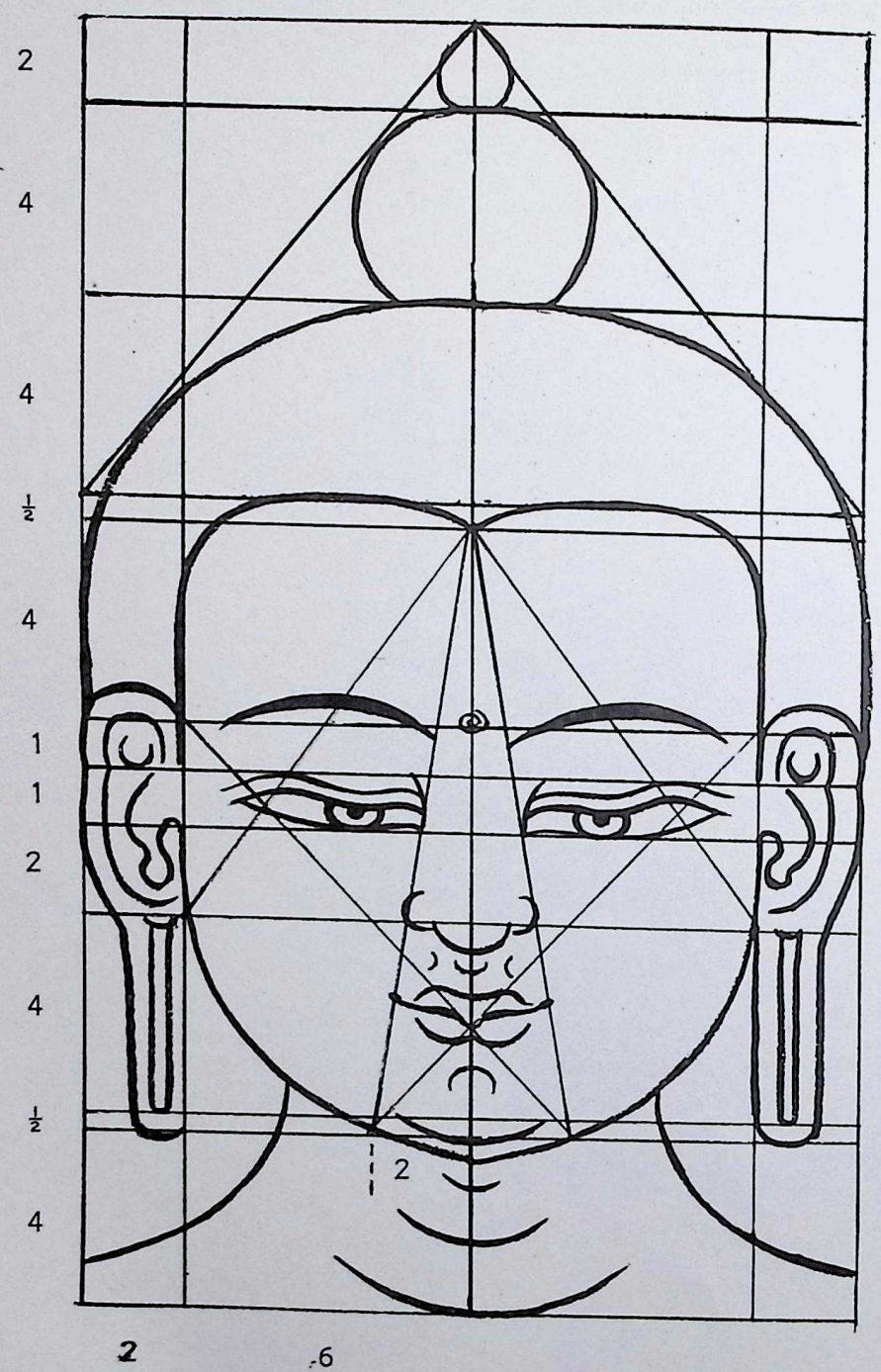

13. Proportions of the face of the Buddha..

Buddhas, whether manifesting as the highest emanation-body (*nirmaṇakaya*) or as the peaceful enjoyment-body (*sambhogakāya*), iconmetrically are in the ten face-unit class, one unit of which measures twelve and one half finger-widths. Bodhisattvas are also in the ten face-unit class, but in their case each face-unit is one, half finger-width shorter, each face-unit measuring only twelve finger-widths. Thus Bodhisattvas are five finger-widths shorter in total length than the Buddhas. Female beings such as the Great Mother or goddesses are in the nine-span class, while wrathful deities are in the eight-span class, and dwarfed ones are in the class of six spans. Generally speaking, the above classes of body measures form the basis from which Buddhist iconometry is to be taught.

To begin with, one must know that what we term a "face-unit" or "span" is divided into twelve finger-widths. This is the general case, and once explained it is easily understood. Each twelfth part of a face-unit or large-segment is called one finger-width. One fourth of a finger-width is called a "leg", and one-half of a leg is named a "grain", eight of which, of course, equal a finger-width and two of which equal a leg.

Here let us begin by using as our first example the instance of the form of a standing Tathāgata, such as that of the Supreme Teacher, King of the Śākyas. Having first fixed the straight vertical axis, which is the exact middle of the figure, its length is divided from top to bottom into the following segments: the protuberance on the crest of the head measures four finger-widths; from its base to the hair line, four and one-half finger-widths; from the hair-line to the "hair-treasury" (*ūrṇa*) between the eyebrows, and from that to the tip of the nose, four finger-widths each; and from there to the chin, four and one-half finger-widths. The neck measures four finger-widths long, while the chest, stomach, and lower abdomen are each twelve and one-half finger-widths long. Hence the upper half of the body measures sixty-

།ལ་སོགས་རྒྱས་མཚོན་གཞི་སྤྲུལ་སྐུ་དང་ལོངས་སྐུའི་བར་ ··
གོང་ལྟེང་བཏུ་གསུམ་རེ་ལ་ཞལ་གང་དུ་རྩེ་སབའི་ཞལ་ཚོད་
བཅུབདང་། ཐུབསེམས་མཆིས་པ་ལྟེང་དཔངས་ཅི་སོར་བཏུ·····
གཉིས་ལ་ཞལ་གང་དུ་རྩེ་བའི་ཞལ་ཚོད་བཅུ་བསྡུ། སངྒ་
རྒྱས་ཀྱི་སྐུ་ལས་སོར་ལྔས་དམན་པདང་། རྒྱལ་ཡུམ་ལྷམོ་
རྣམས་མཐོ་དགུ། ཁྲོ་བོ་རྣམས་མཐོ་བརྒྱད། མི་འབྲུང་
མཐོ་དྲུག་པ་ལྟེ་རྩེ་ཐིག་ཚེན་ལྟེ་འི་ཚོག་དགུབནས་བཀག་པར་
བྱ་བ་ལས། ཚོག་མར་ཞལ་ལམམཐོ་ཞེས་པ་དེ་ལ་སོར་
བཏུ་གཉིས་སུ་བགོས་པན་སྐྱེར་བཏང་དུབྱུས་ཏེ་བཀག་···
བདེབས། ཞལ་ཚོད་དམ་ཚཚེན་རེ་ལ་ཚ་བཏུ་གཉིས་སུ་བགོས་
པའི་ཚ་རེ་ལ་སོར་གཉིག་རེད། སོར་དེའི་བཞི་ཚ་ལ་ཀུང་བ་རེད།
ཀུང་པའི་ལྟེང་ལ་ནས་ཞེས་བརྗོད་བའི་ཉས་བརྒྱད་ལ་སོར་··
གཅིག ནས་གཉིས་ལ་ཀུང་པ་གཅིག་ཡིན་ནོ། །འདི་···
སྟེང་བ་ལ་ཀུའི་རྒྱལ་བོ་ཤཱཀྱའི་བཞིན་ཁ་ཁས་བ་བཞེངས་
སྐུབས་སུམཚོད་པ་ཞིག་གི་དབང་བྱུས་ཏེ་དབེ་བརྗོད་ནས།
དང་པོར་སྐུའི་དབུས་དྲང་པོར་ཚོས་ཐིག་བཏབ་མས་སྟེང་དུ···
མར་གཙུག་གི་དྲྭབའུ་སོར་བཞི། དེ་ནས་སྐྱ་ཡི་ཐོད་ཀྱེམ་
སོར་ལྟེང་དང་ལྡན། དེ་བཞིན་དུ་རྣམ་བར་མཐོང་སྐྱང་ཁ་ནས་
ཅུ་སོར་བཞི་རེ། ཀོས་ཀོས་ལྟེང་དང་ལྡན། མཐིན་བ་སོར་

two and one-half small segments. Likewise, continuing downwards, the hips measure four finger-widths, the thighs measure twenty-five finger-widths, the knees are four finger-widths long, the lower part of the legs measures twenty-five finger-widths, and the foot itself is four and one-half finger-widths high, so that the bottom half of the body also measures sixty-two and one-half finger-widths. Therefore, the sum of both halves of the body's length is one hundred and twenty-five finger-widths.

The width of the body is likewise sixty-two and one-half finger-widths for each side of the body. The individual measures are: From the vertical center axis to the armpit, twelve and one-half finger-widths; continuing, the upper part of the arm from shoulder to elbow is twenty finger-widths long. The forearm measures sixteen finger-widths; the hand, twelve finger-widths; and also there are measurements of one finger-width each at both the wrist and elbow joints. Each half of the body thus measures sixty-two and one-half finger-widths, and the sum of both sides is a total width of one hundred and twenty-five finger-widths.

For a Buddha seated with legs folded in the vajra-posture (*vajrasana*), the main lines of the iconometric grid are as follows: Beginning with the first horizontal line at the top of the central vertical axis and counting downwards, further horizontal lines are drawn at intervals of two finger-widths, four finger-widths, four finger-widths, one face-unit, four finger-widths, one face-unit, one face-unit, four finger-widths, eight finger-widths, four finger-widths and four finger-widths, making a total of twelve horizontal lines. The intervals between the lines are: The crest-jewel, the head protuberance, the scalp down to the hair line, the face, neck, chest, stomach, side of hip, the thigh/pubic zone, the junction of the crossed legs, and the lowest extension of the knees. The other vertical lines in the iconometric grid are placed to the right and left of the central vertical axis at intervals of one face-unit, four finger-widths, two finger-widths, and eight finger-widths, making a total of nine vertical lines. The first line corresponds to the armpit, (the second line is not important at this point), the third line delimits the shoulder's outer edge, and finally the outermost line indicates the outer extent of the knees. This completes the description of the vertical lines.

བཞི། བྱགས་ཁ། ལྟེ་བ། གསང་བར་རྣམས་རྒྱས་པ་ཡི་ཕྱེད་དང་གསུམ་དུ་ཡང་ཐུར་དུ་ཆོད་ལ་ཆ་ཚུན་ཆད་དང་བཅས་བའོ་གཉིས་དང་། དེ་བཞིན་དུ་དཔྱིལ་གསེར་བཞི། བརྒྱ་སོར་ཉེར་ལྔ། བུམ་མོ་སོར་བཞི། རྩེ་དར་སོར་ཉེར་ལྔ། ཞབས་དབར་སོར་བྱེད་ལྔ་སྟེ་བྱེད་ཆོད་ལ་ཕྱེད་བཅས་ཏེ་གཉིས་རྣམས་དྲིལ་བ་ནས་ཞབས་ཀྱི་ཐད་ཀར་ཡང་ཐུར་དུ་ཆོད་ལ་སོར་ཉེར་ལྔ་ཡོད་ཅིང་། ཞེང་ལ་ཆོད་ཟེགས་རྣམས་ཆ་ཤས་ཀྱང་བར་སོར་ཕྱེད་བཏུ་གསུམ་དེ་བཞིན་དུ་བྱང་ཕྱོགས་ལྟ་བུ། ཕྱག་དར་སོར་བཅུ་དྲུག །ཕྱག་མཐིལ་བྱ་གཉིས། ཐུམ་རྩེ་དང་། འཁྲིག་མའི་མཚམས་ཐུན་སོར་རེ་སྟེ་ཕྱེད་ཆོད་ལ་སོར་མོ་ཕྱེད་བཅས་རེ་གཉིས་རྣམས་དྲིལ་བས་ཞེང་ལ་སོར་མོ་བཅུ་དང་ཉེར་ལྔ་འབྱུང་སྟེ། །སངས་རྒྱས་རྗེ་དཔྱིལ་དུ་བཞུགས་པའི་སྐུ་རགས་པའི་ཚོད་ལས་པའི་ཕྱིག་རྣམས་ཕྱོགས་ལའི་མོར་གཉིས་གཉིས་ཀྱི་ཞེང་ཚད་ཀྱང་ཞེང་ཚད་ཀྱི་ཐད་ཀར་ཡང་ཐུར་དུ་ཆོད་ལ

17. Indra holding a white conch shell (Lumbini).

18. Tara (Lumbini).

19. Birth of the Lord Buddha in the Lumbini Grove (Lumbini).

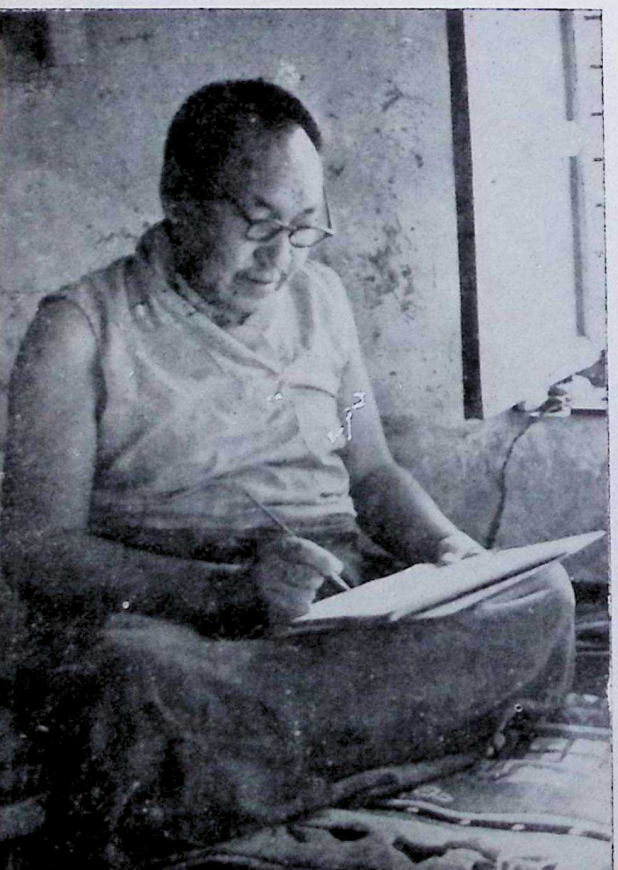

20. Legdrup Gyatsho, the monk-artist of Lumbini.

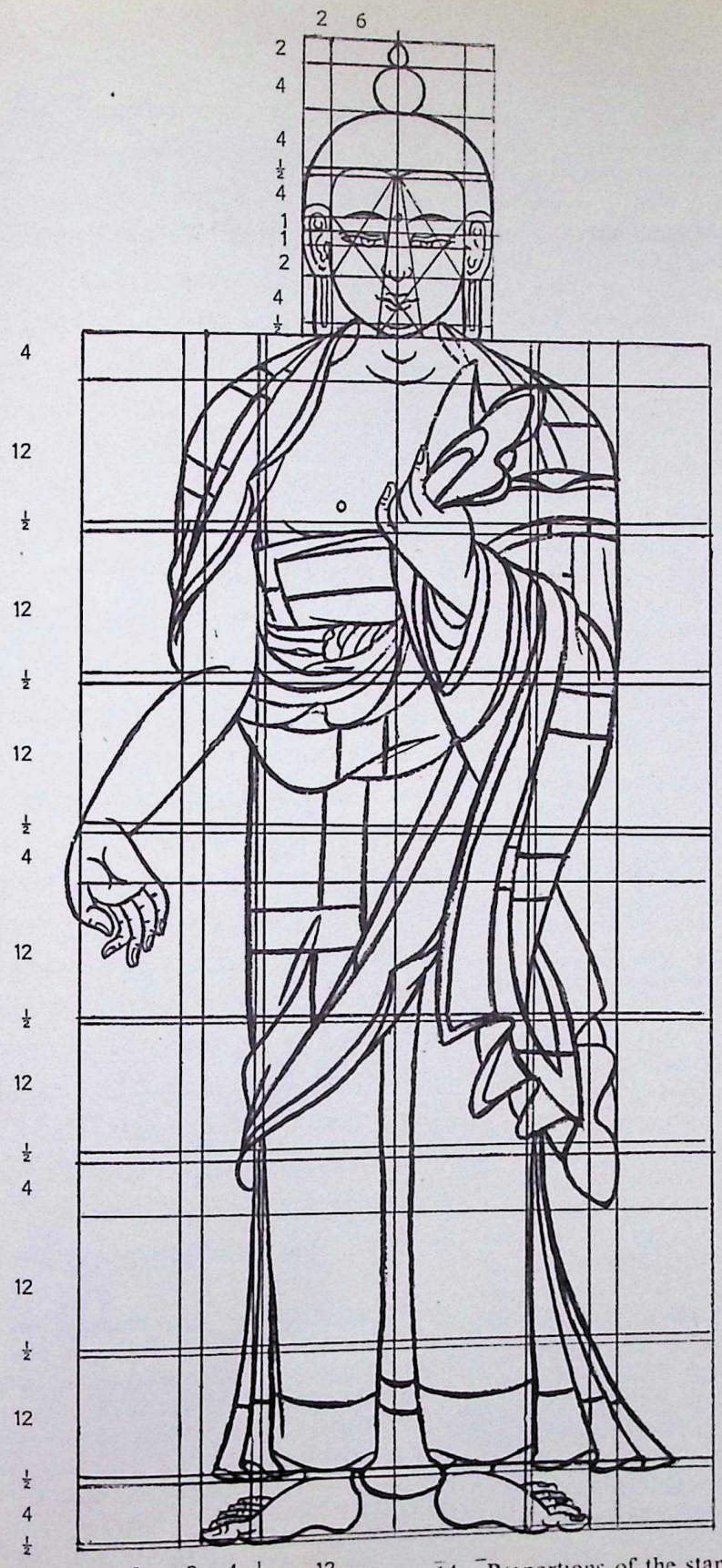

14. Proportions of the standing Buddha

characteristics. The artist must fix those attributes in his mind and reproduce as beautifully as possible whatever of them are suitable for artistic depiction. Also, the bodily dimensions of Buddhas manifesting as the enjoyment-body (*sambhogakaya*), possessing the regalia of the universal emperor, are identical to the above. The differences relate only to such things as ornamentation One difference of note is regarding their head protuberances. Because the enjoyment-body manifestation's head-protuberance is bound up within the upper half of his hair which is tied upwards in a top-knot, here the head-protuberance has no separate measurement, but according to tradition the top-knot would be fifteen finger-widths tall, or else the top-knot should extend one face-unit above the head-protuberance. However, because it is slightly unbecoming if excessively long, expert artists hold that the top-knot may be eight finger-widths long, the crest-jewel three finger-widths long, and the jewel diadem six finger-widths in length. In addition, the enjoyment-body should be decorated with thirteen jewel ornaments, and so forth.

The second major proportion is the measurement of Mañjughoṣa and the other Bodhisattvas. This measurement is exactly the same as that of the Tathāgatas, except that each "palm" or face-unit is shorter by one-half of a small-segment. Hence each face-unit equals twelve finger-widths, and since the total measurement is ten face-units, it is easy to see that the total finger-widths in their measure is one hundred and twenty.

The third major proportion is the measurement of the Great Mothers. They are explained as being in the nine-span class because the length and breadth of the mandala goddesses' bodies, such as that of Holy Tara, measure nine spans. More specifically, the dimensions are the same as those of the above (Bodhisattva) class. measuring one hundred and twenty finger-widths, except for the following differences. The area above the hairline on the skull and also the area of the neck are each one small-segment shorter than those of the above Bodhisattvas. Since there is no four finger-width head-protuberance as in the above class, the length of the upper part of the body from the crest of the head to the base of the spine is four and one half spans. Also, in the lower half of the body, four finger-widths are subtracted from the thigh and calf together, and one finger-width each are subtracted from both the knee

དེའི་བྱང་ཀྱི་ཆུའི་ཡིད་ལ་དེས་བར་བྱས་ནས་དེ་དག་གི་རྣམ་པ་བཟོ་བོས་སྐྱབས་ཏུ་ཡོད་པ་རྣམས་ཅི་ནུས་སུ་མཛེས་པར་བྱ་དགོས། ལོངས་སྤྱོད་འཁོར་ལོས་བསྒྱུར་བའི་ཚུལ་ཅན་རྣམས་ཀྱང་། སྐུ་དངོས་ཀྱི་ཆ་ཚད་དེ་དང་ལྡོག་མེད་ལ། རྒྱན་ཆུས་སོགས་མི་འདྲ་བའི་ཁྱད་པར་རོ། །འོངས་སྐྱེས་སངས་རྒྱས་དཔྱིད་ཀྱི་དབུས་སྐྱེས་ཀྱི་དབུ་ཚུགས་ཀྱི་ཁ་དོག་དབྱེ་བ་ཞིག་ཡོད་དེ། གཙུག་དཔྱིད་ཀྱི་སྐྱེས་ཞལ་གང་གི་ཚད་ཟེད་བའི་ལུགས་ཡིན་ཏེ། ཡིད་ཀྱང་། རིང་ཚེས་ནས་རྒྱང་མི་མཐོངས་པས་ཐོ་རངས་ཚུགས་སོང་བརྒྱད། ཤེས་དཀའ་གསུམ། རིན་ཆེན་སྤེ་གུ་ཞལ་དུག་བཅོ་ལྔའི་ཚད་ཡིན་ཏེ། སྐུ་ལ་དར་དང་རི་མོ་ཚེའི་རྒྱན་ཆས་བཏུ་གསུམ་ལགས་པ་དག་གི་བཞིད། སྐུ་ལ་དར་དང་རི་མོ་ཚེའི་རྒྱན་ཆས་བཏུ་གསུམ་ལགས་པ་དག་གི་བཞིད། ཞེས་ཀྱང་གསུངས་ཏེ། ཁ་ཅིག་ཆེན་ཕྱོགས་པ་འཇམ་···དབུངས་སོགས་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་རྣམས་ཀྱི་ཚད་ཟེད་ཀྱང་། དེ་བཞིན་གཤེགས་པའི་སྐུའི་ཚད་ཟེད་བཞི་བཅུ་ལྔ་ཡིན་པས་བྱང་སེམས་དཔའ་རྣམས་ཀྱི་ཚད་ཟེད་ལས་ཁྱད་པར་ཅུང་ཟད་ཅིག་ཡོད་པ་ཞིག་ཡིན་ཏེ། ཐུ་བོ་ནས་ཐུ་བོའི་བར་ཚད་ཟེད་བཅུ་ཡོད་པ་ལས

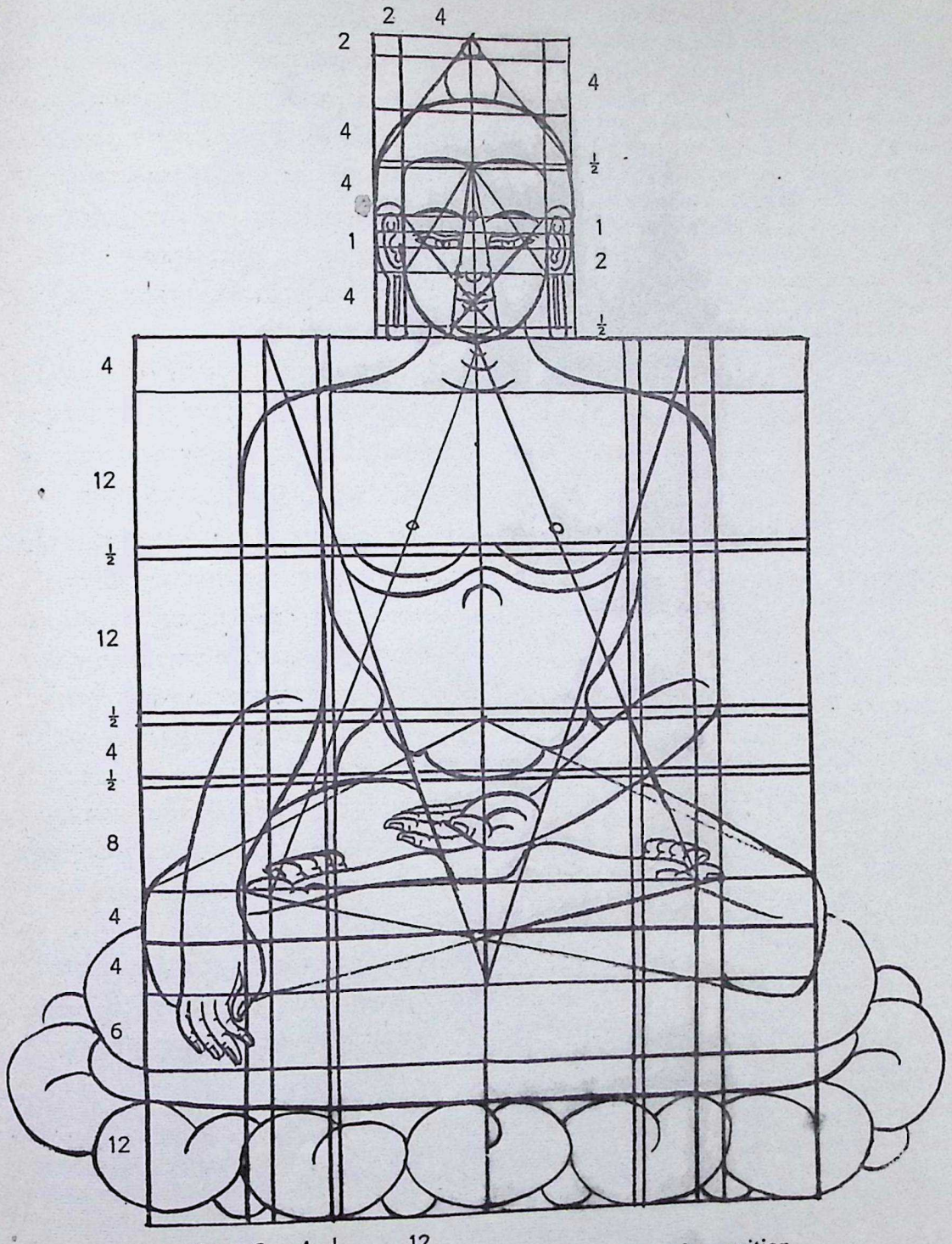

15. Proportions of the Buddha seated in the vajra position

The foreheads of the goddesses should be narrow, the shoulders high, and the muscular parts of the arms, as well as the throat, should be thin. The breasts should be full and the eyes should be widely spaced and looking askance. However, all of the above characteristics must be avoided when depicting males. Goddesses such as Vajravārāhī should be painted in a slightly wrathful mien, and while the length of the central axis from the hairline to the soles of the feet is ninety-seven finger-widths, the breadth of the body is the same as above. Concerning that body length, there is no real lessening in the length of the body from the first-mentioned one hundred and eight finger-widths, but because of the haughty, askew stance, eleven finger-widths are concealed from view.

The fourth major proportion is the measure of the wrathful ones such as Yakṣas and Angry Yama, the class measuring eight face-units. With respect to the dimensions of this class of violent beings, the measures of their actual bodies are taught as being only six face-units, although the seat beneath them and their hair each measure one face-unit, thus putting them in the eight-"palm" class. The height of such a being's foot is four finger-widths, and in a straight, erect stance the bottom half of the leg measures eighteen finger-widths but in the proud stance with limbs askew, their vertical measure is only one span. The knees measure four finger-widths, and even though the hips are explained as being eighteen finger-widths long, in the awry stance of haughtiness the thighs are in the same vertical area as the pubic zone, which is here covered by a distended belly. In that way, from the base of the spine up to the neck, the torso measures three spans. The neck measures four finger-widths, and the face and hair measure one span each.

This completes the description of the body's length. As for its breadth, the chest measures one face-unit wide to either side of the vertical axis, the upper arm measures twelve finger-widths in length, and the forearm and hand each measure one face-unit. Fierce deities possess frightful and unlovely bodies. Consequently, it is not necessary that their bodies conform to the requisite signs and characteristics of peaceful deities. It is explained that their bodies need not be, for example, the same measure in both length and width; rather, their bodies should be squat and rotund.

སོར་མོ་དོར་དབྱེ་བས་དེ་དང་མཉམ་བའི་ཞེང་གི་ཚད་ཀྱང་རྟོགས་སོ། །ལྟེ་མོ་རྣམས་དབུལ་ཞིང་ཆུང་བ། ཐག་བསྐོར་བ། ཁུག་འཐག་དང་ཤིང་སྐབས་ཐུབ་བ། ནུམ་འབྲུར་བ། མིག་བར་ཡངས་པ་རྒྱུར་མིག་དང་ལྡན་པས་ཁྱབ་ཡིན་ཀྱང་། གོ་ལ་དེ་རྣམས་སྐྱང་བར་བྱ་དགོས་སོ། རྡོ་རྗེ་ཕག་མོ་སོགས་ཆུང་ཟད་ཟྲེས་པའི་ཉམས་ཅན་དུ་བྱ་ཞིང་། སྐྱེ་མཆེས་མས་ཚངས་པ་གནས་ཞབས་ནས་སྐྱེ་གཙུག་ཏོར་གྱི་བར་སོར་མོ་སྟྲེང་སོར་ཚད་ཅུན་ནོ། ཞེང་གི་ཚད་གོང་ལྟར། དབུས་ལ་འགྲེངས་སྐྱབས་ཀྱི་དབང་གིས་སོར་སྐྱེ་གཤང་བ་ཡིན་ཀྱི་དེན་ལས་ཤོར་མ་རྐྱང་དང་ཁྱད་ཀྱི་ཚད་ལས་ཉམས་བམེད་དོ། ། ཞི་ཁ་ཆེན་བཞི་པ་གནོད་སྦྱིན་དང་ག་ལ་ཉི་མ་ཟང་ལྟ་བུའི་དྲག་ཤུལ་ཅན་གྱི་ཚོགས་ཀྱི་ཚད་ཡང་ཡན་ལག་དྲུག་ཏུ་བཤད་ཀྱང་། དེ་དག་གི་ཞབས་ཀྱི་ཐད་ནས་ཤིང་ཚད་བཞི་ཙམ་ཡིན་ཞིང་། སྐྲ་དང་སྤྱི་བོ་ཡང་ཚད་གཅིག་ཏུ་ཡོད་ཀྱང་། ཞབས་ཀྱི་ཐད་ནས་ཤིང་ཚད་བཅུ་བརྒྱད་ཀྱི་ནང་ནས་ཚད་བཅུ་གཅིག་ཏུ་ཁུབ་ཅིང་ཡོད་པ་ཡིན་ཏེ། ཞབས་ཀྱི་རྟེན་ལས་ཤིང་བཞི་ཙམ་ཡོད་ཅིང་། ཞབས་ཀྱི་ཐད་ནས་ཤིང་ཚད་བཅུ་དྲུག་ཙམ་ཡོད་ལ། ཞབས་ཀྱི་ཐད་ནས་ཤིང་ཚད་བཅུ་དྲུག་ཙམ་ཡོད་ཀྱང་། ཁ་ཆེ་བའི་ཁྱད་པར་གྱིས་ཞབས་ཀྱི་ཐད་ནས་ཤིང་ཚད་བཅུ་དྲུག་ཙམ་ཡོད་ཅེས་བཤ

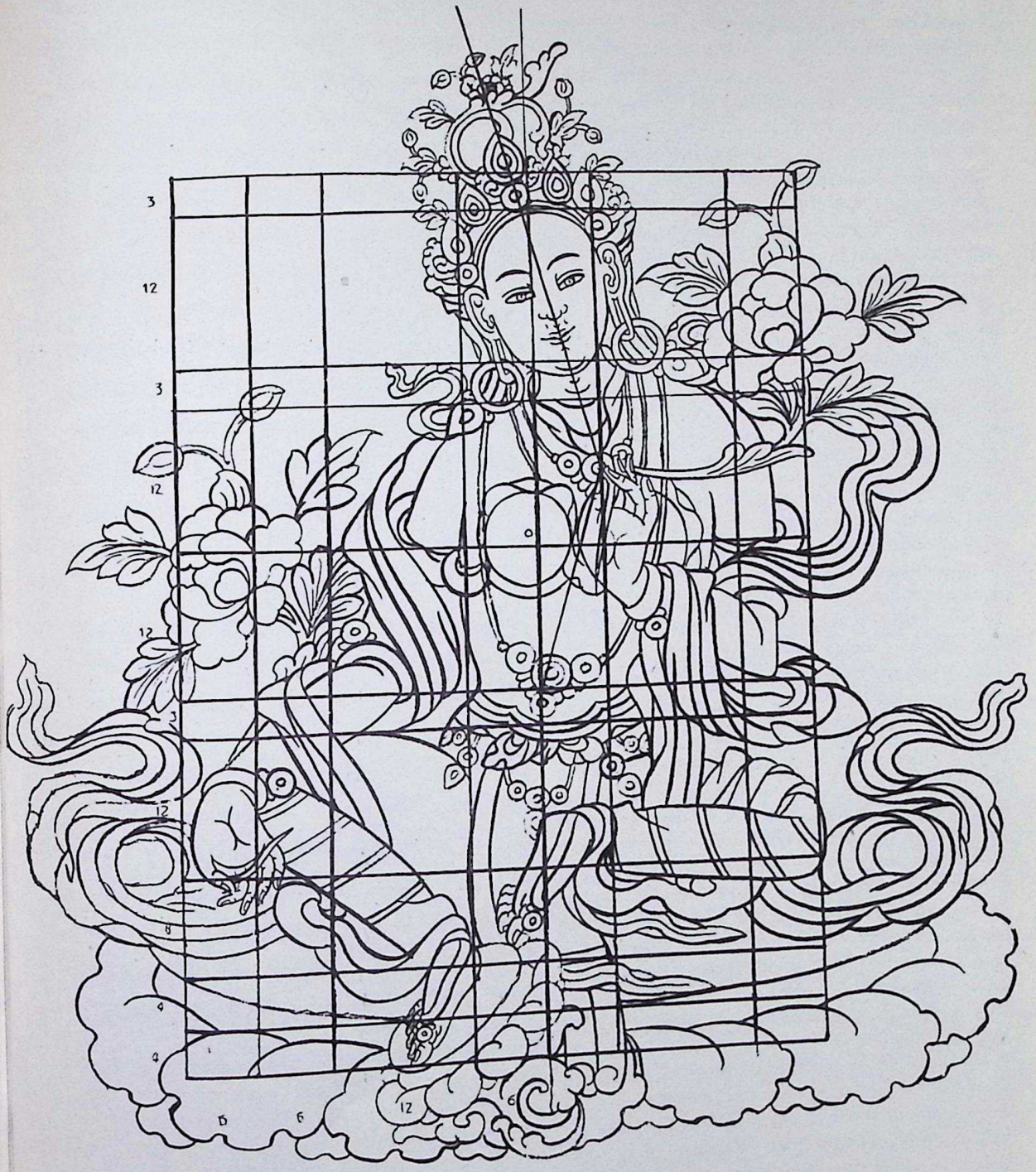

16. Proportions of Tara

finger-widths each; and the feet themselves, four finger-widths.

Besides this, there is also a slightly different measure for figures such as Ganesa. The dimensions of such figures are as follows: the skull above the hairline measures three finger-widths; the face, one large segment; the neck, three finger-widths; the chest, one large-segment; the abdomen, one large-segment; the thigh, one large segment; the knee, three finger-widths; the lower leg, one large segment; and the foot, three finger-widths. Figures such as Rāhu and the Great Nāga fit into the above proportional grid, from their main face down. However, the upper face of Rāhu and the serpent hood of the Nāga are not within the framework of the proportions, and hence concerning them the artist must exercise his own discretion. Beneath their stomachs there are hips measuring three finger-widths, and beneath these there should be drawn a snake tail measuring two face-units and three finger-widths in length.

In the case of Bhutaḍāmara, the face, excluding the part of the head above the hairline, measures one span, the torso measures one span, and from the bottom of the torso to the feet there is also the distance of one span. Thus, the total vertical length is only three spans, his body being distorted in the manner of strutting haughtily. Examples also exist where the total body length of a deity is eleven spans, such as in the case of the "Cycle of Eight Risen Corpses" (*Ro langs brgyad skor*).

Humans such as the immediate disciples of the Lord Buddha, as well as ordinary men, all have a bodily length of four cubits. The area of the skull above the hairline measures four finger-widths, their face is one span long, the measure of their neck is four finger-widths, their chest, stomach and lower abdomen are one span each, the thighs are eighteen widths, the lower legs are eighteen finger-widths long, and the feet themselves are three finger-widths high. However, the texts also prescribe that the neck be two finger-widths long, and it is all right if done so. If done in the former manner, the length of the skull above the hairline becomes about two finger-widths too long. The Self-enlightened Ones (*pratyekabuddha*) are as above except that they are slightly taller than ordinary humans since they possess a small head-protuberance. Physical representations of one's immediate spiritual teachers should have dimensions like those of the Buddha; so past masters have enjoined.

བརྒྱད། ཞབས་དབུའོ་སོ་བཞི། ཡངའདི་ལས་ཚོགས་... བདག་སོགས། ཐོད་དཔའོ་སོ་གསུམ། ཞལ་ཆེན། མཐིན་སོ་གསུམ། སྐེ་བ་ཆ་ཆེན། ལྟེ་བ་ཆ་ཆེན། བསྟན་ཆེན། ལུས་ཨོ་སོ་གསུམ། རྟེ་དར་ཆ་ཆེན། ཞབས་... མགོ་སོ་གསུམ། ཕེག་རྩེ་ལ། ངུ་ལ་དང་། ལྟུ་ཆེན་སོགས། རྒྱ་ཞལ་མནཆད་དེ་དང་འདྲ་བ། ངུ་འོ་སྐྱེ་ཞལ་དང་ཀློའི་གང་ཟེས་ཀ་ཕིག་བཅནང་མེད་པར་བྱོས་དགྱེད་ཀྱི། ལྟེ་བ་མནས་དབྱི་སོ་གསུམ། དེ་མན་ཆད་ཞལ་དོ་སོ་གསུམ... ལ་སྦྱལ་འདུག་བྱའོ། ཡངའབྱུང་འདུལ། སྐུ་དཔངས་མི་རྟེ་... བའི་ཞལ་མཐོ་གང་། དེ་ཤས་ལྟེ་བ་སྟོང་གང་། དེ་ཤས་ཞབས་ཀྱི་སྐུ་མཚོ་ཤས་རྟེ་མཚོ་གསུམ་གོ་ན་བྱེད་པ་འཚོ་ངེས་ལུགས་ཀྱི་རྣམ་པ་ཅན་དང་། རོ་ལངས་བརྒྱད་སྐོར་སོགས་མཐོ་བ་ཚུ་གཅིག་ཏུ་བྱེད་པ་ཡོད། ཉན་ཐོས་དང་མི་བཅུས་སོགས་སྐྱེ་དཔངས་སོ་བཞི། གདོང་མཐོ་གང་། མཐིན་སོ་བཞི། སྐེ་བ། ལྟེ་བ། གསང་བ། མཚོ་གང་། བརྟེས་བཅོ་བརྒྱད། ལུས་ཨོ་སོ་... བསྟུམ། རྟེ་དར་སོ་བཅོ་བརྒྱད། ཞབས་མགོ་སོ་གསུམ... བྱེད་པས་ལྟེ་བའི་ཡོད་ལ། མཐིན་སྟོང་དོ་བ་ཁད་བའང་... ཡོད་དེ་ལྟར་ན་འགྲིགས། ལུ་མ་ལྟར་ན་སྐུ་ལས་པ་དོ་ཙམ... ཤྲཱ་བ་པ་བྱུས་པའོ། པང་རྒྱལ་ནོ་གཙུག་ཏོར་རྩེ་བའི་ལས་འཕགས་པའོ། །རྒྱ་བའི་བྱམ་རྒམ་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅི་ཡོད་རྒྱས་པ་ཞེས་བྱ་ཞེས་སྟོན་གྱི་དམ་པ་དག་གི་གསུངས་སོ།།སྐུའི་རྒྱུ་མཚམས་དབའི་སྐྱེལ་དབྱུང་། བསྟན་པའི་སྐྱེལ་དབྱུང་། བཅང་པོའི་འདུག་སྐྱང་། ཅོག་བྱང་། གཡོན་རོལ། གཡས་རོལ། བདེ་ལེགས་ཅན། གཡས་བརྒྱངས་དང་། གཡོན་... བརྒྱངས། ཤ་གུ་དང་། ཟླུམ་པོ། མཉམ་པའི་སྐྱེལས་ཏེ་... ངཞགས་སྐྱངས་ཀྱི་ཁྱད་པར་རྣམས་དང་། བྱང་ཆུབ་མཆོག་གི་བྱག་རྒྱ་ལོ་གས་པ་བྱ་ཐབ་མི་འདྲ་བའི་ཁྱད་པར་རྣམས་

The different ways in which the figures sit or stand include the following foot postures: The vajra-posture, the lotus-posture, the *sattva*—posture, the sitting posture of the hero, the sitting posture of an excellent one, squatting, reveling to the left, reveling to the right, possessing excellent bliss, right foot extended, left foot extended, *sa-ga*, rounded, and standing with both feet the same. There are also many distinct hand gestures, such as the mudra of

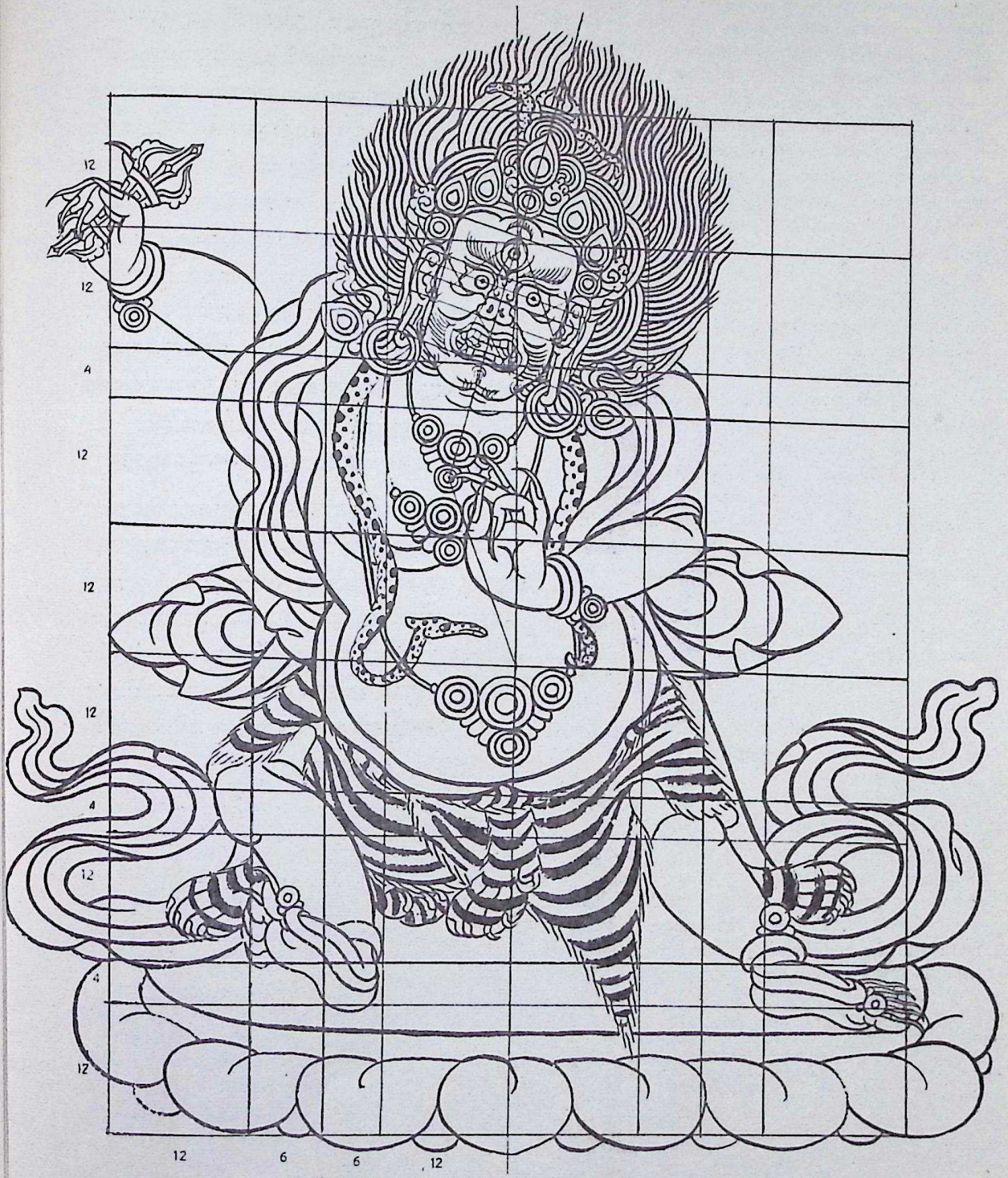

17. Proportions of Vajrapani

highest enlightenment. For ordained ones there are special accouterments such as the three monastic robes: and also for the fully-ordained monks such pieces of equipment as the begging staff, begging bowl and so on. These must be drawn according to the measures and forms prescribed in the *Vinaya* for their large, medium, or small sizes. There are many varieties of ornaments for each of the fierce and peaceful deities. Besides that, there are extensive, medium and abbreviated versions of thrones and backdrops, with their own measures and shapes. Also, in the tantras there are taught the measures of the lines for each mandala, and the sizes and characteristics of the fireplace (used in *homa* rituals) for achieving each of the respective types of activities, and so forth. As regards these and all other aspects of religious art, one should devote great efforts to accomplishing them, following the authentic teachings of the Buddha's word and the treatises of his enlightened followers. The faults of deviating from these correct dimensions and also the virtues of adhering to them are both stated in the scriptures in many places. Yet to summarize, quoting from the *Sdom pa byung ba'i 'grel ba* (Cakrasamvara Tantra Commentary):

"A sacred image that possesses the required characteristics, that has the qualities of peacefulness and so forth, and is beautified by its measurements and exact proportions, will become imbued with transcendent awareness. In this world, deficient measures and proportions in image making will cause illness, death, loss of wealth and separation from near ones. But an image which is perfect in every detail is the best thing for pacifying all such evils. A sacred image that possesses the correct dimensions, and is neither insufficient nor excessive, may be worshipped. The deity will approach a sacred image that has the true nature of the deity's body and shape, possesses a compassionate and disportive mien, and is endowed with the correct base color."

དང་། རབ་ཏུབྱུང་བའི་ཚབ་བྱ་ཅི་རིགས་གསུམ་དང་། ལས་ཀྱི་ཐུབ་དབང་ལྔ་ཡི་ཆོས་གོས་ཁ་སྐབས་དང་། འབྲི་སྐོམ་སོགས་དང་། ཞེའུ་གོ་སོའི་རྒྱུན་ཆའི་བྱེ་བྲག་མང་པོ་དང་། གང་ཟྱེ་དང་། རྒྱ་ཡོལ་རྒྱས་འབྱེད་བསྟུས་པ་རྣམས་ཀྱི་ཚོད་དང་དབྱིབས་དང་། རྒྱུ་སྟེ་རྣམས་རྣས་བསྟུན་བའི་དཀྱིལ་འཁོར་སོ་སོའི་ཐོག་དང་། ལས་སོ་སོའི་ཐབ་ལས་སོགས་བའི་ཚོད་དང་མཚན་ཉིད་ལ་སོགས་པ་རྣམས་ཤེ་བཀའ་དང་བསྟུན་བཅོས་ཚོད་མའི་རྟེས་སུ་འབྲངས་ནས་སྒྲུབ་པ་ལ་ཤེན་ཏུ་འབད་པར་རིགས་ཏེ། དེ་ལྟ་བུའི་ཚོད་དང་མ་ལྟེ་བའི་སྐོན་དང་། ཚོད་དང་ལྡན་པའི་ཡེ་ཤེས་སུ་འབྲངས་ནས་སྒྲུབ་པ་ལ་ཤེན་ཏུ་མདོར་བསྟན་ན། སྔོན་བ་འབྱུང་བའི་འཁྲུལ་པར། མཚན་ཉིད་རྣམས་ལྟན་སྐུ་གཟུགས་ནི། ཞི་བ་ལ་སོགས་ཤ་ཉམས་དང་ལྡན། ཚོད་དང་ཉེ་བའི་ཚོད་ཀྱིས་མཛེས། དེ་ལྟ་བུལ་བ་གནས་འགྱུར། སྐུ་གཟུགས་བྱེད་བ་འཇིག་ཅེས་ཏེ། ཚོད་དང་ཉེ་བའི་ཚོད་དམན་རྣམས་ཀྱིས། ཞབས་དང་ཁ་ཆེ་བའི་རྒྱུ་ཆ་ཤས་ཆུང་བ། ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཉེས་པ་ཞི་བའི་ཕྱིར། ཚད་ལྡན་གྱི་སྐུ་ལ་ནི་བཀུར་སྟི་བྱ་བ་ཡིན་ཏེ། ཚད་ལྡན་གྱི་སྐུ་ལ་ནི་ལྷ་ཡང་ཉེ་བར་འཁོད་ཅིང་། ལྷའི་སྐུ་ལུས་ཀྱི་དངོས་པོ་ཡང་དག་པ་ཡིན་ཞིང་། ཞལ་ཕྱག་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཡང་ཕུན་སུམ་ཚོགས་ཤིང་། ཁྱད་པར་དུ་ཐུགས་རྗེ་དང་ལྡན་ཞིང་། ཁ་དོག་ཡང་དག་པ་ཉིད་ཡིན་ནོ། །

III. OBSERVING HOLY DAYS AND SPECIAL RELIGIOUS OCCASIONS

The consecration ceremony follows the completion of the sacred image and its surroundings, the temple. The image—bodily "support" of the Tathāgata that possesses the correct measures as just described—by this time has had a vertical axis pole inserted; and the image's completion, together with that of the temple in which it rests, has been accomplished for the sake of producing an abundance of immediate benefits and long-term happiness for all beings.

Consecration is the instilling of the "Transcendent-awareness One" into its physical "support", and is extremely important.

Should one wonder what disadvantages result from not performing the consecration, they are explained in the *Pratiṣṭhatantra,* as follows: "Misfortune will ensue wherever a completed image has remained a long time without being blessed, and as long as it has not been consecrated it is unfit for worship." The advantages derived from consecrating images are likewise stated therein: "Invisible and visible results will come forth from the great merit of having done so, and on account of the characteristics of the sacred form the blessings will enter into it." And, on the basis of consecrations, whatever one aspires for may be attained both in this and in future lives, even up to the fruition of Buddahood.

Concerning how the ritual is performed, the Sanskrit term *pratiṣṭhavidhi* indicates the process by which the "Transcendent-awareness One" (*ye shes pa*), who comprises the blessings (*byin brlabs*) of the pre-eminent qualities of complete enlightenment, is directly instilled into the "Pledged One" (*dam tshig pa*), who is the physical manifestation of pure transcendent awareness.

The complete consecration process consists of introducing the actual holder of transcendent awareness into the sacred object, requesting that the two remain inseparably united, even until the end of the aeon, certain practices for enhanced virtue and good fortune, and a number of related activities. Concerning such consecration rituals, Sakya Pandita has said, "Consecration of images is not taught in the sūtras. However, there are taught auspicious blessings for inaugurating stupas, and similar rituals. If one says that the blessing ceremonies such as those that are performed for a king at his enthronement are con-

༣ཀ། ཚེས་ཀྱི་དུས་སྐྱེས་བུ་སྐུ་རས་ལས་རབས་གསལ་བྱ་ཚུལ།

ཇི་སྐད་བཤད་པའི་ཐང་ཡིག་གཞག་ཆ་ལག་དང་བཅས་པ་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པའི་སྐུ་ལུས་ཀྱི་རྟེན་ཅན་གྱི་ཁྱིམ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཚེ་དེ་ལ་ཡང་ཞིང་ཁམས་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཤིང་རྟའི་ཁྲི་སྟེང་དུ་བཞུགས་ཤིང་། སྐུ་ཁྱིམ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྫོགས་པ་ཡང་། ཕྱི་ནང་གི་ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་། འགྲོ་བ་ཐམས་ཅད་ལ་ཕན་བདེ་རྒྱས་པའི་ཕྱིར་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་ལྟ་བུ་ཞིག་ཏུ་ཡོད་པ་ཡིན་ནོ།།

ཇི་སྐད་བཤད་པའི་ཐང་ཡིག་གཞག་ཆ་ལག་དང་བཅས་པ་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པའི་སྐུ་ལུས་ཀྱི་རྟེན་ཅན་གྱི་ཁྱིམ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཚེ་དེ་ལ་ཡང་ཞིང་ཁམས་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཤིང་རྟའི་ཁྲི་སྟེང་དུ་བཞུགས་ཤིང་། སྐུ་ཁྱིམ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྫོགས་པ་ཡང་། ཕྱི་ནང་གི་ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་། འགྲོ་བ་ཐམས་ཅད་ལ་ཕན་བདེ་རྒྱས་པའི་ཕྱིར་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་ལྟ་བུ་ཞིག་ཏུ་ཡོད་པ་ཡིན་ནོ།།

ཇི་སྐད་བཤད་པའི་ཐང་ཡིག་གཞག་ཆ་ལག་དང་བཅས་པ་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པའི་སྐུ་ལུས་ཀྱི་རྟེན་ཅན་གྱི་ཁྱིམ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཚེ་དེ་ལ་ཡང་ཞིང་ཁམས་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཤིང་རྟའི་ཁྲི་སྟེང་དུ་བཞུགས་ཤིང་། སྐུ་ཁྱིམ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྫོགས་པ་ཡང་། ཕྱི་ནང་གི་ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་། འགྲོ་བ་ཐམས་ཅད་ལ་ཕན་བདེ་རྒྱས་པའི་ཕྱིར་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་ལྟ་བུ་ཞིག་ཏུ་ཡོད་པ་ཡིན་ནོ།།

ཇི་སྐད་བཤད་པའི་ཐང་ཡིག་གཞག་ཆ་ལག་དང་བཅས་པ་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པའི་སྐུ་ལུས་ཀྱི་རྟེན་ཅན་གྱི་ཁྱིམ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཚེ་དེ་ལ་ཡང་ཞིང་ཁམས་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཤིང་རྟའི་ཁྲི་སྟེང་དུ་བཞུགས་ཤིང་། སྐུ་ཁྱིམ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྫོགས་པ་ཡང་། ཕྱི་ནང་གི་ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་ཡང་། འགྲོ་བ་ཐམས་ཅད་ལ་ཕན་བདེ་རྒྱས་པའི་ཕྱིར་ཡིད་བཞིན་གྱི་ནོར་བུ་ལྟ་བུ་ཞིག་ཏུ་ཡོད་པ་ཡིན་ནོ།།

secration rituals, then one may say that consecration rituals are taught therein." Hence it is accepted as true that excepting merely the blessing ceremonies ust mentioned, there is no systematic exposition of he consecration rituals in the sutras. In the Mantrayana tradition, the actual *Pratisthatantra* (consecration tantra), is included within the Kriyātantra division of the tantras. However, the great scholars and saints of India and Tibet have explained that these rituals are legitimately applied to any of the four tantra divisions. A very great number of versions of consecration rituals exist, ranging from brief to very extensive, and they all have in common the three stages: preparation, main practice and conclusion.

To sum up the essential parts of the preparation, there are seven sections: completing the fabrication and preparation of the image, the characteristics of the religious master, the place, the time, bringing together all the necessary implements, entering into the ritual, and the necessity. The main practice consists of the following sections: performing in the early dawn the recitation for self-generation, front-generation and vase-generation; purification through lustrations and cleansings; depositing holy relics within the object, and the offering of prayers; generating the enlightened one corresponding to the object to be consecrated, then summoning, drawing near, and fixing it within; the conferring of empowerment; worship through praise and offerings; opening the eyes; the offering of supplication, and the enthronement offerings, which are made on a grand scale. Further, there are special kinds of worship through praise and offerings. Burnt offerings (*homa*) are made, and finally there is the recitation of mantras. To sum up the various elements of the conclusion: there are the offering of the sacrificial cake (*bali*), and the verbal invocation of the protectors of religion; the mandala is worshiped and special attainments taken therefrom; prayers are made that any errors committed be foreborn, and that the beings invoked now depart. The patron is then mentioned and auspicious blessings uttered. The object that has been consecrated is then worshipped with offerings, and the merit derived from the whole practice is dedicated to the ultimate welfare of all beings. Offerings are made to the religious master and a celebration feted. Once again auspicious blessings are uttered, and at the end a burnt offering (*homa*) is made. Thus, following the various abridged or

ཡིན་ཏེས་སྨྲས་སོས། །ཞེས་དེ་ཙམ་ལས་རབ་གནས་ཀྱི་རྟེན་གའི་རྣམ་བཞེག་མ་གསུངས་པར་བཞེད། སྔགས་ཀྱི་ལུགས་ལ་རབ་གནས་ཀྱི་རྒྱུད་དང་རྒྱུད་སྡེ་ཁོངས་སུ་ཆུད་ཟེས་ཀྱང་རྒྱུད་སྡེ་བཞི་ལས་ཀྱང་ཡང་སྐྱེ་ཚུལ་བཞིན་ཏུ་རྣམ་གཞག་མཐའ་ཡས་ཀྱང་སྐྱེ་བ་དེས་རྟེས་གསྲུངས་ལས། སྐྱེ་བའི་སྟོལ། རྟེན་གྱི་བྱ་ཡོངས་རྫོགས་ཏེ། །སྒོ་བ་བཞི་ཆ་མཚན་ཉིད་གནས་དང་དུས། །ཡོངས་བུང་ཡོངས་སུ་རྫོགས་ནས་ནི། །ཚོགས་ལ་འཇུག་དགོས་པ་བཅས། །ཞེས་དེན་ཚན་བྱང་དངོས་གཞི་ལ་ཐོ་བང་བབ་མདུན་བྱམ་པ་བཟླས། །རྟེན་སྐྱང་བཀྲ་ཞིང་སྐྱ་བ་དང་། །རིང་བསྲེལ་གཞན་གསོ་ཆོང་གསོལ་བ་གདབ། །རྟེན་བསྐྱེད་སྐྱེན་དྲངས་དགུག་རྒྱས་བཏབ། །དབང་བསྐུར་མཚོ་བསོལ་བ་བཞུགས་བཞུགས་བྱ། ། གཞན་ལས་ཁོང་གསོལ་བ་གདབ། །རྟེན་བསྐྱེད་སྐྱེན་དྲངས་དགུག་རྒྱས་བཏབ། །དབང་བསྐུར་མཚོ་བསོལ་བ་གདབ། ། ཞེས་ལ་གདབས་མདོར་དགུལ་རྒྱས་པར་བྱ། །དོ་ཡང་མཚོ་བསྟོད་ཀྱེ་ཡྲག་དང་། །སྐྱེས་བསྲེགས་སྐྱགས་ཀྱེ་དོངས་ཀྱི་ཞེས། །ཞེས་པ་ལྟར་དང་། འཇུག་སྟོམ། གཏོར་མ་སྐྱིན་དང་ཚེས་སྐྱབས་ཀྱི་དོངས་ཀྱང་བཤད། །བཟོད་པར་གསོལ་བ་ཞུས་ཏེ་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞེས་ཀྱང་ཞེས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་བཞིན་ཏུ་ཡང་ཞེས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི

tradition of performing at least a brief purification, lustration, and consecration at all significant occasions, even down to the time of the insertion of the axis-pole and fillers into an image.

Furthermore, gratifying the artist is taught as being the first thing going into consecrating an image. As it is said in the above mentioned *Cha tshad yid bzhin nor bu* of Sman-thang-don-grub: "Those thoroughly altruistic ones of unblemished body, who have a sense of propriety, are clothed with the ornament of modesty, and have faith and generosity, should make worshipful offerings to the artist as being inseparable from the deity." Accordingly, in the same manner that construction ceremonies are feted, in the course of painting monasteries there are beginning celebrations, middle celebrations, and concluding celebrations, each at their appropriate times, which are hosted on as grand a scale as possible. This can be illustrated by the ceremonies given during the various steps of completion of the temple's main image. On the occasion of the image's "eye-opening", the image is offered a ceremonial silk scarf, and on that day an "eye celebration" takes place. Furthermore, there is also traditionally hosted a 'gold celebration" when gold is applied, a "varnish beer" when the murals are coated with varnish and so forth.

A subsidiary topic is the "*Arga*-ceremony", which is required in the event of the restoration of old, previously-blessed sacred objects, and the like. For that, the Transcendent-awareness One within the object is offered praise Then there is performed a ritual for generating in a mirror a sacred object which corresponds exactly to the original object. Thereupon one imagines that the Transcendent-awareness One of that old sacred object is absorbed into the one in the mirror, and one recites aloud: "If this sacred object is real, then the one in the mirror is also real. If the mirror's one is real, then likewise the sacred object is real. The Blessed One has said that all entities of experience are like an illusion or reflection in a mirror." And one should also reflect thus mentally. Then the mirror is wrapped in silk, impressed with a seal, and so on, and in connection with that there is performed worshipful offerings and praise. Then it is placed in a suitable spot, and offerings are arrayed before the sacred object in the mirror. When the restoration has been completed, at the moment during consecration ceremony when

ག་ནང་སྡེལ་བར། ཞར་སྒྲུང། ཙཱ་རྟའི་ཚོ་གཞེས་རྟེན་བྱན་ཅན་
ཀྱིང་བ་ཉམས་གསོ་སོགས་ལ། དེ་ཡི་ཁེས་པ་ལ་མཆོད་
བསྟོད་དང་། མེ་ལོང་ཞིག་ལ་རྟེན་དེ་གནང་བཞིན་བསྒྲུབ་ཚོག
བྱ། རྟེན་རྟིང་བ་དེའི་ཡེ་ཤེས་བཞི་ལོང་ཟད་གི་རྟེན་ལ་ཐིམ་
པར་བསམ་ལ། དཔུ་རྟེན་འདི་བདེན་ན་མེ་ལོང་གི་རྟེན་འདི
ཡང་བདེན། མེ་ལོང་བདེན་ན་རྟེན་ཡང་བདེན་ཏེ་བཅོམ་ལྡན་
འདས་ཀྱིས་ཆོས་ཐམས་ཅད་སྐྱེ་མའམ་མེ་ལོང་ཟང་གི་
གཟུགས་བརྙན་བཞིན་ནོ། །ཞེས་བརྗོད་ཅིང་བསམ། མེ་
ལོང་དུ་ཀྱི་བསྐམ། ཐེལ་ཀྱི་བསྐུན་པ་སོགས་བྱས་ཏེ། དེ་
ལ་མཆོད་བསྟོད་དང་བཅས། མེ་ལོང་རྟེན་ཀྱི་བྱང་དུ་མཆོད་པ་
དང་བཅས་ཏེ་བཞག །རྟེན་ཉམས་གསོ་ཐུག་ཅིན་རྣམ་
པར་གནས་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་པ་འགྲུལ་སྐྱེ་མ་སྐབས་མེ་ལོང་ཟང་
གི་ཡེ་ཤེས་པ་དམ་ཚིག་སེམས་དཔའ་དང་བཅས་རྟེན་དེ་ལ་
བསྡུམ་སྟེ་དབང་བསྐུར་རྒྱས་གདབ་སོགས་དབྱུག་བཞིན་
བྱེད་པ། ལྷག་པར་བཟོ་མཁུན་རབ་གནས་ཀྱི་དང་པོར་
བ་ལང་དེ། སྐྱན་ཐང་དོན་གྲུབ་ཀྱི་ཆ་ཚོད་ཡིད་བཞིན་མོ་ར་བྱ་
ལས། ཀུན་མས་ལྷག་བས་མ་དག་པ་བའི་ལུས། །བྲེལ་
ཡོད་ཚོ་འཁྲུན་གོས་ལྷན། །དད་དང་གཏེར་ཚོད་ཚོགས་
རྣམས་ཀྱིས། །ལྷ་དང་བཟོ་པ་དབྱེ་མེད་མཆོད། །ཅེས་བ
ལྟར་སྟེ་རྣམ་ཤར་རྟོགས་ནས་ཐུགས་སྟོག་བར་སྟོག་
གིལ་སྟོན་རྣམས་སྐབས་སྐབས་དེ་དང་དེར་གང་རྒྱས་གཏེར་
སྤེལ། ཀན་ཏེག་ལས། ཁང་ལྟ་བུའི་ལྷའི་གཙོ་བོར་མཚོན་པས་
སྐྱན་དབྱེའི་སྐབས་ལྷ་གཙོ་བོ་དེར་མཐའ་དར་དང་དེ་ཉིན་སྐྱོན་
སྟོན་དང་། གཞན་ཡང་གསེར་སྟོག། བཀག་ཆང་སོགས་
གཏེར་སྡེལ་ཡོད། ། 104

the Transcendent-awareness One is to be drawn close and then absorbed into the image, at that time the Transcendent-awareness One in the mirror together with its relative visible manifestation (*dam tshig sems dpa'*) are reabsorbed into the object, and the consecration proceeds as usual with the conferral of empowerment, making firm, and so forth.

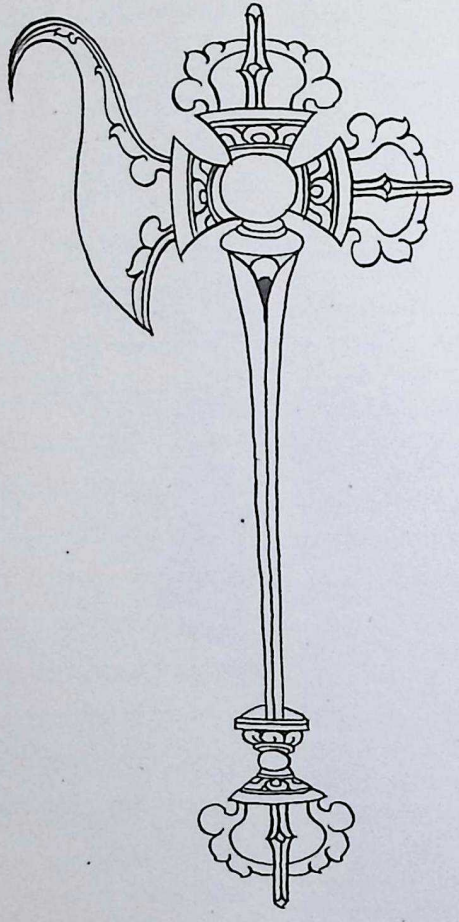

༢༦། མདོ་སྔགས་ཀྱི་བྱ་བ་ལས་ཀྱི་འཁོར་ལོའི་ལག་ལེན་རྣམས་བྱ་ཚུལ།

Before the monastic community assembles in the temple, first the temple is swept clean, offerings are made before the shrine, and the abbot's throne and the sacred objects of the shrine are arranged. Then the signals for assembly are given: the *gaṇḍi* plank is beaten, two conches with mouths facing each other are blown, and in large assemblies gongs, large drums, or other such instruments are sounded.

The *gaṇḍi* plank, according to its description in the sūtras, should be fashioned from one of sixteen types of wood, the best of which is sandalwood, and the least desirable of which is that of the *'ol-se* tree. The minimum length permitted is eighty-four finger-widths; the maximum permitted is one-hundred and eight finger-widths. Intermediate lengths are permitted between those two extremes. The plank should be six finger-widths wide, and two finger-widths thick. Each of the four long edges of the plank are planed off lengthwise to give two edges at each corner, and the whole plank is thus eight-sided in cross-section, each side of which measures approximately two finger-widths. The tip of the plank is made to be shaped like the head of a frog. The stick used to beat the *gaṇḍi* is called the *gaṇḍi*-servant, and it is fashioned from the same piece of wood as the *gaṇḍi* itself. The part of it which is used for striking the *gaṇḍi* measures twelve finger-widths long, and the handle by which it is held in the hand measures twelve finger-widths. Its two ends are shaped like the head of a mongoose.

The consecration of the *gandi* is accomplished by imagining it as the Great Mother, the personification of the Perfection of Wisdom, and then through the recitation of verses of benediction by the monastic order.

The proper manner for beating the *gandi* in summons is a sequence of three series of eighteen beats, three sharp knocks, one series of eighteen beats, three sharp knocks, then three series of eighteen beats and two sharp knocks. To summon the monks on unpleasant occasions such as the taking out of a corpse, it is beaten with only one series of eighteen beats. For repelling harmful things such as hail storms, hostilities, and so forth, it is beaten an unlimited number of times.

The beneficial advantages resulting from the *gaṇḍi* are taught thus in the scriptures: through using it one will achieve one's goals, one's fame will permeate all the directions, one's accumulation of religious teachings and material things will increase, and so on.

The *gaṇḍi* is kept either above the cathedral's entrance porch or else above the central sanctuary. There it is placed on a stand, ornamented with fine cloth, and kept with reverent care.

When the monastic order is to assemble, the beater of the *gaṇḍi* stands on a mat before the door of the temple (and beats the *gaṇḍi*), holding it propped up on his shoulder. The members of the order traditionally ask, "For what is the *gaṇḍi* beaten?" to which the beater will give a reply, such as, "It is for the bi-monthly communal confessions."

When the monastic order has congregated, there are one hundred and one possible items of business that they may take up, which were taught by the Lord Buddha. Among these are such things as the bi-monthly renewal and purification through communal confession, and the relaxation of the prohibitions enforced during the rainy-season retreat. All items coming before the order can be classified into three types. There are twenty-four items which require only a single petition before the assembly. Secondly, there are forty-seven affairs which require a "petition plus two", which begin with a petition and have the two further steps of a statement or announcement, and a conclusion. Finally, there are thirty items which require a "petition plus four", which begin with a petition, and are followed by three repetitions of the statement and a conclusion. In that way all business coming before the monastic community is conducted.

Activities which involve four or more fully ordained members of the order are called activities of the Assembly (*Saṅgha*) while others which involve from one to three members are known as activities of individuals. Activities of the latter sort include the questioning of a candidate concerning any obstacles to his ordination; petitioning the assembly before all "giving-acts" the blessing of robes, begging bowl, accouterments, medicine, and so forth; giving ordination into the vows of a male or female lay-follower or a novice monk or nun; admitting one's serious moral faults; accepting the rules of the rainy-season retreat; giving blessing; begging to be excused from attending compulsory functions for such reasons as illness, and receiving that consent; requesting to be released from the prohibitions of the rainy-season retreat and the performance of such things as the bi-monthly renewal and purification by a solitary monk in a temple or his own place of residence.

Furthermore, at the time when the rainy-season retreat's restrictions are relaxed, on the forteenth day of the month, various preparations are made

བསྡུས་སྡུངས་གཅེས་སྤྲས་ཐུབ་བོ། །དགེ་འདུན་འདུས་ཚུལ་ཁྲིམས་གསུམ་ལས་གྲུབ་བརྒྱ་ཚན་གཅིག་ཏུ་བཀའ་སྩལ་ཏོ། །དེ་ལས་སོ་སྐྱེ་ཕལ་པོ་ཚོས་ཀྱི་ཆུ་ཐིགས་ཙམ་ཡང་མ་ཐོབ་པ་ཡིན་ནོ། །དེ་ལ་ཡང་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐོག་མར་ཕུང་པོ་ལྔ་ཡོད་ཅིང་། ཏིང་ངེ་འཛིན་ཕུང་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐོག་མར་ཕུང་པོ་གསུམ་ཡོད་ཅིང་། ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐོག་མར་ཕུང་པོ་བཞི་ཡོད་ཅིང་། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐོག་མར་ཕུང་པོ་ལྔ

ing conduct, and caretaker of the shrine, to that of guardian of the watch-hole. And having appointed them, it is then necessary for all to act correctly so as to inspire lucid faith and to become as beautiful ornaments to the Doctrine. Concerning the ways of dress and lifestyle in the monasteries, and the outfitting of individual and community rooms in such places as monastic dormitories, an approach must be followed which avoids both the extreme of indulging one's desires and the extreme of physical hardship.

There is a tradition of purely practicing, with proper beginning, main practice and conclusion, the means for achieving the object of one's meditation and worshipful offerings, as taught in each of the four divisions of the tantras. In the *Kriyatantras* the practice is achieved through relating to the object (that is, the deity) as master, and oneself, the meditator, as slave. In the *Caryatantras* there is a relationship like that of friends, and in the *Yogatantras* oneself is as a king. In the *Anuttara* class of tantras there is a yoga practiced which all appearances are viewed in their ultimately pure manifestation. Those practices are conducted in conjunction with the great holy days and on the especially sacred days in which there occurred the passing away of the masters in the monastic center's own lineage. Likewise, coinciding with special dates in the religious calendars, the practices for achieving the four kinds of powers and also the ceremonies for invoking and worshipping the vast ocean of oath-bound guardians of religion are regularly conducted.

> If one must pay great heed to even trifling matters,
> Then why not quickly achieve the things of enduring significance?
> The most excellent way of upholding the Victorious One's teaching is through learning, reflection, and meditation.
> Yet fortunate are those persons, and meaningful their endeavors, who accomplish the cycle of religious duties.

བསྐོས་དང་། གནས་ཁང་གི་དགེ་རྩ་ཉེར་བསྐོ་བ་ནས། སྐེད་དུ་ཆུད་བསྡུད་བའི་བར་ལས་ཚེན་བསྐོས་ཏེ་ཚུལ་མཐུན་དང་བ་འབྱེན་པ་བསྟན་པའི་མེག་རྒྱན་དུ་གྱུར་པ་དང་ཁ་གཏའི་སེགས་གང་ཟག་གི་ཁང་པ་དང་འཚོགས་ཡང་འདྲ་བ་སོགས་སྡེམ་གྱི་མཐའ་དང་། ངལ་ཞིང་དུབ་པའི་མཐའ་སྤང་བར་བྱ་དགོས་སོ། །དེ་བཞིན་རྒྱུད་སྡེ་བཞིའི་སྒྲུབ་མཚོད། བྱ་རྒྱད་ལྟ་བུན་ལྟར་སྒྲུབ་པ། སྤྱོད་རྒྱུད་ལ་གྲོགས་བོ་ལྟར་སྒྲུབ་པ། རྣལ་འབྱོར་རྒྱུད་ལ་ཡང་རྒྱལ་པོ་ལྟར་སྒྲུབ་པ། བླ་མེད་ལ་སྣང་སྲིད་དག་པ་ཡིན་བཟུམ་སངས་རྒྱས་ཉིས་བའི་རྣལ་འབྱོར་སྒྲུབ་དངོས་རྣམས་ཀྱི་ཚེས་ཐམ་དང་། དགོན་སྡེ་སོ་སོའི་བླ་མ་རྒྱུད་པའི་གཤེགས་དུས་གཅིག་དང་ལས་བཞིའི་སྐབས་ལ་སྐོ་ལ། དེ་བཞིན་ལས་བཞིའི་སྐབས་པ་དང་། བསྟུང་མ་དམ་ཅན་རྒྱ་མཚོའི་སྐྱབས་མཆོད་ཀྱང་དུས་ཚེས་དང་བསྟུན་པས་འཚར་ཆད་མེད་པར་བསྒྲུབ་པ་ནི།

> ཤཱ མཛེས་ཆུང་བྱ་བར་ཡང་དོ་སྣང་ཆེ་དགོས་ན། །
> གཅན་གྱི་མདུན་སྐྱབས་ལ་ཅིས་མི་རྟོག །
> རྒྱལ་བསྟན་ཐོས་བསམ་སྒོམ་པས་འཛིན་པས་ཆོག །
> ལས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་ཡང་སྐལ་བཟང་དོན་དང་ལྡན། །

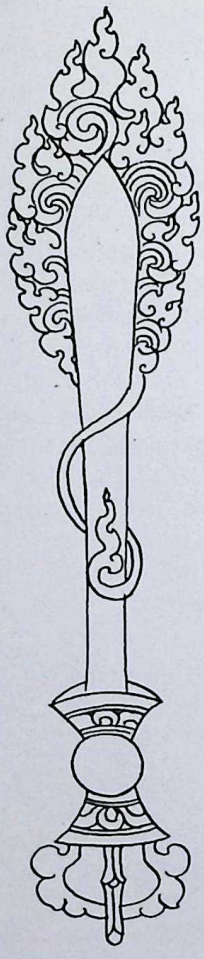

There are four great holy days of our matchless teacher, the Buddha, King of the Sākyas. The first is the holy day commemorating his displaying of miracles, which is observed from the first to the fifteenth day of the first month in the Tibetan lunar calendar. The second great holy day actually comprises the commemoration of four events which occured in the fourth lunar month. The seventh day of that month is the Lord Buddha's birthday, while its fifteenth day is the time of his entering the womb of his mother. Also on the fifteenth at the first light of day he attained complete enlightenment, and on that same date's dusk he passed into *parinirvaṇa*. Thus the last three holidays come together on that same date. The third great holy day is the date on which is commemorated the Buddha's first turning of the wheel of Dharma, which occurred on the fourth day of the sixth lunar month. The fourth and final great holy day commemorates the Lord Buddha's descent from the divine realm, where he had gone to give the religious teachings to his mother. The fifteenth day of the ninth month is when he assented to descending from that heaven, and the twenty-second day of that month is the time he actually made his descent.

If one performs virtuous deeds on these days, the merit is greatly increased. Regarding this, Skyes-tshal-ba Kun-dga'-chos-bzang said in his *'Dul ba lung rigs gter mdzod:* "The Enlightened Ones have proclaimed that slight virtuous acts committed on those four days are increased one hundred million times. To calculate it exactly: if out of pure altruism one should give alms amounting to one handful of grain, owing to the deed's multiplication by a factor of one hundred million, there will come about from that one handful a result the same as that of having given 833,333 *khal* weights (equalling twenty-five to thirty pounds each), six *bre*, and four handfuls. Thus the Buddha himself proclaimed."

Furthermore, the Buddha said in the discourse, *Sa'i snying pos zhus pa'i mdo,* that on the lunar month's first, eighth, fourteenth, fifteenth, twenty-first, twenty-third, twenty-fourth, twenty-eighth, twenty-ninth and new moon days, the gods and Yama with his retinue go about keeping watch in the world. Corresponding, in that order, with those days of the month are the holy days of the Buddha Samādhi-pradharāja, the Medicine Buddha, the thousand and

༄། དུས་ཆེན་གསག་གི་སྐོར།

ཕྱི་ཟླ་དང་པོའི་ཚེས་བཅུ་བཞི་ལ་ཤཱཀྱའི་རྒྱལ་པོ་ཆོས་མེད་ཀྱི་ཁྱབ་བདག་ཅེས་བྱ་བ་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་ཚུལ་ལ་གནས་པ་ཡིན་ཏེ། དེ་ཡང་ཟླ་བ་དང་པོའི་ཚེས་བཅུ་ལྔ་ནས་ཚེས་བཅུ་ལྔ་བར་ཏུ་ཡང་ཐུབ་པའི་རྫུ་འཕྲུལ་སྟོན་པའི་དུས་ཆེན་ཡིན། ཟླ་བ་བཞི་པའི་ཚེས་བཅུ་གསུམ་གྱི་ཉིན་ཞེས་པ་ནི་དུས་ཆེན་ཏེ། ཆོས་ལ་ཐམས་སུ་ཞུགས་པ་དང་། དེའི་ཚེས་བཅུ་རྩ་ལྔ་ནས་དགའ་སངས་རྒྱས་པ། སྤྱིའི་ཡུལ་ལ་རྒྱང་ཐག་ནས་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་གསུམ་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་སྐུ་ལ་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་བསྐོར་བའི་དུས་ཆེན། ཟླ་བ་དགུའི་ཚེས་ལ་ཆོས་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་སངས་རྒྱས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡུམ་ལ་ཆོས་སྟོན་ཞིང་ལྷ་ཡི་ཡུལ་ནས་ཞབས་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་བབས་པ་ཡང་། ཚེས་ཉེར་གཉིས་ལ་ནི་ཞབས་ཀྱི་ཐོག་ནས་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་གསུམ་ལྷ་ཡི་ཡུལ་ནས་ཞབས་ཀྱི་ཐོག་ཏུ་བབས་པ་ཡང་། ཚེས་ཉེར་གསུམ

two Buddhas, Amitabha, Avalokiteśvara, Vairocana. Kṣitigarbha, again Amitabha, the Medicine Buddha, and finally Buddha Sakya Muni. Therefore, if one recites the respective names of the Buddhas on their days, offers them prostrations, and undertakes other meritorious practices, then both one's efforts at purifying moral faults and one's virtuous deeds will be multiplied in a measure surpassing the mind's comprehension.

The six holy times" are the eighth, fourteenth, fifteenth, twenty-third, twenty-ninth, and new moon days of the lunar month. The "three holy times" are the full moon, new moon, and eighth day of the month.

Regarding the multiplication affected upon virtue and non-virtue on days of solar and lunar eclipses, in the *'Dul ba i lung* it is stated that at the times when the sun is eclipsed, the force of acts are increased one trillion times, and on lunar eclipses seventy million times. The merit accrued at times when the four great holy days coincide with an eclipse are the greatest of all.

One should also observe the dates when the teachers of one's lineage, such as the great masters of scholarship and yogic attainments of India and Tibet, and the founder of one's own monastery, took birth, passed to the repose of the peaceful realm, or worked great deeds. And this is especially true of the dates of such events in the lives of one's own immediate spiritual preceptors. If, while observing those important occasions in the lives of one's lineage and immediate religious teachers, one should accomplish the activities of the vast practices of sūtra and mantra teachings, such as through the activities of learning, reflecting and meditating, and by such practices as the mantrayāna actualizing and offering-worship rituals. then one's religious activities will be among all practices absolutely supreme. For as it is said in the *Kālacakratantra,* "If one exactly notes the year, month and day when one's guru passed away, and should make offerings at that time, then the moral faults accrued over the span of ten million aeons will be destroyed. and one will escape from the insufferable city of Yama.". And also: "If one gladdens the guru alone, then all the great moral faults which one commits or has committed or has found pleasure in over the course of ten million million aeons all will be destroyed. and one will attain Buddahood." And

གཉིས། སྐྱང་བ་མཐའ་ཡས། སྨན་བླ་གཟི་གསུ། ནམ་མཁའ་སྙིང་མཛོད། ཐའི་སྐྱེ་བོ། ཡང་སྐྱང་བ་མཐའ་ཡས། ཡང་སྨན་བླ། སངས་རྒྱས་ཕྱོགས་བྱུང་པ་བཅས་ཀྱི་དུས་ཚེན་ཡེན་པས་དེའི་ཉན་སངས་རྒྱས་ས་སོའི་མཚན་ནས་བརྗོད་པ་དང་། བྱག་འཚལ་བ་སོགས་བྱས་ནས་ཐུན་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་ཀྱིས་ཁྱད་པར་དང་། ལུས་ངག་ཡིད་གསུམ་ཞེས་པ། ཉ་སྟོང་བརྒྱད་ཀྱི་སྐབས་དེ་ནས་ཉིན་ཞག་གཅིག་ཏུ་བསྲུང་བ་ནི། ཉུང་གསུམ་ཞེས་པ། ཉ་སྟོང་བརྒྱད་ཀྱི་སྐབས་དེ་ནས་ཉིན་ཞག་གཅིག་ཏུ་བསྲུང་བ་ནི། ལུང་ལས་ཉེ་གཅིག་ཡེ་ཤེའི་བའི་དུས། ཉེ་བ་ཐུགས་ཀའི་འགྲུབ་འཐུང་དང་། ། བླ་བ་ཁེ་ཁ་བཏུབ་ཀ། ། དུས་ཚེན་བཞི་དང་ཉི་ཟླ་གཅིག་ཏུ་ཕྱེད་ཀྱི་ཚེ་ན། ཉོན་མོངས་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཉེས་པ་ཐམས་ཅད་དག་པའི་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཤོས་ཀྱང་ཡིན་ནོ། ། དེ་ལྟར་བསོད་ནམས་ཁྱད་པར་འཕགས། ། ཞེས་གསུང་ཞིང་། འཕགས་པོའི་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཤོས་ཀྱང་ཡིན་ནོ། ། དེ་ལྟར་བསོད་ནམས་ཁྱད་པར་འཕགས་ཀྱི་ཚེ་ན་རྩ་བའི་བླ་མ་དང་། ཡིད་ཀྱི་བླ་མ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅི་ཡང་རུང་བ་ཞིག་ཏུ་ཐོས་བསམ་སྒོམ་གསུམ་གྱི་ཆོས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་སྔགས་ཀྱི་ཐེག་པ་ལྟ་བུའ

as for why the religious teacher, the *guru*, is paramount, Sakya Paṇḍita has said: "Even though the sun's rays are extremely hot, without a magnifying lens no fire will result. Likewise, even though there exist the vast activities of the Buddha, without a religious master realization will not come about." Thus, to accomplish virtue with those holy ones in mind is the highest means for very easily completing the accumulation of merit necessary for attaining enlightenment.

Even a small amount of pure actions will produce results for an immeasurable duration if they correctly coincide with the marvelous special factors of holy object, time and frame-of-mind. So I have learned from authentic sacred texts. Hence, this discourse of a few words on observing the holy times of the Buddha's nirvāṇa and also those holy days commemorating the nirvāṇa of the saints who upheld His Teachings, as one aspect of the Bodhisattva's practice of skill in means, is very meaningful.

འགྲུར། ཞེས་དང་། བླ་མ་འཕགས་སྐྱེལ་ཡང་། ཤཱཀྱ་པཎྜི་ཏས། ཉི་མའི་འོད་ཟེར་ཡིད་ཙམ་ཡིན་ཀྱང་། མེ་ཤེལ་མེད་པར་མེ་མི་འབྱུང་། དེ་བཞིན་སངས་རྒྱས་ཕྲིན་ལས་འཕྲོ་ན་ལས་.... ཀྱང་། བླ་མ་མེད་པར་འགྲུབ་མི་འགྱུར། ཞེས་སོ་གསུངས་པ་ལྟར་ཡུལ་གཉན་པ་དེ་དག་ལ་དམེགས་ཏེ་དགེ་བ་བྱས་ན་ཐུབ་སྟོབས་ཆོགས་རྒྱུངས་ཆོག་ཆེན་རྫོགས་པའི་ཐབས་ལྟ་ནས་མེད་པའོ།།

རྣམས་པར་དཀར་བའི་བགྱི་བ་ཉུང་ཟད་ཀྱང་།། ཡུལ་དུས་བསམ་པའི་ཁྱད་པར་རྣམ་ཐུབ་དང་། ། ཡང་དག་འགྲོགས་པས་དེ་འབྲས་གཞལ་དགའ་རྒྱུ། ། འདི་ནི་རིགས་དེའི་དུས་ཀྱི་ཤེས་པའི་གསུངས་ལས་བོས། ། དེ་ཐུབ་སྟོན་པ་མཆོག་དང་བསྟན་འཛིན་གྱི། ། སྐྱེས་ཆེན་ཞི་བའི་ལམ་དུ་མནལ་བའི་དུས། ། རྒྱལ་སྲས་རྣམས་ཀྱིས་ཐབས་མཁས་ཚ་ལས་སུ། ། ཐུབ་ཟད་གྲེད་འཇིག་བརྟན་པའོ།། །།

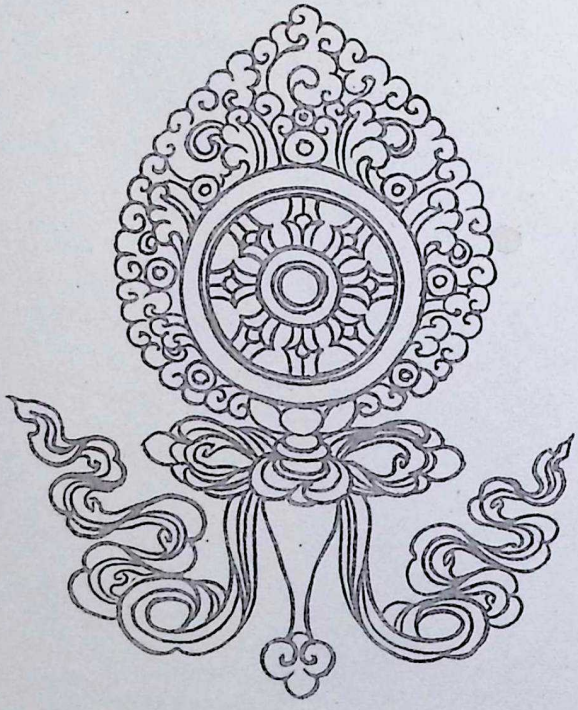

Weighed down, both morning and night, with the burden of daily devotions I had vowed to recite,
And by day devoting myself energetically to my official duties—it was in darkness,
With eyes blearied by electric light, that I composed this short work,
Out of the pure and unfeigned hope that it would be beneficial to others.
I have paid no heed to the meaningless gossip of spurious tales and legends,
Nor have I put into writing the accounts from life's crowded intersections,
But rather I have herein told the real truth about the Tibetan people's history and character,
And my experiences of the practices and traditions that have come down to the present through visible examples.

However, as the cuckoo of my mind
Wanders through the dense inborn forest,
Should there be in the impudent song
Sprung from my throat
Anything contradictory or disconnected—
That I repent.

If it is possible that there be virtue in this present effort,
May the Holy Doctrine spread throughout the ten directions, and
May the activities of His Holiness, the Upholder of the Doctrine,
Permeate all quarters of the universe.

May the merit of this work and my and all other beings' store of virtue, which is the river flowing down from the blessed realms carrying along with it the gold dust that benefits the Doctrine and sentient beings, all reach the sole destination, the Ocean of Perfect Wisdom, so that even a tiny current of virtue will not be lost.

སྔ་དགོ་དེས་དམ་བཅས་འདོན་པའི་འཁྲུར་ཐྱི་ནོན། ཉིན་བར་ལས་དོན་བྱ་བར་བརྩོན་ཞུགས་པས། སྒྲིག་སྒྲུ་གླིག་འོད་མིག་ལ་གཟན་བཞིན་དུ། བཅོས་མིན་ལྟག་ཞེན་དག་པས་སྒྲུབ་ཞིགས་བྱེས། དེ་ཡང་ཅལ་འདྲེགས་སྒྲིང་གཅམ་མ་····ཉན་ཅིང་། སྤྲང་མའི་འེ་རྒྱས་གཞོང་ཚུལ་ཡི་གོར་ཐབས་མིན་པས། བོད་མིའི་ལོ་རྒྱུས་གཅིས་ལུགས་དེས་དོན་དང་། ལག་ལེན་མཐོང་བ་རྒྱུད་སྐྱོང་བའི་ཚུལ་འདི་བཀོད། ། འོན་ཀྱང་ལྷན་སྐྱེས་ནགས་ལ་ཞུགས་པ་ལྟ། ། བདག་གློའི་ཁྲ་བྱ་ཀུན་ཏུ་ཆགས་བསྐྱང་བཞིན། སྐྱེ་བརྟེལ་མཐུན་ཀློག་ལེན་པ་ལ། འགལ་ངང་མ་འཁོལ་ཏེ་མཆེས་བ་ཤགས། འདིར་འབད་དགེ་བ་མཆེས་སྒྲིད་ན། ། བསྐྱེན་པ་སྐྱོགས་བརྩུར་རྒྱས་པ་དང་། ། བསྐྱན་འཛིན་རྡོང་སྐ་ཚེན་པོ་ཡི། ། མངོན་འཕྲིན་སྐྱོགས་ཀུན་ཁྱབ་སྐྱར་ཅིག ། འདིས་མཆོག་བདག་གཉན་ངག་ཁོག་ཆོགས་མཐོ་རིས་སྣང།། བསྐྱེན་འཇོའི་ཕན་བདེ་གཤེར་བྱེ་ཤར་དྲུག་ཏུ་ཁྱབ་འཇུག་དུ། ། དགེ་རྒྱུན་བྱ་སོ་ལའོ་རྒྱུ་ཟོས་མ་གོང་བ། ། རྣམ་མཁྱེན་རྒྱ་མཚོ་ཁོ་ནར་གཞོལ་རྒྱར་ཅིག ། ། །

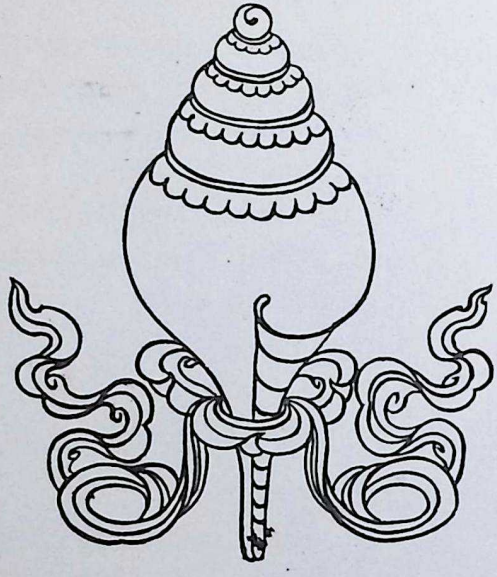

TRANSLATOR'S NOTE

My translation of this text began in 1972, when I became interested in the book as a contemporary source for the study of Tibetan painting. I worked on the translation intermittently for a number of years, but never found the time to finish it until I stayed for several months in Lumbini during the spring and summer of 1976. There I revised my previous translations and completed the remaining parts, all the while working in close contact with the book's author. The translation was finally completed on the auspicious full-moon day of the fourth lunar month, the thrice-blessed holy day of Buddhism.

During all stages of this book's preparation I have been fortunate to have had the help of many generous people. To begin with, I am indebted to Mr. Losang Dawa, formerly a teacher at Wynberg Allen School, Mussoorie, for his hours of help during the initial stage of translation. A similar gratitude is owed to Geshe Ngawang Nornang, instructor at the University of Washington. During the period in which the main portion of translating was completed, I was fortunate to have had the assistance of Ven. Legdrup Gyastsho, the monk-artist of Lumbini. In addition to his explanations, he also agreed to prepare many illustrations for this book. Most of all, the translation has benefited from the generosity and great patience of the venerable author, Chogay Trichen Rinpoche. Without his guidance this translation would have been quite a different thing.

A number of people have contributed to this book's preparation outside of the translation. I must mention, for example, the help of Ven. Thubten Choedak, who assisted in preparing the Tibetan text for the second publication. I owe much to Mr. Richard Baldwin and Ms. Michael Abrams for their proof-reading and suggestions. Ms. Revella Nudelman freely undertook the onerous task of preparing the final English typescript, and for that I am greatly indebted to her. Lastly, the layout and other technical tasks for the production of this book were directed by Mr. H. K. Kulöy, whose labors too often go unnoticed or unmentioned. To all of the above I give my heartfelt thanks. It scarcely needs saying, however, that the responsibility for the work's shortcomings is mine alone.

D. P. J.

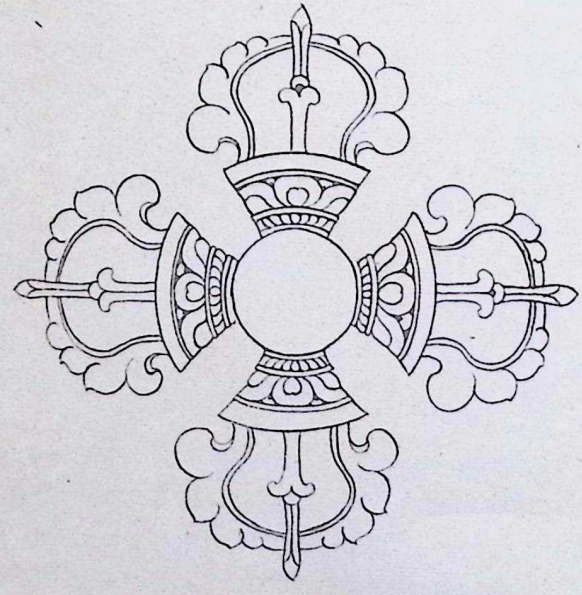

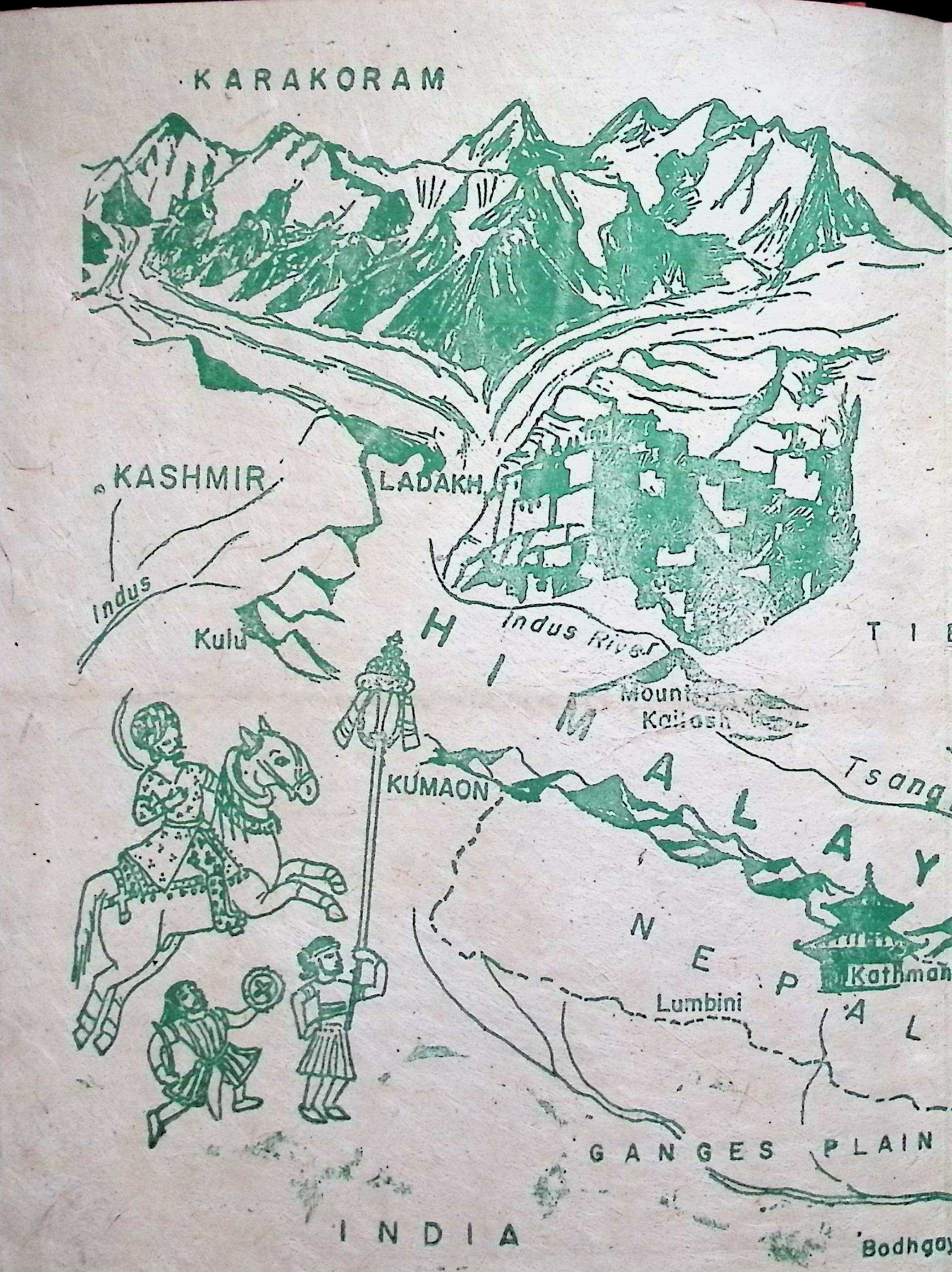
KARAKORAM
KASHMIR
LADAKH
Indus
Kulu
Indus River
H I M A L A Y
KUMAON
Tsang
N E P A L
Kathmar
Lumbini
GANGES PLAIN
INDIA
Bodhgay

Bibliotheca Himalayica

BETAN PLATEAU

Lhasa

Arunachal Pradesh

Brahmaputra River

SIKKIM Thimphu
Gangtok BHUTAN

ASSAM

MEGHALAYA

NAGALAND

BURMA

Printed in Nepal at Jore Ganesh Press Pvt. Ltd. Kathmandu.